

СИЛАНИ

ШЕЛДЪН

КРЪВНА ВРЪЗКА

ШЕЛДЪН СЪЗДАВА ЕДИН БОГАТ И СЛОЖЕН СВЯТ,
ПЪЛЕН С ИЗОБРЕКАТЕЛНОСТ И ОГРОМНО РАЗНООБРАЗИЕ
ОТ ИНТРИГУВАЩИ ГЕРОИ.

Романтик Таймс

СИДНИ ШЕЛДЪН КРЪВНА ВРЪЗКА

Превод: Ленко Костов

chitanka.info

РОФИ и СИНОВЕ е фамилна компания, мощна финансова империя с клонове в целия свят. Президентът ѝ, един от най-богатите мъже в света, умира при загадъчни обстоятелства. Контролният пакет акции остава на дъщеря му Елизабет. В опитите си да запази компанията младата жена трябва да се бори с готови на всичко хора, които се стремят към пари и власт, както и с убиеца, който иска живота ѝ.

КНИГА ПЪРВА

ГЛАВА 1

Истанбул

Събота, 5 септември

22:00 часа

Той седеше сам в тъмнината зад бюрото на Хаджиб Кафир и гледаше с невиждащ поглед през прашния прозорец на кабинета към вечните минарета на Истанбул. Чувстваше се като у дома си в десетина от световните столици, но Истанбул бе един от любимите му градове. Но не Истанбул на туристите като улица „Бейоглу“ или безвкусния бар „Лалезаб“ на хотел „Хилтън“, а затъntenите местенца, известни само на мюсюлманите: калдъръмените улички, пазарчетата отвъд големите магазини и Тели Баба — гробището, в което е погребан само един човек и където хората идваха да се молят.

Умееше да чака търпеливо като ловец, със спокойствието на човек, владеещ тялото и чувствата си. Роден бе в Уелс и бе наследил мрачната и буреносна външност на дедите си. Имаше черна коса и открито лице с подвижни и умни тъмносини очи. Висок бе повече от шест стъпки, а стройното му, мускулесто тяло показваше, че поддържа добре формата си. Кабинетът бе изпълнен с миризмите на Хаджиб Кафир — на сладникавия му тютюн, на силното турско кафе, както и на пълното му, мазно тяло. Но Рийс Уйлямс не им обръщаше внимание. Мислеше за телефонното обаждане от Шамони преди час.

„... Голямо нещастие! Повярвайте ми, мистър Уйлямс, всички сме съсипани. Стана толкова бързо, че нямаше никаква възможност да го спасим. Мистър Рофи загина моментално...“

Сам Рофи бе президентът на „Рофи и синове“ — втората по големина фармацевтична компания в света, династия с капитал от милиарди долари и с клонове по цялото земно кълбо. Струваше му се невероятно Сам Рофи да е мъртъв. Той винаги е бил толкова жизнен, пълен с бодрост и енергия, човек, прекарващ живота си в самолетите,

отнасящи го до фабриките и представителствата по целия свят, където разрешаваше проблеми, с които другите не можеха да се справят, и създаваше нови концепции, подтикващи останалите да работят повече и по-добре. Въпреки че се бе оженил и създал едно дете, за него работата му представляваше единственият истински интерес. Сам Рофи бе надарен и изключителен човек. Кой можеше да го замести? Кой би могъл да управлява огромната империя, която той оставяше след себе си? Сам Рофи не бе определил бъдещия си наследник. Но пък и не бе предвиждал, че ще умре на петдесет и две години. Мислил си е, че има още много време.

А сега времето му бе свършило.

Лампите в кабинета блеснаха изведнъж и Рийс Уйлямс погледна към вратата, заслепен за миг.

— Мистър Уйлямс! Не знаех, че тук има някой.

Беше Софи, една от секретарките в компанията, която даваха на разположение на Рийс Уйлямс при посещенията му в Истанбул. Тя бе туркиня на двайсет и няколко години, с привлекателно лице и гъвкаво, чувствено тяло, пълно с обещания. С неуловими древни способности вече бе подсказала на Рийс, че е готова да му създаде всякакви удоволствия, които би пожелал, по всяко време, но това не го интересуваше.

— Върнах се да довърша няколко писма на мистър Кафир — обясни момичето и тихо добави: — Може би ще искате нещо?

Докато тя пристъпваше към бюрото, Рийс усети миризмата на мускус като у диво животно през любовния период.

— Къде е мистър Кафир?

Софи поклати глава със съжаление.

— Той си тръгна вече. — Приглади роклята си отпред с меките си и ловки длани. — Мога ли да ви помогна с нещо? — Очите ѝ бяха тъмни и влажни.

— Да — отговори Рийс. — Намерете го...

Тя сви вежди:

— Нямам представа къде би могъл...

— Опитайте в „Кервансарай“ или в „Мармара“.

По-вероятно бе да е в „Сарая“, където една от любовниците на Хаджиб Кафир беше танцьорка. „Макар че човек никога не може да

бъде сигурен в Кафир — помисли си Рийс. — Той би могъл да е дори и при жена си.“

Софи се опитваше да обясни:

— Ще се опитам, но се страхувам, че...

— Обяснете му, че ако не се появи до един час, може да се чувства уволнен.

Изразът на лицето ѝ се промени.

— Ще видя какво мога да направя, мистър Уйлямс. — Тя тръгна към вратата.

— Загасете лампите.

Чувстваше се някак по-удобно да седи на тъмно, зает с мислите си. Образът на Сам Рофи не излизаше от ума му. Монблан бе лесен за изкачване по това време на годината — началото на септември. Сам се бе опитвал да го изкачи и преди това, но бурите му бяха попречили да стигне върха.

— Този път ще забия знамето на компанията там горе — бе обещал той шеговито на Рийс.

А после бе дошло телефонното обаждане преди малко, докато Рийс уреждаше сметката си в хотел „Пера Палас“. Още чуваше развълнувания глас по телефона:

„Правели са траверс през глетчера... Мистър Рофи се подхлъзнал и въжето му се скъсало... Паднал в една бездънна пукнатина...“

Рийс си представи как тялото на Сам полита надолу в пукнатината на глетчера и се удря с все сила в непроцаващия лед. Опитваше се да не мисли за разигралата се трагедия. Тя оставаше в миналото. Сега трябваше да се погрижи за настоящето. Роднините на Сам Рофи трябваше да бъдат уведомени за смъртта му. А те бяха пръснати по целия свят. Налагаше се да подготви съобщение за пресата. Новината щеше да се разпространи като шокова вълна сред международните финансови кръгове. А тъй като компанията бе изпаднала във финансова криза, от първостепенна важност бе да се намали до минимум отражението от смъртта на Сам Рофи. Това щеше да бъде негова работа.

Рийс Уйлямс бе срещнал за първи път Сам Рофи преди девет години. По онова време двайсет и пет годишният Рийс работеше като търговски пътник в една малка фармацевтична фирма. Бе умен и с новаторски идеи, а когато компанията се разрасна, името му бързо се разчу. Предложиха му работа в „Рофи и синове“, а след като отказа, Сам Рофи откупи компанията, в която работеше Рийс, и изпрати да го повикат. И досега си спомняше изключителната сила от присъствието на Сам Рофи по време на първата им среща.

— Мястото ти е тук, в „Рофи и синове“ — бе го уведомил той. — Затова купих тая старомодна фирмичка, в която работиш.

Рийс се бе почувствал едновременно поласкан и раздразнен.

— А ако не искам да остана?

Сам Рофи се бе усмихнал и бе отвърнал самоуверено:

— Ще поискаш да останеш. Ние с тебе имаме нещо общо, Рийс. И двамата сме амбициозни. Ние искаме да притежаваме света. Аз ще ти покажа как.

Думите му бяха като магия, обещаavano пиршество за пламенните желания, бушуващи в младия мъж, защото той знаеше нещо, което Сам Рофи не знаеше — че Рийс Уйлямс не съществува. Името бе само мит, създаден от отчаяние, бедност и яростна упоритост. Роден бе близо до въглищните находища в Гуент и Кармартен — белязаните в червено долини на Уелс, където пясъчните и приличащите на чинии пластове от варовик и въглища се гушеха сред зеленината на околността. Израсна в земя на митовете, където самите названия звучаха поетично: Брекън, Пени Феи, Пендърин, Глинкоръг и Маестег. Земя на легендите, където скритите дълбоко в земята въглища са се образували преди 280 милиона години и където околността някога е била покрита с толкова много дървета, че катериците са могли да преминават от Брекън Бийкънс до морето без изобщо да стъпват на земята. Но настъпила индустриалната революция и красивите зелени дървета били отсечени от въглищарите, за да бъдат поддържани ненаситните пещи на стоманодобивната промишленост.

Момченцето растяло с имената на герои от други времена и светове. Робърт Фарър, изгорен на кладата от католическата църква заради отказа му да даде обет за безбрачие и да напусне жена си; крал

Хайуел Добрия, въвел законността в Уелс през X век; славния воин Бричън, създал дванайсет сина и двайсет и четири дъщери и храбро устоявал на всички нападения срещу кралството му. Момчето израснало в земя на славни подвизи. Но не всичко било така славно. Предците на Рийс били миньори и момченцето свикнало да слуша ужасните разкази на баща си и чичовците си. Разказвали му за тежките времена, когато нямало никаква работа, когато богатите въглищни находища в Гуент и Кармартен били затворени по време на лютата битка между компаниите и миньорите и унижителната бедност на миньорските семейства прекършила амбицията и гордостта на мъжете, смазала мъжествеността им дух и сила, принуждавайки ги в крайна сметка да отстъпят.

Когато мините заработили пак, настъпил друг ад. Повечето от роднините на Рийс намерили смъртта си в тях. Някои загинали в недрата на земята, а други изкашляли до смърт почернелите си дробове. Малцина надживели трийсетте.

Рийс слушал разказите на баща си и преждевременно остарелите чичовци за миналото, за срутвания, осакатявания и стачки, за добри и лоши времена, но на момчето му се струвало, че всичко било едно и също. Лошо. Мисълта да прекара живота си в подземен мрак го отвращавала. Разбирал, че трябва да избяга.

Избяга от къщи, когато бе на дванайсет години. Напусна долините на въглищата и стигна до морския бряг — до залива Съни Рени и до Левърнок, където идваха богати туристи. Момчето пренасяше багаж, помагаше на дамите да слизат по стръмните скали до плажа, мъкнеше тежките кошници за пикник, караше теглена от понита каручка в Пенарт и работеше в увеселителния парк в залива Уитмор.

Намираще се само на няколко часа път от родния си дом, но разликата беше неизмерима. Хората тук бяха от друг свят. Рийс Уйлямс никога не си беше представял, че съществуват толкова красиви хора или толкова разкошни дрехи. Всяка жена му приличаше на кралица, а всички мъже бяха елегантни и изискани. Такъв бе мечтаният от него свят и той бе готов на всичко, за да стане част от него.

Когато Рийс Уйлямс стана на четиринайсет години, вече бе спестил достатъчно пари, за да си плати пътя до Лондон. Първите три дни прекара, като просто скиташе из огромния град, заглеждаше се във всичко, попивайки жадно невероятните гледки, звуци и аромати.

Първата му работа бе като прислужник в един магазин за текстил. Там имаше двама продавачи и една продавачка, която караше сърцето на младото момче от Уелс да замира всеки път когато я видеше. Мъжете се отнасяха към него така, както се и очакваше — като с боклук. Той беше странен екземпляр. Обличаше се чудато, имаше отвратителни маниери и говореше с непонятен акцент. Не можеха дори да произнесат името му. Наричаха го Райе, Рай или Риз. „Правилното е Рийс“ — непрекъснато им повтаряше той.

Момичето го съжаляваше. Името ѝ бе Гледис Симпкинс и делеше едно апартаментче с още три момичета. Един ден тя позволи на момчето да я изпрати до тях след работа и го покани на чаша чай. Младият Рийс бе страшно притеснен. Мислеше си, че това ще бъде първото му сексуално преживяване, но когато се опита да прегърне Гледис, тя го погледна за миг, а после се засмя. „Няма да получиш нищо от мен — каза му тя. — Но ще ти дам един съвет. Ако искаш да направиш нещо от себе си, купи си нормални дрехи, образовай се малко и се научи да се държиш сред хора.“ Огледа мършавото, страстно, младо лице и се взря в дълбоките сини очи на Рийс, добавяйки: „От теб ще стане нещо, когато пораснеш.“

„Ако искаш да направиш нещо от себе си...“ В този момент се роди измисленият Рийс Уйлямс. Истинският Рийс Уйлямс бе едно необразовано и просто момче, без произход, без възпитание, без минало и без бъдеще. Но той притежаваше въображение, интелигентност и страстно честолюбие. Това му стигаше. Зае се със създаването на образа на това, което искаше да бъде, на човека, който възнамеряваше да бъде. Когато се поглеждаше в огледалото, не виждаше недодяланото и мърляво момче със смешния акцент — образът в огледалото бе приветлив, изискан и преуспяващ. Стъпка по стъпка Рийс започна да се пригодява към създадения в съзнанието му образ. Тръгна на вечерно училище и започна да прекарва свободните си дни в художествените галерии. Посещаваше често библиотеките

или отиваше на театър, сядаше в галерията и разглеждаше внимателно елегантните дрехи на седналите на първите редове мъже. Пестеше от храната си, за да може веднъж в месеца да отиде на изискан ресторант, където старателно копираше държанието на другите посетители. Наблюдаваше, учеше се и запомняше. Приличаше на гъба — изтриваше миналото и попиваше бъдещето.

Само след година Рийс научи достатъчно, за да разбере, че Гледис Симпкинс, неговата принцеса, е едно обикновено момиче, говорещо на диалект, което вече не отговаряше на изискванията му. Напусна магазина за текстил и отиде да работи като продавач в една аптека, която бе част от цяла верига. Вече бе почти на шестнайсет години, но изглеждаше по-възрастен. Наедря и стана по-висок. Жените започнаха да се заглеждат в загадъчното, приятно уелско лице и да се заслушват в ласкателните му думи. Веднага завоюва успехи в аптеката. Клиентките предпочитаха да изчакаят докато Рийс се освободи, за да ги обслужи. Обличаше се добре и говореше правилно, а и осъзнаваше, че е изминал дълъг път от Гуент и Кармартен, но когато се погледнеше в огледалото, все още не беше напълно доволен. Пътят, по който възнамеряваше да поеме, бе все още пред него.

След две години го направиха управител на аптеката, в която работеше. Местният директор на веригата насърчи Рийс: „Това е само началото, Уйлямс. Работи здраво и някой ден ще станеш управител на половин дузина магазини.“

Рийс едва се въздържа да не се изсмее. Да се мисли, че това можеше да бъде върхът на нечии амбиции! Рийс изобщо не беше преставал да учи. Изучаваше стопанска администрация, маркетинг и търговско право. И искаше още. Образът в огледалото стоеше на върха на стълбата, а Рийс чувстваше, че е все още на първото стъпало. Възможността да се придвижи нагоре се появи, когато един ден в аптеката влезе някакъв търговец на лекарства, който проследи как Рийс очароваше няколко жени да купят неща, от които нямаха нужда, и каза:

— Губиш си времето тук, момче. Трябва да работиш за нещо по-голямо.

— Какво имате предвид? — попита Рийс.

— Нека да поговоря с шефа си за теб.

Две седмици по-късно Рийс работеше вече като търговски пътник в една малка фармацевтична фирма. Той бе един от петдесетината търговци, но когато се погледна в своето особено огледало, разбра, че това не е истина. Единственият му съперник бе той самият.

Приближаваше се вече до своя образ, достигаше измисления герой, който бе създал. Мъж, който да бъде интелигентен, изтънчен, любезен и очарователен. Това, което се опитваше да направи, бе невъзможно. На всекиго е известно, че човек трябва да се роди с такива качества, те не могат да се създадат. Но Рийс успя. Той стана това, което си бе изградил като образ.

Пътуваше из страната и продаваше продукцията на фирмата, като говореше и слушаше. Връщаше се в Лондон, пълен с практически предложения, и започна бързо да се изкачва нагоре по стълбата.

Три години след постъпването му в компанията Рийс бе назначен за главен директор по продажбите. И компанията започна да се разраства под умелото му ръководство.

А след четири години в живота му се появи Сам Рофи. Той бе усетил стремежите на Рийс.

„Ти си като мен — бе казал Сам Рофи. — Ние искаме да притежаваме света. Аз ще ти покажа как.“

И настина му показва.

Сам Рофи бе чудесен наставник. През следващите девет години Рийс се бе превърнал в незаменим служител на компанията под ръководството на Сам Рофи. Постепенно му се възлагаха все по-отговорни задачи — да реорганизира различните поделения, да урежда спорове в различни части на света, когато станеше нужно, да създава нови концепции. В крайна сметка Рийс се научи да управлява

компанията по-добре от когото и да било с изключение на самия Сам Рофи. Рийс Уйлямс бе логичният наследник на президента.

Една сутрин, когато Рийс и Сам Рофи се връщаха от Каракас със самолет на компанията — луксозен, преоборудван Боинг 707–320, един от осемте такива самолета, Сам Рофи бе похвалил Рийс за изгодната сделка, която той бе сключил с венецуелското правителство.

— За теб ще има голяма премия, Рийс.

Рийс бе отвърнал бързо:

— Аз не искам премия, Сам. Бих предпочел няколко акции и да стана член на Управителния съвет.

Заслужаваше си го и двамата знаеха, че е така. Но Сам бе отговорил:

— Съжалявам. Не мога да променя правилника дори и заради теб. „Рофи и синове“ е частна фамилна компания. Никой извън фамилията не може да стане член на Управителния съвет или да притежава акции.

Рийс, разбира се, знаеше това. Той присъстваше на всички заседания на съвета, но не като член. Бе страничен наблюдател. Сам Рофи бе последният наследник от мъжки пол във фамилията Рофи. Другите представители на фамилията бяха жени, братовчедки на Сам.

Съпрузите им бяха заели местата в съвета на компанията. Валтер Гаснер, който се бе оженил за Ана Рофи; Иво Палаци, женен за Симонета Рофи; Шарл Мартел, женен за Елен Рофи, и сър Алек Хикълс, чиято майка също бе от фамилията.

Така че Рийс бе принуден да вземе решение. Знаеше, че заслужава да бъде член на съвета, че един ден трябва да управлява компанията. Сегашните обстоятелства не даваха възможност за това, но обстоятелствата можеха да се променят. Рийс бе решил да остане, да изчака и да види какво ще се случи. Сам го бе научил да бъде търпелив. Но сега Сам бе мъртъв.

Светлината в кабинета блесна отново и на вратата застана Хаджиб Кафир. Кафир бе турският търговски представител на „Рофи и синове“. Той бе нисък, мургав мъж, който носеше диаманти, а дебелия

си корем носеше гордо като украшение. Имаше раздърпан вид, като човек, който се е облякъл набързо. Значи Софи не го е открила в някой бар. „Е, добре — помисли си Рийс. — Странични ефекти от смъртта на Сам Рофи. Прекъснат коитус.“

— Рийс! — възкликна Кафир. — Мили мой, прости ми! Нямах представа, че си още в Истанбул! Нали бързаше да хванеш самолета, а пък аз имах спешна работа...

— Седни, Хаджиб. Слушай внимателно. Искам да изпратиш четири телеграми по кодовия канал на компанията. В четири различни страни. Искам да бъдат връчени на ръка от нашите куриери. Разбираш ли?

— Разбира се — отвърна озадачено Кафир. — Напълно ми е ясно.

Рийс погледна финия си часовник марка „Бауме и Марсиер“.

— Пощата в Новия град вече е затворена. Изпрати телеграмите от пощенския клон на „Йени Постхане Кад“. Искам да тръгнат до трийсет минути. — Подаде на Кафир текста на телеграмата, която бе написал. — Всеки, който каже и дума за това, ще бъде незабавно уволнен.

Кафир погледна телеграмата и очите му се разшириха.

— Господи! — възкликна той. — О, мили Боже! — Вдигна очи към мрачното лице на Рийс. — Как... как е станало това?

— Сам Рофи е загинал при нещастен случай — обясни Рийс.

И сега, за първи път, той си позволи да се замисли за нещо, което се опитваше да пропъди от съзнанието си, за нещо, за което се опитваше да не мисли — Елизабет Рофи, дъщерята на Сам. Тя бе вече на двайсет и четири години. Когато я видя за първи път, беше петнадесетгодишна, със скоби на зъбите, много стеснителна и прекалено пълна, една самотна бунтовничка. С времето Рийс бе наблюдавал как Елизабет се превръща в една много особена млада жена, притежаваща красотата на майка си и интелигентността и духа на баща си. Бе му станала близка. Рийс знаеше колко дълбоко ще я засегне новината. Налагаше се да ѝ съобщи лично.

След два часа Рийс Уйлямс бе над Средиземно море в самолета на компанията на път за Ню Йорк.

ГЛАВА 2

Берлин

Понеделник, 7 септември

10:00 часа

Ана Рофи Гаснер осъзнаваше, че не трябва да крещи повече, защото Валтер щеше да се върне и да я убие. Сви се в един ъгъл на спалнята, без да може да овладее треперещото си тяло, и притихна в очакване на смъртта. Всичко, което бе започнало като красива приказка, се бе превърнало в кошмар, в невъобразим ужас. Прекалено дълго време ѝ трябваше, за да приеме истината: мъжът, за когото се бе омъжила, бе един маниак, готов да убива.

Преди да се запознае с Валтер Гаснер, Ана Рофи не беше обичала никого, дори майка си, баща си и себе си. Като дете Ана бе крехка и болнава и имаше припадъци. Не помнеше някога да е била далеч от болници, медицински сестри и лекари, довеждани откъде ли не.

Тъй като баща ѝ бе Антон Рофи от „Рофи и синове“, най-големите светила на медицината идваха да я преглеждат в Берлин. Но след като я преглеждаха и изследваха, те си тръгваха, без да могат да кажат нещо повече, отколкото преди да я видят. Не можеха да поставят диагноза на болестта ѝ.

Ана не можеше да ходи на училище като другите деца и след време се затвори в себе си, създавайки си свой собствен свят, изпълнен с мечти и илюзорни представи, в който не допускаше никого. Затвори се в своя собствен свят, тъй като реалният живот ѝ изглеждаше прекалено суров. Когато Ана стана на осемнайсет години, виенето на свят и припадъците изчезнаха така мистериозно, както се бяха появили. Но те бяха помрачили живота ѝ. На възраст, когато повечето момичета са сгодени или женени, Ана дори не се беше целувала с момче. Опитваше се да се убеди, че ѝ е все едно. Задоволяваше се да

живее в света на собствените си измислици, далеч от всичко и от всички. Когато стана на двайсет и няколко години, започнаха да се появяват кандидати за женитба, тъй като Ана Рофи бе наследница, носеща едно от най-уважаваните имена в света, и много млади мъже с готовност щяха да споделят богатството ѝ. Получи предложения от един шведски граф, от италиански поет и от пет-шест принца от победни страни. Ана отказа на всички. На тридесетия рожден ден на дъщеря си Антон Рофи сподели жаловито:

— Ще си умра, без да дочакам внуци.

За тридесет и петия си рожден ден Ана отиде в Кицбюел, в Австрия, и там се запозна с Валтер Гаснер, учител по ски, с тринайсет години по-млад от нея.

Когато го видя за първи път, дъхът ѝ буквално спря. Той се спускаше със ските си по „Ханенкамп“ — стръмното състезателно трасе, и това бе най-красивата гледка, която Ана някога бе виждала. Тя отиде до края на пистата, за да го разгледа по-отблизо.

Приличаше ѝ на млад бог и Ана бе доволна само да го гледа. Той усети настоящия ѝ поглед.

— Вие не карате ли ски, gnaediges Fraulein?^[1]

Тя поклати отрицателно глава, страхувайки се, че гласът ѝ ще я подведе, а той се усмихна и предложи:

— Тогава ми позволете да ви поканя на обяд.

Ана изпадна в паника като ученичка. От този момент Валтер Гаснер бе започнал да я ухажда. Ана Рофи не беше глупава. Знаеше, че нито е хубава, нито пък е ефектна на вид, че е една обикновена жена и че освен името си, едва ли би могла да предложи нещо много на някой мъж. Но Ана знаеше, че зад невзрачната фасада се крие красива и чувствителна девойка, изпълнена с любов, поетичност и музика.

Може би защото не беше красива, Ана изпитваше дълбоко благоговение пред красотата. Имаше навика да ходи по големите музеи и да прекарва часове в съзерцание пред картините и статуите. Когато видя Валтер Гаснер, като че ли всички богове оживяха пред нея.

На следващия ден тя закушваше на терасата на хотел „Тенерхоф“, когато Валтер Гаснер се приближи към нея. Той наистина приличаше на млад бог. Имаше правилен, ясно очертан профил, а чертите му бяха

деликатни, чувствителни и решителни. Лицето му бе с хубав тен, а зъбите му бяха бели и равни. Косите му бяха руси, а очите — сивосини. Под скиорското му облекло Ана забеляза движението на бицепсите и твърдите му мускули, което я накара да усети тръпки в слабините си. Скри ръцете си в скута, за да не се виждат петната от кератит.

— Търсих ви вчера следобед по пистите — каза Валтер. Ана не можеше да продума. — Ако не можете да карате ски, с удоволствие ще ви науча. — Усмихна се, а после добави: — Безплатно.

За първия ѝ урок я заведе на Хаусберг — пистата за начинаещи. И на двамата веднага им стана ясно, че от Ана никога няма да стане скиор. Тя непрекъснато губеше равновесие и падаше, но продължаваше да прави опити, защото се страхуваше, че Валтер ще започне да я презира, ако се провали. Обаче след десетото ѝ падане той я бе вдигнал и бе казал внимателно:

— Явно е, че вашето призвание е другаде.

— Какво по-точно? — бе попитала Ана с нещастен вид.

— Ще ви кажа довечера.

Вечеряха заедно същата вечер, закусиха на следващата сутрин, а после обядваха и вечеряха отново заедно. Валтер забрави за клиентите си. Пропускаше часовете с учениците си, за да може да ходи до селото с Ана. Водеше я в казиното в „Дер Голдене Грайф“, пързалияха се с шейна, пазаруваха, катереха се по скалите и седяха на терасата на хотела, където прекарваха часове в разговор.

На Ана ѝ се струваше, че е в някакъв чуден сън.

Пет дни след като се запознаха, Валтер взе ръцете ѝ в своите и каза:

— Ана, любима, искам да се оженя за теб!

Той бе развалил всичко. Бе я извадил от чудесната приказка и бе я върнал в жестоката действителност, в която тя добре знаеше коя е и каква е. Една непривлекателна, трийсет и пет годишна девствена награда за търсачите на богатство.

Опитала се бе да си тръгне, но Валтер я бе задържал.

— Ние се обичаме, Ана. Не можеш да избягаш от това.

Слушаше го как я лъже, а после го чу да казва: „Никога не съм обичал когото и да било.“ А и тя го улесняваше, защото искаше така отчаяно да му повярва. Заведе го в стаята си и докато седяха и Валтер ѝ разказваше историята на живота си, тя изведнъж започна да му вярва, като си помисли с учудване: „Та това е историята и на моя собствен живот!“

Подобно на нея Валтер никога не бе обичал никого. Като незаконороден, той е бил чужд на света, така, както и Ана, поради своята болест. И Валтер като нея е имал нужда да дава любов. Бил отгледан в сиропиталище, а когато станал на тринайсет години и хубавата му външност вече била съвсем очевидна, жените в сиропиталището започнали да го използват, като го взимали нощем в стаите си, лягали с него и го учили как да им създава удоволствие. Като награда момчето получавало повече храна, по-големи парчета месо и десерти с истинска захар. Получавал всичко, освен любов.

Когато пораснал достатъчно, за да избяга от сиропиталището, Валтер открил, че светът навън не бил по-различен. Жените искали да ползват хубавото му тяло, да го имат като украшение, но всичко стигало само дотам. Давали му подаръци в пари, дрехи и бижута, но нищичко от себе си.

Ана разбра, че Валтер е нейният духовен събрат, нейният двойник. Ожениха се със скромна церемония в градската община.

Ана бе очаквала, че баща ѝ ще се зарадва много. Но той избухна в ярост:

— Ти си една безнадеждна глупачка! — изкрещя Антон Рофи. — Омъжила си се за някакъв некадърен зестрогонец. Аз вече го проверих. През целия му живот е бил издържан от жени, но никоя от тях не е била толкова глупава, че да се омъжи за него.

— Престани! — извика Ана. — Ти не го разбираш.

Но Антон Рофи бе убеден, че разбира прекалено добре Валтер Гаснер. Той покани новия си зет да го посети в кабинета му.

Валтер огледа одобрително тъмната ламперия и закачените по стената стари картини.

— Много е хубаво тук — подхвърли той.

— Да. Сигурен съм, че е по-добре, отколкото в сиропиталището.

Валтер го погледна рязко и застана нащрек.

— Не ви разбрах.

— Хайде да оставим настрана глупостите — отговори Антон. — Направили сте грешка. Дъщеря ми няма никакви пари.

Сивите очи на Валтер като че ли се вкамениха.

— Какво се опитвате да ми кажете?

— Аз не се опитвам, а просто ви казвам. Няма да получите нищо от Ана, защото тя не притежава нищо. Ако бяхте проверили по-старателно, щяхте да научите, че „Рофи и синове“ е затворена корпорация. Това означава, че никакви акции, не се продават. Ние живеем богато, но нищо повече. Няма да можете да получите никаква зестра. — Той бръкна в джоба си, извади някакъв плик и го хвърли на бюрото пред Валтер. — Това ще ви обезщети за неприятностите. Очаквам да напуснете Берлин преди шест часа. Не искам Ана да ви вижда повече.

Валтер попита тихо:

— А не ви ли е минавало през ума, че може да съм се оженил за Ана, защото съм се влюбил в нея?

— Не отговори ледено Антон. — А на вас минавало ли ви е през ума подобно нещо?

Валтер замълча за миг преди да отговори:

— Я да видя каква е пазарната ми цена. — Разкъса плика и преброи парите. После вдигна очи към Антон Рофи. — Според мен цената ми е много повече от двамайсет хиляди марки.

— Това е всичко, което ще получите. Смятайте се за късметлия.

— Това и правя — отвърна Валтер. — Ако искате да знаете истината, мисля, че съм голям късметлия. Благодаря ви. — Сложи парите в джоба си с небрежен жест и миг по-късно вече излизаше през вратата.

Антон Рофи се успокои. Изпитваше слабо чувство за вина и се отвращаваше от това, което бе направил, но все пак бе убеден, че няма друго разрешение. Ана щеше да се разстрои, че мъжът ѝ я напуска, но по-добре е всичко да стане сега, отколкото по-късно.

Той ще се опита да я запознае с някои по-подходящи мъже на нейната възраст, които ако не я обичат, поне ще я уважават. Мъже, които ще се интересуват от нея, а не от парите или името ѝ. Мъже, които няма да бъдат купени за двайсет хиляди марки.

Когато Антон Рофи се прибра вкъщи, Ана изтича да го посрещне с насълзени очи. Прегърна я силно и каза:

— Ана, миличка, всичко ще се оправи. Ти ще го забравиш...

Но когато Антон погледна над рамото ѝ, на вратата стоеше Валтер Гаснер. Ана вдигна пръста си нагоре и извика:

— Виж какво ми купи Валтер! Виждал ли си по-красив пръстен? Струва двайсет хиляди марки.

В края на краищата родителите на Ана бяха принудени да приемат Валтер Гаснер. Като сватбен подарък им купиха чудесно имение край езерото Ванзее, обзаведено с френски мебели, антики, удобни канапета и фотьойли, и шкафове с книги по стените. Горният етаж бе обзаведен с елегантни датски и шведски мебели от осемнадесети век.

— Но това е прекалено много — протестираше Валтер пред Ана. — Не искам нищо от тях или от теб. Искам да мога аз да ти купувам красиви вещи, любима. — Усмихна се по неговия момчешки начин и добави: — Но нямам пари.

— Разбира се, че имаш — успокои го Ана. — Всичко, което имам аз, принадлежи и на теб.

Валтер се усмихна мило и попита:

— Наистина ли?

По настояване на Ана, защото Валтер не желаше да обсъждат парични въпроси, тя му разясни финансовото си състояние. Тя имаше на разположение фонд, който ѝ позволяваше да живее охолно, но по-голямата част от богатството ѝ бе в акции на „Рофи и синове“.

Акциите не можеха да бъдат продавани без единодушното одобрение на Управителния съвет.

— Колко е твоят дялов капитал? — попита Валтер.

Ана му каза. Валтер не можеше да повярва. Накара я да повтори сумата.

— И не можеш да продаваш акциите си, така си?

— Не. Братовчед ми Сам няма да позволи. Той държи контролния пакет. Някой ден...

Валтер прояви интерес да работи в семейния бизнес, но Антон Рофи се противопостави.

— Какво може да даде на „Рофи и синове“ един некадърен скиор? — попита той.

Но накрая отстъпи пред дъщеря си и Валтер бе назначен в администрацията на компанията. Той заработи отлично и бързо напредваше. И когато след две години бащата на Ана почина, Валтер Гаснер стана член на Управителния съвет. Ана бе толкова горда с него!

Той бе идеален съпруг и любовник. Винаги ѝ носеше цветя и дребни подаръци и като че ли беше щастлив да седи с нея вечер без никой друг наоколо. Ана просто не можеше да повярва на сполетялото ѝ щастие. „О, благодаря ти, мили Боже!“ — шепнеше тихо тя.

Ана се научи да готви, за да може да поднася на Валтер любимите му ястия. Правеше шукрут — блюдо от хрупкаво кисело зеле и гъсто картофено пюре, покрити с пушена свинска пържола, франкфуртер, и нюрнбергски колбас. Приготвяше му и свинско филе, сготвено в бира и подправено с кимион, поднасяно с голяма печена ябълка, обелена и издълбана, напълнена с аирелес — ситни зърнести плодове.

— Ти си най-добрата готвачка на света, любима — казваше Валтер и Ана се изчервяваше от гордост.

На третата година от сватбата им Ана забременя.

През първите осем месеца на бременността Ана изпитваше доста болки, но ги понасяше с радост. Безпокоеше я обаче нещо друго.

То започна един ден след като обядваха. Тя плетеше пуловер за Валтер и мечтаеше, докато изведнъж чу гласа на Валтер:

— За Бога, Ана, какво правиш тук в тъмното?

Следобедът бе преминал в здрач, погледна към плетката в скута си и разбра, че не я е докосвала. Къде бе изчезнал денят? Къде е бил умът ѝ? По-късно Ана имаше и други подобни преживявания и започна да си мисли дали подобни изчезвания в нищото са предвестник или знамение, че ще умре. Не смяташе, че се страхува от смъртта, но не можеше да понесе мисълта, че ще остави Валтер.

Четири седмици преди да се роди детето Ана изпадна в едно от нейните вгълбения, спъна се по стълбите и падна чак на долната площадка. Събуди се в болницата.

Валтер седеше на края на леглото и държеше ръката ѝ.

— Знаеш ли как ме изплаши!

Тя изведнъж се стресна при мисълта за бебето: „Ами бебето! Не чувствам бебето.“ Посегна с ръка надолу. Коремът ѝ бе гладък.

— Къде ми е бебето?

А Валтер я притегли към себе си и я прегърна.

— Родихте близнаци, мисис Гаснер — обади се лекарят.

Ана се обърна към Валтер и очите му се напълниха със сълзи.

— Момченце и момиченце, любов моя.

И тя щеше да умре от щастие в този момент. Усети неподозиран и неударим копнеж да ги притисне към себе си. Трябваше да ги види, да ги почувства и да ги прегръща.

— Ще поговорим за всичко, когато укрепнете — каза лекарят. — Не и преди да укрепнете.

Уверяваха Ана, че е по-добре с всеки изминат ден, но тя започна да се страхува. С нея ставаше нещо, което не можеше да разбере. Валтер идваше, вземаше ръката ѝ и казваше довиждане, а тя го гледаше изненадано и се опитваше да каже: „Но ти току-що дойде...“ А после поглеждаше стенния часовник и разбираше, че са минали три-четири часа.

Нямаше представа кога е отлетяло времето.

Имаше някакъв неясен спомен, че са ѝ донесли децата през нощта и после е заспала. Не можеше да си спомни съвсем ясно, а се

страхуваше да попита. Но това нямаше значение. Щеше да ги притисне към себе си, когато Валтер я заведе у дома.

И този чудесен ден най-после дойде. Ана напусна болничната стая на количка, макар да настояваше, че е достатъчно силна, за да върви. В действителност се чувстваше съвсем отпаднала, но бе толкова развълнувана, че нищо нямаше значение, освен факта, че ще види децата си. Валтер я пренесе до къщата и започна да я качва по стълбите към спалнята.

— Не, не! — запротестира тя. — Занеси ме в детската стая.

— Трябва да си почиваш сега, мила. Нямах достатъчно сили да...

Но тя не го изчака да довърши изречението си. Изплъзна се от ръцете му и изтича в детската стая.

Щорите бяха спуснати, стаята бе тъмна и на Ана ѝ бяха необходими няколко мига, за да вижда по-добре. Обхвана я толкова вълнение, че ѝ се зави свят. Боеше се, че ще припадне.

Валтер бе дошъл след нея. Говореше ѝ нещо, опитваше се да обясни, но каквото и да бе то, за нея нямаше никакво значение.

Защото те бяха там. И двете бяха заспали в кошчетата си, а Ана се приближи тихо към тях, за да не ги събуди, и застана, загледана в тях. Това бяха най-хубавите деца, които някога бе виждала. Дори и сега можеше да забележи, че момченцето ще има хубавите черти на Валтер и неговата гъста руса коса. Момиченцето бе като прелестна кукла с мека златиста косица и малко, триъгълно лице.

Ана се обърна към Валтер и прошепна със задавен глас:

— Те са прекрасни. Аз... аз съм толкова щастлива.

— Ела, Ана — прошепна Валтер. Прегърна я, притискайки я към себе си, и почувствала огнената му страст, усети завладяващото я желание. Не бяха се любили от толкова отдавна. Валтер бе прав. За децата щеше да има достатъчно време и по-късно.

На момчето даде името Петер, а на момичето — Биргита. Те бяха две изключителни чудеса, създадени от нея и Валтер, и Ана прекарваше с часове в детската стая, като си играеше с тях и им говореше. Макар че все още не я разбираха, знаеше, че усещат любовта ѝ. Понякога, както се бе заиграла, тя се обръщаше, виждаше

застаналия на вратата Валтер, който се прибираше от работа, и разбираше, че някакси целият ден вече е отминал.

— Ела при нас — казваше му тя. — Играем една игра.

— Още ли не си приготвила вечерята? — питаше Валтер и тя изведнъж започваше да се чувства виновна.

Решаваше да сложи край на това и да обръща повече внимание на Валтер, а по-малко на децата, но на следващия ден се повтаряше същата история. Близнаците бяха като непреодолим магнит и я привличаха към себе си. Ана все още обичаше много Валтер и се опита да разсее вината си, като си повтаряше, че децата са част от него. Всяка нощ щом Валтер заспиваше, Ана се измъкваше от леглото и се промъкваше в детската стая, сядаше и съзерцаваше децата, докато утрото не започнеше да се прокрадва в стаята. Чак тогава ставаше и се затичваше обратно в леглото, преди да се е събудил Валтер.

Веднъж, посред нощ, Валтер влезе в детската стая.

— Какво, за Бога, правиш тук? — възкликна той.

— Нищо, мили. Просто си...

— Лягай веднага!

Никога по-рано не ѝ бе говорил по този начин.

На закуска Валтер каза:

— Мисля, че трябва да си починем. Хубаво ще е да заминем някъде.

— Но, Валтер, децата все още са много малки.

— Говоря за нас двамата.

— Не мога да ги оставя — поклати глава тя.

Той взе ръката ѝ и каза:

— Искам да забравиш за децата.

— Да забравя за децата? — В гласа ѝ имаше уплаха, Той я погледна в очите и обясни:

— Ана, спомни си колко хубаво ни беше преди да забременееш. Помниш ли какви хубави мигове преживяхме? Колко приятно ни беше да бъдем заедно, само двамата, и никой да не ни пречи?

Тогава тя разбра истината. Валтер ревнуваше заради децата.

Седмиците и месеците минаваха бързо. Валтер вече не се приближаваше до децата. На рождените им дни Ана им купуваше прекрасни подаръци. Валтер винаги успяваше да бъде извън града по работа. Ана не можеше да продължава да се заблуждава. Истината бе, че Валтер не се интересува изобщо от децата. Ана усещаше, че вината може би е нейна, защото тя се интересуваше прекалено много от тях. „Вманиачена“ бе думата, употребена от Валтер. Помолил я бе да отиде на лекар и тя бе отишла само за да му угоди. Но докторът бе излязъл глупак. В момента, в който бе започнал да ѝ говори, Ана бе спряла да го слуша, мозъкът ѝ заплува надалече и го чу чак когато каза:

— Времето ви изтече, мисис Гаснер, Ще ви видя ли следващата седмица?

— Разбира се.

И изобщо не го посети повече.

Ана чувстваше, че проблемът е колкото у Валтер, толкова и у нея. Ако нейната вина бе, че обича децата прекалено много, то неговата вина се състоеше в това, че не ги обича достатъчно.

Ана свикна да не споменава за децата в присъствието на Валтер, но едва можеше да го изчака докато тръгне за работа, за да изтича в детската стая и да бъде при тях. Но те вече не бяха бебета. Вече бяха станали на три години и Ана можеше да види как ще изглеждат като пораснат. Петер бе висок за възрастта си, тялото му бе силно и добре сложено като на баща му. Ана го слагаше в скута си и възкликваше:

— О, Петер, какво ще правиш с горките госпожици? Бъди мил с тях, синко. Няма да могат да ти устоят.

И Петер се усмихваше свенливо, притискайки се до нея.

После Ана се обръщаше към Биргита. От ден на ден тя ставаше по-хубава. Не приличаше нито на Ана, нито на Валтер. Имаше къдрава руса коса и нежнобяла кожа като порцелан. Петер имаше буйния нрав на баща си и понякога се налагаше да го напляска, но Биргита имаше ангелски характер. Когато Валтер не бе у дома, Ана им пускаше плочи или им четеше. Любимата им книга бе „101 приказки“. Настояваха да

им чете приказки за великани, джуджета и вещици отново и отново, а нощем Ана ги слагаше да спят, като им пееше приспивно:

*„Спи, детенце, спи.
татко ще те пази във съня...“*

Ана се молеше времето да промени отношението на Валтер и той да стане по-нежен. И той наистина се промени, но в лошия смисъл. Намрази децата. В началото Ана си мислеше, че това е защото Валтер иска цялата ѝ любов само за себе си, че не иска да я дели с никого. Но постепенно започна да разбира, че причината не е в любовта му към нея. Причината бе в омразата му към нея. Баща ѝ бе прав. Валтер се бе оженил за нея заради парите ѝ. Децата представляваха заплаха за него. Искаше да се отърве от тях. Все повече и повече говореше на Ана да продадат акциите.

— Сам няма никакво право да ни спира! Можем да вземем парите и да отидем някъде другаде. Само двамата.

— Ами децата? — погледна го втренчено тя.

Очите му блестяха трескаво.

— Не. Слушай ме сега. И за двама ни е по-добре да се отървем от тях. Трябва да го направим.

От този момент Ана започна да разбира, че той е луд. Изпадна в ужас. Валтер бе уволнил цялата прислуга с изключение на чистачката, която идваше веднъж в седмицата. Ана и децата бяха сами с него, в ръцете му. Той имаше нужда от помощ. Може би все още не беше късно да бъде излекуван. През петнадесети век събирали лудите и ги затваряли завинаги на кораби къщи — „нареншифе“, корабите на безумните, но при наличието на съвременната медицина тя смяташе, че сигурно можеше да се помогне на Валтер.

И сега, в един септемврийски ден, Ана седеше свита на пода в стаята, където я бе заключил Валтер, и го чакаше да се върне. Разбра какво трябва да направи. За негово добро, както и за доброто на децата

и на самата нея. Ана се изправи, залитайки, и отиде до телефона. Поколеба се само за миг, после вдигна слушалката и започна да набира номер 110 — номера на полицията.

Чу някакъв непознат глас да казва:

— Ало. Тук е полицейската служба. Мога ли да ви помогна?

— Да, ако обичате. — Гласът ѝ се задави. — Аз... — Отнякъде се появи ръка и дръпна слушалката от нея, а после я тресна върху вилката. Ана се дръпна назад.

— Ох, недей — изхлипа тя, — моля те, не ме бий.

Валтер се приближаваше към нея, очите му блестяха, гласът му бе толкова тих, че тя едва разбра думите му.

— Любов моя, няма да ти направя нищо лошо. Аз те обичам, не знаеш ли това? — Докосна я с ръка и тя усети, че я полазват тръпки. — Ние просто не искаме полицията да идва тук, нали така? — Тя поклати глава отрицателно, не можейки да говори от ужас. — Децата са тези, които ни причиняват беди, Ана. Ние ще се отървем от тях. Аз...

Чу се звънецът на входната врата. Валтер стоеше разколебан. Някой отново позвъня.

— Стой тук! — Заповяда ѝ той. — Аз ще се върна.

Ана гледаше вцепенено, докато той излизаше от стаята. Затръшна вратата зад себе си и го чу да превърта ключа.

„Аз ще се върна“ — бе казал той.

Валтер Гаснер забърза по стълбите надолу, отиде до входната врата и я отвори. Пред него стоеше човек в сива униформа на куриер и държеше запечатан кафяв плик.

— Нося специална пратка за мистър и мисис Валтер Гаснер.

— Да — отвърна Валтер. — Аз ще я приема.

Затвори вратата, погледна плика, а после го разкъса.

Прочете бавно известието:

„С дълбоко съжаление Ви уведомяваме, че Сам Рофи е загинал при нещастен случай в планината. Моля Ви да бъдете в Цюрих в петък на обяд за извънредното заседание на Управителния съвет.“

Подписът бе на Рийс Уйлямс.

[1] Любезна госпожице (нем.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Рим

Понеделник, 7 септември

18:00 часа

Иво Палаци стоеше по средата на спалнята, а кръвта се стичаше по лицето му.

— *Мама mia! Mi bai rovinato!*^[1]

И двамата стояха голи в огромната спалня на апартаментата им на Виа Монтемигнайо. Донатела имаше най-чувственото и вълнуващо тяло, което Иво Палаци бе виждал някога, и дори сега, докато собствената му кръв се стичаше по лицето му от ужасните драскотини, той усети познатия трепет в слабините. Господи, колко е хубава! У нея имаше някаква невинна поквара, която го подлудяваше. Имаше лице на леопард, с високи скули и косо разположени очи и пълни, сочни устни, с които го хапеше и смучеше и... но не трябваше да мисли за тези неща сега. Взе повесената на стола бяла кърпа, за да изтрие потеклата кръв, но когато разбра, че е грабнал ризата си, бе вече много късно. Донатела стоеше права в средата на огромното двойно легло и крещеше по него.

— Дано ти изтече всичката кръв! Когато свърша с теб, мръсни развратнико, даже пиле няма да има на какво да се изсере!

Иво Палаци се питаше вече за стотен път как бе изпаднал в това невероятно положение. Винаги се бе гордял, че е най-щастливият мъж, и всичките му приятели бяха съгласни с него. Само приятелите ли? Всички! Защото Иво нямаше неприятели. Като ерген бе просто един щастлив римлянин без никакви грижи в живота, един Казанова, на когото завивдаха половината мъже в Италия. Философията му се изразяваше с мотото „*Farsi onofe con una donna*“ — „Уважавай себе си чрез жената.“ Иво беше постоянно зает. Бе истински романтик. Непрекъснато се влюбваше и всеки път използваше новата си любов, за да може да забрави предишната. Иво обожаваше жените и те всички му се струаха красиви — от проститутките, упражняващи древната си

професия по Виа Апия, до манекенките на висша мода, разхождащи се важно по Виа Кондоти. Единствените момичета, от които Иво не се интересуваше, бяха американките. Бяха прекалено независими за неговия вкус. И освен това какво може да очаква човек от нация, чийто език бе толкова неромантичен, че превеждаха името Джузепе Верди като Джо Грийн?

Иво винаги съумяваше да държи дузина момичета в различно състояние на готовност. Измислил си бе пет фази на подготовка. Във фаза едно бяха момичетата, с които току-що бе се запознал. Те получаваха ежедневни обаждания по телефона, цветя и малки книжки с еротична поезия. Във фаза две бяха онези, на които изпращаше дребни подаръци като шалчета от „Гучи“ и порцеланови кутии с шоколадови бонбони „Перуджина“. Момичетата от трета фаза получаваха бижута и дрехи и бяха водени на вечеря в „Ел Тула“ или „Таверна Флавия“. Другите пък, в четвъртата фаза, споделяха леглото на Иво и се радваха на забележителните му способности като любовник. Любовна среща с Иво бе като театрална постановка. Изящно украсеният му малък апартамент на Виа Маргута се изпълваше с цветя, слушаше се оперна музика, класическа или рок, в зависимост от вкуса на момичето. Иво бе превъзходен готвач и един от специалитетите му бе с подходящото название „пиле по ловджийски“. След вечерята — бутилка изстудено шампанско в леглото... О, да, Иво обичаше фаза четири.

Но фаза пет бе може би най-деликатната от всички. Тя се състоеше от сърцераздирателна прощална реч, щедър подарък на раздяла и „сбогом“ със сълзи в очите.

Но всичко това бе останало в миналото. Иво Палаци огледа набързо кървящото си, издраскано лице в огледалото над леглото и изпадна в ужас. Изглеждаше като че ли го е нападнала някоя полудяла вършачка.

— Виж какво си ми направила! — проплака той. — Скъпа, знам, че не си искала.

Приблѳжи се до леглото и се опита да прегърне Донатела. Меките ѳ ръце го обгърнаха и докато той се опитваше да я притисне, до себе си, тя заби дългите си нокти в голия му гръб и го одра като диво животно. Иво изпищя от болка.

— Пискай сега! — крещеше Донатела. — Ако имах нож, щях да ти отрежа патката и да ти я натърпча в нещастното гърло.

— Моля те! — прошепна Иво. — Децата ще те чуят.

— Нека ме чуят! — пищеше тя. — Време е да разберат какво чудовище е баща им.

Той пристъпи към нея.

— Любима моя...

— Не ме докосвай! По-скоро бих се отдала на първия пиян сифилистичен моряк на улицата, отколкото да ти позволя да ме докоснеш отново.

Иво се дръпна назад с накърнена гордост.

— Не очаквах майката на децата ми да говори по такъв начин.

— Искаш да ти говоря хубави неща, така ли? Искаш да спра да се държа с тебе като с паразит, какъвто си, а? — извиси се гласът на Донатела до писък. — Тогава дай ми това, което ти искам!

Иво погледна нервно към вратата.

— Любима моя — не мога. Нямам толкова пари.

— Тогава ми ги намери! — изкрещя тя. — Обещал си ми!

Започваше да изпада отново в истерия и Иво реши, че ще е най-добре да си тръгне преди съседите да извикат пак карабинерите.

— Ще ми трябва време, докато намеря един милион долара — успокои я той. — Но аз... аз ще намеря начин.

Навлече набързо гащетата, панталоните, чорапите и обувките си, докато Донатела бушуваше из стаята, поклащайки прекрасните си, твърди гърди, а Иво си мислеше: „Боже мой, каква жена! Колко я обожавам!“ Посегна към изцапаната с кръв риза. Нямахше друг избор. Навлече ръкавите, усещайки лепкав хлад по гръба и гърдите си. Огледа се за последен път в огледалото. От дълбоките драскотини, където Донатела беше забила ноктите си, по лицето му все още се процеждаха тънки струйки кръв.

— Любов моя — изпъшка Иво, — как ще обясня всичко това на жена си?

Съпругата на Иво Палаци бе Симонета Рофи, наследница на италианския клон на фамилията Рофи. Когато се запозна със Симонета, Иво бе млад архитект. От компанията, в която работеше, бяха го изпратили да ръководи някои промени във вилата на Рофи в Порто Ерколе. В мига, в който Симонета зърна Иво, дните му като ерген бяха преброени. Иво стигна до четвъртата фаза с нея още през първата нощ и малко по-късно разбра, че е женен за нея. Симонета бе толкова решителна, колкото бе хубава, и знаеше какво иска: искаше Иво Палаци. Така Иво се превърна от безгрижен ерген в съпруг на красива, млада наследница. Отказа се без съжаление от амбициите си в архитектурата и постъпи в „Рофи и синове“, където получи великолепен кабинет в ЕУР — квартала на Рим, започнат с толкова големи надежди от покойния, злочастен дуче.

Иво започна да работи във фирмата успешно още от самото начало. Той бе интелигентен, схващаше бързо и всички бяха възхитени от него. Невъзможно бе човек да не се възхищава от Иво. Винаги бе усмихнат и очарователен. Приятелите му завиваха на чудесното му настроение и недоумяваха как успява да го поддържа. Отговорът бе прост. Иво скриваше в себе си мрачната страна на своята природа. В действителност бе дълбоко емоционален човек, способен да мрази силно и дори да убие.

Бракът на Иво със Симонета бе щастлив. В началото се боеше, че бракът ще бъде някакво обвързване, което ще задуши до смърт мъжествеността му, но страховете му се оказаха неоснователни. Просто си наложи режим на строги ограничения, като намали броя на приятелките си и всичко продължи както преди.

Бащата на Симонета им купи чудесна къща в Олгиата, обширен частен имот, на двайсет и пет километра на север от Рим, охранявана от яка ограда и от униформени пазачи.

Симонета бе чудесна съпруга. Обичаше Иво и се отнасяше към него като към крал, което според него бе именно това, което той заслужаваше. Симонета имаше само един дребен недостатък. Когато ревнуваше, тя се превръщаше в звяр. Веднъж бе заподозряла, че Иво е завел една клиентка до Бразилия. Той с основание се обиди, че го

обвиняват. Докато отmine скандалът, цялата им къща беше изпотрошена. Нито една чиния или мебел не останаха здрави, като повечето от тях бяха счупени в главата на Иво. Симонета бе го погнала с касапски нож, като заплашваше, че ще го убие, а после ще сложи край на живота си и Иво трябваше да упражни цялата си сила, за да изтръгне ножа от ръцете ѝ. Продължиха да се боричкат на пода, като най-накрая Иво разкъса дрехите ѝ и я накара да забрави гнева си. Но след този инцидент Иво стана съвсем дискретен. Каза на клиентката, че не може да пътува повече с нея, и внимаваше да не остави и най-малкото подозрение. Знаеше, че е най-щастливият мъж на света. Симонета бе млада, красива, интелигентна и — богата. Харесваха едни и същи неща и хора. Бракът им бе идеален и понякога, докато прехвърляше някое момиче от втора в трета фаза, а пък друго — от четвърта в пета фаза, Иво се чудеше защо продължава да ѝ изневерява. Тогава свиваше рамене и философски си казваше, че все някой трябва да направи тия жени щастливи.

Иво и Симонета бяха женени от три години, когато Иво срещна Донатела Сполини по време на служебно пътуване до Сицилия. Всичко приличаше повече на експлозия, отколкото на среща — като две планети преди да избухнат. Докато Симонета притежаваше стройното и свежо тяло на млада жена, изваяно от Манзу, Донатела имаше чувственото и пищно тяло от картините на Рубенс. Лицето ѝ бе с изящни черти, а зелените ѝ загадъчни очи възпламеняваха Иво. Само час след като се запознаха бяха вече в леглото и Иво, който винаги бе се гордял с уменията си на любовник, откри, че той бе ученикът, а Донатела — учителката. Накара го да се издигне до висини, които никога не бе достигал преди, а с тялото си го караше да прави неща, които никога не бе смятал за възможни. Тя бе като някакъв рог на изобилието за удоволствия и докато Иво лежеше с притворени очи, вкусвайки невероятните наслади, разбра, че ще е глупак, ако не задържи Донатела за себе си.

И така, Донатела стана любовница на Иво. Единственото условие, което му постави, бе да изостави всички други жени, с изключение на съпругата си. Иво се бе съгласил начаса. Това се бе

случило преди осем години и през цялото време Иво никога не бе изневерил нито на съпругата си, нито на любовницата си.

Задоволяването на две страстни жени би било достатъчно да изтощи всеки обикновен мъж, но в случая с Иво бе тъкмо обратното. Когато правеше любов със Симонета, той си мислеше за Донатела и нейното пищно, здраво тяло, като това го изпълваше със страст. А когато правеше любов с Донатела, мислеше за нежните, млади гърди на Симонета, за мъничката ѝ вулва и това го караше да се люби диво. Независимо с коя от жените бе, имаше чувството, че изневерява на другата. А това увеличаваше неимоверно удоволствието му.

Иво купи на Донатела разкошен апартамент на Виа Монтемигнайо и ходеше при нея винаги, когато можеше. Успяваше да си уреди служебно пътуване по спешност и вместо да замине, прекарваше цялото си време в леглото с Донатела. Спираше да я види на път за работа и прекарваше цели следобеди с нея. Веднъж, когато пътуваха със Симонета за Ню Йорк на борда на „Куин Елизабет II“, Иво настана Донатела в каюта на долната палуба. Това бяха петте най-вълнуващи дни в живота му.

Вечерта, в която Симонета съобщи на Иво, че е бременна, той бе преизпълнен от радост. След седмица Донатела му съобщи, че и тя е бременна и Иво щеше да се побърка от радост. „Защо ли — питаше се той — боговете са толкова добри към мен?“ Обземаан от скромност, Иво понякога чувстваше, че не заслужава всички огромни удоволствия, които животът му предоставяше.

Междувременно Симонета роди момиче, а след седмица Донатела роди момче. Какво повече можеше да иска човек? Но боговете не бяха приключили с Иво. След известно време Донатела му съобщи, че отново е бременна, а седмица по-късно Симонета също забременя.

След девет месеца Донатела дари Иво е още един син, а Симонета зарадва съпруга си с втора дъщеря. Четири месеца по-късно и двете жени забременяха пак и този път родиха в един и същи ден. Иво спринтираше като луд от болницата „Салватор Мунди“, където бе

настанена Симонета, до клиниката „Санта Чиара“, където бе завел Донатела. Летеше от едната болница до другата, като караше по „Ракордо Ануларе“ и махаше на момичетата, седнали на сянка под розовите си чадърчета пред своите малки палатки край пътя в очакване на клиенти. Иво караше прекалено бързо, за да види лицата им, но ги обичаше всички и им желаше късмет.

Донатела роди още едно момче, а Симонета даде живот на още едно момиче.

Понякога на Иво му се искаше да беше станало обратното. Смешно е, че съпругата му роди дъщери, а любовницата му — синове, защото предпочиташе мъжки наследници да продължават да носят името му, И все пак Иво бе доволен от живота. Измайсторил бе три деца на собствен терен и три — при гостуване. Обожаваше ги и се държеше чудесно с тях, като не забравяше рождените и именните им дни. Момичетата се казваха Изабела, Бенедета и Камила, а момчетата — Франческо, Карло и Лука.

И тъй като децата растяха, животът на Иво ставаше все по-сложен. Като се смятат съпругата, любовницата и шестте деца, Иво трябваше да се справя с осем рождени дни, осем именни дни и по два пъти всеки празник. Направил бе необходимото децата да учат в съвсем отдалечени училища. Момичетата бяха записани във френския манастир „Сен Доминик“ на Виа Касиа, а момчетата — в „Масимо“, училище на йезуитите в квартала ЕУР. Иво се срещаше с всички техни учители и ги очароваше, помагаше им с домашните, играеше с тях и им поправяше счупените играчки. Трябваше да прилага цялата си находчивост, за да може да се оправя с две напълно отделни семейства, но той успяваше във всичко. Бе наистина примерен баща, съпруг и любовник. На Коледа оставаше вкъщи със Симонета, Изабела, Бенедета и Камила. В деня на Бефана, шести януари, Иво се обличаше като вещицата Бефана и раздаваше подаръци и карбоне — черните, твърди бонбони, обожавани от децата, на Франческо, Карло и Лука.

Съпругата и любовницата на Иво бяха красиви, а децата му — умни и хубави и той се гордееше с всички тях.

Животът бе чудесен.

И тогава боговете му обърнаха гръб.

Както при всички големи бедствия, неприятностите на Иво започнаха без никакво предупреждение.

Той се бе любил със Симонета същата сутрин преди закуска, а после бе отишъл направо на работа, където съвестно изпълни сутрешната си програма. В един часа каза на секретаря си — мъж, по настояване на Симонета, че ще има срещи през целия следобед.

Усмивайки се при мисълта за очакващите го удоволствия, Иво заобиколи строежа, блокиращ улицата към „Лунго Тевере“, където от седемнайсет години строяха метрото, пресече моста по посока на „Корсо Франция“ и след трийсет минути вкарваше колата си в гаража на Виа Монтемигнайо. В момента, в който отвори вратата на апартамента, Иво разбра, че се е случило нещо ужасно. Франческо, Карло и Лука бяха се скупчили разплакани около Донатела и докато Иво вървеше към нея, тя го погледна с такава омраза, че за момент той си помисли, че сигурно е сбъркал апартамента.

— Strouzo!^[2] — извика тя срещу него.

Иво се огледа наоколо, без да знае какво да прави.

— Любов моя... Дечица... Какво се е случило? Какво съм направил?

Донатела се изправи.

— Ето какво си направил! — хвърли тя в лицето му новия брой на списание „Оджи“. — Погледни това!

Озадачен, Иво се наведе и вдигна списанието. На корицата имаше снимка на него самия, Симонета и трите им дъщери. Заглавието на статията бе: „Баща на семейство“.

Господи! Изобщо бе забравил за това. Преди няколко месеца списанието бе помолило за разрешение да напишат статия за него и той, без да мисли много, бе дал съгласието си. Но Иво изобщо не бе си представял, че ще придадат такава важност на статията.

Вдигна очи към разплаканата си любовница и децата и измънка:

— Сега ще ви обясня...

— Децата в училището вече са им обяснили! — изпищя Донатела. — Децата ми се върнаха вкъщи разплакани, защото всички в училището им викат „копелета“!

— Миличка, аз...

— Хазяинът и съседите се държат с нас, като че ли сме прокажени. Не можем да ги погледнем вече в очите от срам. Трябва да

махна децата оттук.

Иво я зяпна като ударен от гръм.

— Какви ги говориш?

— Ще се махна от Рим и ще взема децата със себе си.

— Те са и мои деца! — извика той. — Не можеш да направиш това.

— Опитай се да ме спреш и ще те убия.

Истински кошмар. Иво стоеше, гледаше тримата си синове и изпадналата в истерия обожавана любовница и мислеше: „Възможно ли е на мен да ми се случи това?“ Но Донатела не беше свършила с него.

— Преди да си тръгнем — съобщи му тя, — искам един милион долара. В брой.

Казаното бе толкова абсурдно, че Иво започна да се смее.

— Един милион...

— Или ще ми го дадеш, или ще се обадя на жена ти.

Това стана преди шест месеца. Донатела, все още не бе изпълнила заплахата си, но Иво знаеше, че ще я изпълни. С всяка седмица засилваше натиска. Обаждаше му се по телефона в службата и заявяваше:

— Не ме интересува откъде ще намериш парите. Намери ги!

Имаше само един начин, по който Иво можеше евентуално да се сдобие с такава огромна сума. Ако можеше да продаде акциите си в „Рофи и синове“. Сам Рофи бе човекът, който блокираше продажбата, излагаше на опасност брака на Иво, рискуваше бъдещето му.

Трябваше да му се противопостави. Ако човек знае към кого да се обърне, всичко може да се направи.

Но това, което го болеше повече от всичко друго, бе, че Донатела — милата му, страстна любовница, не му позволяваше да я докосне. Иво получи разрешението ѝ да посещава децата всеки ден, но спалнята ѝ бе табу.

— Когато ми дадеш парите — обеща Донатела, — тогава ще ти позволя да ме любиш.

Напълно отчаян, Иво ѝ се обади по телефона един следобед и съобщи:

— Идвам веднага. Уредих парите.

Първо щеше да я люби, а след това щяха да се сдобрят. Но нещата не се развиха по този начин. Успя да я съблече и когато и двамата бяха голи, той ѝ каза истината:

— Още нямам парите, мила, но някой ден ще...

Тогава тя го нападна като див звяр.

Иво размишляваше за всички тия неща, докато потегляше от апартамента на Донатела (както вече го наричаше) и докато завиваше на север към оживената Виа Касия по посока на дома си в Олгиата. Разгледа лицето си в огледалото за обратно виждане. Кървенето бе намалало, но драскотините изглеждаха пресни и обезцветени. Погледна изцапаната с кръв риза. Как щеше да обясни на Симонета драскотините по лицето и гърба си? Защото в един необмислен миг Иво наистина смяташе да ѝ каже какво се е случило, но отхвърли мисълта веднага, щом се появи в главата му. Би могъл — просто би могъл, да си признае пред Симонета, че в момент на временно загубване на паметта е легнал с момиче и тя е забременяла и тогава би могъл — евентуално, би могъл да отърве кожата. Но три деца? За цели три години? Животът му нямаше да струва и пет стотинки. Нямаше как да не се прибере вкъщи сега, защото очакваха гости за вечеря и Симонета щеше да го чака. Иво бе попаднал в клопка. Бракът му бе съсипан. Единствено Сан Дженаро, светията на чудесата, можеше да му помогне. Погледът му бе привлечен от един надпис, встрани от Виа Касия. Натисна внезапно спирачките, отби се от магистралата и спря колата.

След около половин час Иво преминаваше през портала на Олгиата. Направи се, че не забелязва погледите на охраната, които зяпаха одраното му лице и окървавената риза. Иво продължи по виещите се пътеки, стигна до завоя, водещ към алеята, и спря пред къщата. Паркира колата, отвори входната врата и влезе във всекидневната. В стаята бяха Симонета и най-голямата им дъщеря Изабела. Лицето на Симонета се сви от уплаха при вида на съпруга ѝ.

— Иво! Какво е станало с теб?

Иво се усмихна неловко, като се опитваше да не обръща внимание на последвалата болка, и обясни притеснено:

— Май че направих една глупост, мила...

Симонета се приближи, като разглеждаше драскотините по лицето му, и Иво забеляза, че очите ѝ започват да се свиват. Когато проговори, гласът ѝ бе леденостуден:

— Кой ти е одрал лицето?

— Тиберио — обясни Иво. Измъкна иззад гърба си една голяма, фучаща и грозна сива котка, която се отскубна от ръцете му и избяга. — Купих го за Изабела, но проклетото животно ме нападна, докато се опитвах да го сложа в сандъчето.

— Бедничкият ми! — Симонета изведнъж започна да му съчувства. — Ангелчето ми! Качи се горе и легни. Ще повикам лекар. Ще ти сложа йод. Ще...

— Не не! Няма нищо — храбро запротестира Иво.

Лицето му се сгърчи от болка, докато тя го прегръщаше. — Внимавай! Май че ме одра и отзад.

— Аморе! Колко ли те е боляло!

— Не много — отговори Иво. — Чувствам се добре. — И наистина се чувстваше добре.

Звънецът на входната врата иззвъня.

— Аз ще отворя — каза Симонета.

— Не, аз ще отворя — обади се бързо Иво. — Аз... очаквам едни важни документи от службата.

Забърза към вратата и я отвори.

— Синьор Палаци?

— Да.

Облеченият в сива униформа куриер му подаде плика. Вътре имаше телеграма от Рийс Уйлямс. Иво прочете бързо известието. Стоя дълго до вратата, без да помръдне.

После пое дълбоко дъх и се качи на горния етаж, за да се подготви за гостите.

[1] Майко мила! Съсипа ме! (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Лайно! (ит.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

*Буенос Айрес
Понеделник, 7 септември
15:00 часа*

Автомобилната писта в прашните предградия на Буенос Айрес бе претъпкана с петдесет хиляди зрители, дошли да наблюдават основното състезание в шампионата. То се състоеше от 115 обиколки по пистата, дълга почти четири мили. Надпреварата се водеше под горещото безмилостно слънце от почти пет часа и от стартиралите трийсет коли бяха останали само няколко. Публиката стана свидетел на историческо събитие. Никога досега не бе имало подобно състезание, а вероятно и никога нямаше да има. Всички легендарни имена бяха на пистата в този ден: Крие Еймън от Нова Зеландия и Брайън Редмън от Ланкшир, Англия. Тук бе италианецът Андреа ди Амичи с „Алфа Ромео“ — Типо 33, а също и бразилецът Карлос Меко с „Мач“ — Формула 1.

Участваше също Джеки Икс от Белгия, както и шведът Райне Визел с БРМ.

Пистата приличаше на пощуряла дъга, изпълнена с вихрените червени, зелени, черни, бели и златисти машини на „Ферари“, „Бребъм“, „Макларън“ М19-А и „Лотус“ — Формула 3.

С изминаването на всяка изтощителна обиколка лидерите започнаха да отпадат. Крие Еймън бе на четвърта позиция, когато му се запушиха клапаните. Той се удари странично в купъра на Брайън Редмън, преди да успее да овладее колата си, изключвайки запалването, но и с двете коли бе свършено. Райне Визел бе на първа позиция, непосредствено следван от Джеки Икс. Когато стигна далечния завой, скоростната кутия на БРМ-а се разпадна, а акумулаторът и електрическата му инсталация бяха обхванати от пламъци. Колата започна да се върти и ферарито на Джеки Икс попадна в завихрената въздушна струя.

Публиката обезумя.

Три коли изпреварваха останалите на пистата. Хорхе Амандарис от Аржентина на волана на „Съртийс“, Хилс Хилсон от Швеция с „Матра“ и едно „Ферари“ 312 Б–2, управлявано от Мартел от Франция. Те караха превъзходно, като рискуваха по правата отсечка, не се бояха на завоите и увеличаваха преднината си.

Хорхе Амандарис излезе начело и тъй като бе аржентинец, зрителите го подкрепяха френетично. Непосредствено след Амандарис бе Нилс Нилсон, на волана на червено-бяла „Матра“, а зад него се движеше черно-златистото „Ферари“, карано от Мартел от Франция.

Френската кола бе останала почти незабелязана до последните пет минути, когато започна да излиза напред. Стигна до десета позиция, после седма и пета. И излизаше все по-напред. Публиката наблюдаваше вече как френският пилот застига движещия се на втора позиция Хилсон. Трите коли се движеха със скорост, превишаваща 180 мили в час. Подобна скорост бе опасна на писти с добре очертан профил като Брандс Хеч или Уоткинс Глен, но на по-твърдата аржентинска писта бе равносилна, на самоубийство. Край пистата застана съдия в червено сако и вдигна табела с надпис „Пет обиколки“.

Френското черно-златисто ферари се опита да задмине матрата на Нилсон от външната страна и Нилсон се отклони леко, блокирайки пътя на французина. Двете коли застигаха по вътрешната страна една немска кола и вече я натискаха да се отдръпне. Сега тя бе срещу колата на Нилсон. Френската кола леко изостана и се изтегли така, че зае тясното пространство зад немца и матрата на Нилсон. Френският пилот рязко настъпи газта, вмъкна се в тясната пролука, принуждавайки двете коли да се отдръпнат от пътя му, и профуча напред на втора позиция. Зрителите, които бяха затаили дъх, изреваха одобрително. Маневрата бе майсторски изпълнена и опасна.

Сега начело бе Амандарис, на второ място бе Мартел, а на трето Нилсон, като оставаха още три обиколки. Амандарис бе забелязал маневрата. „Французинът е добър — помисли си Амандарис, — но не толкова, че да ме бие.“ Амандарис имаше намерение да спечели състезанието. Някъде отпред видя издигнатия знак „Две обиколки“. Състезанието почти бе завършило и победата бе негова. С крайчеца на окото си успя да забележи, че черно-златистото ферари се опитва да се изравни с него. Хвърли бърз поглед към озъртащото се, покрито с прах лице на пилота, напрегнато и изпълнено с решителност. Амандарис

въздъхна. Съжаляваше, че трябва да го направи, но нямаше друг избор. Автомобилизмът не бе за спортисти, а игра за свикналите да побеждават.

Двете коли наблюдаваха северния край на овала, където имаше висок стръмен завой — най-опасния вираж на пистата и сцената на десетина катастрофи. Амандарис хвърли още един бърз поглед към френския пилот, а после стисна здраво волана. Когато двете коли започнаха да приближават завоя, Амандарис повдигна леко крака си от газта, така че ферарито пое напред. Забеляза, че пилотът му хвърля бърз, недоумяващ поглед. После пилотът продължи да кара редом с неговата кола, попадайки в клопката му. Публиката ревеше. Хорхе Амандарис изчака, докато черно-златистото ферари се реши да го изпревари от външната страна. В този момент даде пълна газ и започна да се изтегля надясно, пресичайки пътя на французина към правата отсечка, като му оставяше единствено възможността да се забие челно в предпазния насип.

Амандарис видя внезапно настъпилия ужас върху лицето на френския пилот и прошепна безмълвно „привет“. В този миг пилотът на френската кола изви волана направо към съртиса на Амандарис. Амандарис не вярваше на очите си. Ферарито летеше право към него.

Деляха ги само три стъпки и при такава скорост Амандарис трябваше да вземе моментално решение. Откъде можеше да знае човек, че французинът е пълно куку? Следвайки рефлекс си, Амандарис изви рязко волана наляво, опитвайки се да избегне връхлитащите върху му петстотин килограма метал, и натисна рязко спирачката, така че колата на французина профуча на милиметри от него и отлетя по финалната права. Колата на Хорхе Амандарис се поднесе за миг, после остана без контрол, завъртя се бясно на пистата и започна да се преобръща, докато избухна в стълб от червени и черни пламъци.

Но вниманието на публиката бе приковано във френското ферарй, което профуча победно през финалната линия. Зрителите избухнаха в бурни овации, втурнаха се към колата, заобиколиха я и завикаха приветствено. Пилотът бавно се изправи и свали очилата и шлема си.

Тя имаше късо подстригана коса с цвят на пшеница, а лицето ѝ бе със строги и волеви черти. В класическата ѝ красота имаше нещо

студено. Тялото ѝ трепереше, но не от изтощение, а от възбудата при мисълта за мига, в който бе погледнала в очите на Хорхе Амандарис, преди да го изпрати в небитието. Говорителят викаше възбудено по радиоуредбата: „Победител е Елен Рофи-Мартел от Франция, с автомобил на «Ферари»!“

Два часа по-късно Елен и съпругът ѝ Шарл бяха в апартамента си в хотел „Риц“ в центъра на Буенос Айрес. Бяха се разположили върху килима пред камината. Елен бе гола и застанала в класическата поза върху него, а Шарл проплакваше:

— О, Господи! Моля те, не прави това с мен! Моля те!

Но молбите му за милост увеличаваха възбудата ѝ и тя започна да влага повече сили, увеличаваше болките му и гледаше насълзените му очи. „Наказан съм без никаква причина“ — помисли си Шарл. Ужасяваше се от мисълта какво би направила Елен, ако някога научеше за извършеното от него престъпление.

Шарл Мартел се бе оженил за Елен Рофи заради името и парите ѝ. След бракосъчетанието тя бе запазила името си наред с неговото и бе задържала парите при себе си. Когато Шарл разбра, че е направил несполучлива сделка, бе вече твърде късно.

Шарл Мартел бе младши адвокат в голяма парижка юридическа фирма, когато се срещна за първи път с Елен Рофи. Казаха му да занесе някакви документи в заседателната зала, където имаше среща с клиент. В залата седяха четиримата старши съдружници във фирмата и Елен Рофи. Шарл бе чувал за нея. Цяла Европа бе чувала за нея. Тя бе една от наследниците на фармацевтичната корпорация Рофи. Беше буйна и ексцентрична, а вестниците и списанията я обожаваха. Бе шампионка по ски, караше собствения си реактивен самолет, водила бе няколко експедиции по планините в Непал, караше спортни коли и яздеше коне, а мъжете си сменяше така често, както и гардероба си. Снимката ѝ постоянно се появяваше в „Пари Мач“ и „Жур дьо Франс“. Сега бе дошла в юридическата кантора, защото фирмата уреждаше развода ѝ. Четвъртия или петия ѝ развод — Шарл Мартел не беше

сигурен кой точно поред, нито пък се интересуваше. Космополитите Рофи бяха твърде далеч от неговия свят.

Шарл поднесе неспокойно документите на шефа си, но не се притесняваше от присъствието на Елен Рофи, дори не погледна към нея, а се смущаваше от четиримата старши съдружници. Те олицетворяваха Авторитета, а Шарл Мартел уважаваше авторитетите. По принцип бе затворен човек, доволен от скромния си живот в малко апартаментче в Паси и неголямата си колекция от марки.

Шарл Мартел не беше блестящ адвокат, но бе компетентен, задълбочен и благонадежден. Притежаваше някакво отживяло чувство за достойнство. Бе в началото на четиридесетте, а външният му вид, макар и не неприятен, далеч не бе предразполагащ. Някой някога го бе описал като мокър пясък и изказването не бе далеч от истината. Ето защо бе доста изненадващо, че на другия ден след срещата с Елен Рофи, Шарл Мартел бе извикан в кабинета на мосю Мишел Сашар, един от старшите съдружници, където му съобщи:

— Елен Рофи желае вие да се заемете лично с бракоразводното ѝ дело. Започвате веднага.

Шарл Мартел остана като гръмнат.

— Защо именно аз, мосю Сашар? — попита той.

Сашар го погледна в очите и отвърна:

— Нямам представа. Погрижете се да я обслужите добре.

И тъй като водеше делото за развод на Елен, на Шарл му се налагаше да я вижда често. Прекалено често според него. Обаждаше му се по телефона и го канеше на вечеря във вилата си в Ле Весине, за да поговорят за делото, или пък го канеше на опера и в къщата си в Дъовил. Шарл непрекъснато се опитваше да ѝ обясни, че делото е много леко и че няма да има никакви проблеми да получи развод, но Елен — тя настоя да я нарича Елен, за да го притесни още повече, — му каза, че ѝ е необходимо да бъде успокоявана непрекъснато. По-късно се сецаше за това с горчива усмивка.

През седмиците, последвали първата им среща, Шарл започна да подозира, че Елен Рофи се интересува от него в романтичен план. Не можеше да го повярва. Той бе никой, а тя бе член на една от най-известните фамилии, но Елен не го остави да се съмнява относно намеренията ѝ.

— Аз ще се омъжа за теб, Шарл.

Никога не бе мислил да се жени. С жените не се чувстваше добре. Освен това не обичаше Елен. Не беше дори сигурен дали я харесва. Суетенето и вниманието, с които я посрещаха, където и да отиде, го смущаваха. Попаднал бе в центъра на вниманието, тъй като тя бе известна личност, а с подобна роля не бе свикнал. Усещаше болезнено и пълната противоположност помежду им. Нейната претенциозност бе обидна за консервативния му характер. Тя налагаше модни тенденции и бе образец за очарователност, докато той — той бе един обикновен, с нищо незабележителен адвокат на средна възраст. Не можеше да разбере какво намира в него Елен Рофи. Нито пък другите можеха да разберат. Поради добре известните ѝ занимания с опасни спортове, които обикновено бяха чисто мъжка територия, се носеха слухове, че Елен Рофи е защитник на движението за права на жените. В действителност тя презираше движението и се отнасяше с недоверие към концепцията за равнопоставеност. Не виждаше никаква причина да се разрешава на мъжете да бъдат равнопоставени с жените. Хубаво е да има мъж наоколо, когато е необходимо. Мъжете не са особено интелигентни, но могат да бъдат научени да поднасят и палят цигари, да изпълняват поръчки, да отварят вратите пред дамите и да създават удоволствия в леглото.

От тях стават чудесни домашни питомци, обличат се и се къпят сами и са научени да ходят в тоалетната.

Елен Рофи бе притежавала не един плейбой, множество храбреци, богаташи и чаровници. Но никога не бе притежавала мъж като Шарл Мартел. Знаеше точно какво представлява той — едно нищо. Парче безцветна глина. И точно в това се състоеше предизвикателството. Възнамеряваше да го превземе, да го моделира и да види какво може да направи от него. А след като Елен Рофи взе решението си, за Шарл Мартел не оставаше никаква друга възможност.

Ожениха се в Ньой и прекараха медения си месец в Монте Карло, където Шарл загуби девствеността си и всичките си илюзии. Беше си правил планове да се върне в адвокатската фирма.

— Недей да ставаш глупак — заяви му младоженката. — Да не си мислиш, че съм искала да се омъжа за чиновник? Ще започнеш в семейния бизнес. Един ден ще го ръководиш. Ние ще го ръководим.

Елен уреди Шарл да започне работа в парижкия клон на „Рофи и синове“. Той ѝ докладваше за всичко, което ставаше там, а тя го насочваше, помагаше му и му подсказваше какви предложения да прави. Шарл напредна бързо. Скоро започна да отговаря за дейността във Франция и стана член на Управителния съвет. Елен Рофи го превърна от невзрачен адвокат в ръководител на една от най-големите корпорации в света. Това би трябвало да го накара да се чувства щастлив. Но той се чувстваше нещастен. Още от първия момент на брака им Шарл осъзна, че жена му напълно доминира над него. Определяше му къде да си шие дрехите, къде да си поръчва обувките и ризите. Направи го член на елегантния „Жокей Клуб“. Елен се отнасяше с Шарл като с жиголо. Заплатата му се изпращаше направо на нея и тя му отпускаше обидно малки суми. Ако се нуждаеше от допълнителни средства, Шарл трябваше да помоли Елен. Караше го да ѝ се отчита за всяка минута от свободното си време и бе постоянно на нейно разположение. Изглежда ѝ бе приятно да го унизява. Обаждаше му се по телефона в службата и му нареждаше да се върне незабавно вкъщи с бурканче крем за масаж или някаква друга подобна глупост. Когато пристигаше, тя бе вече в спалнята и го очакваше разсъблечена. Бе ненаситна като звяр. Шарл бе живял с майка си до трийсет и три годишната си възраст, когато тя бе починала от рак. Откакто се помнеше, майка му бе инвалид. Шарл трябваше да се грижи за нея и не му оставаше време да мисли за момичета или пък за женитба. Тя му бе в тежест и когато почина, Шарл си мислеше, че ще усети свободата. Вместо това започна да усеща колко е загубил. Нямаше интерес към жените или към секса. В момент на наивно откровение бе обяснил на Елен как се чувства, когато тя за първи път бе заговорила за брак.

— Моето... либидо не е много силно — бе ѝ заявил той.

Елен се бе засмяла.

— Бедният Шарл. Не се тревожи за секса. Обещавам ти, че ще ти хареса.

Но той го намрази. Това като че ли създаваше допълнително удоволствие на Елен. Подиграваше му се заради немоцта му и го заставяше да върши отвратителни неща, от които се чувстваше унижен и му прилошаваше. Самият сексуален акт бе достатъчно унизителен.

Но Елен обичаше да експериментира. Шарл никога не знаеше какво може да очаква. Веднъж в момента, в който получаваше оргазъм,

тя постави натрошен лед върху тестисите му, а друг път навря в ануса му електрически кабел. Шарл се ужасяваше от Елен. Тя го караше да мисли, че тя е мъжът, а той жената. Опита се да запази гордостта си, но, уви, не можеше да посочи нито една област, в която Елен да не го превъзхожда. Тя притежаваше блестящ ум. Знаеше толкова за правните въпроси, колкото и той, но доста повече за бизнеса. Прекарваше с часове в разговори за компанията. И никога не ѝ омръзваше.

— Помисли си само за цялата тази мощ, Шарл! „Рофи и синове“ може да разори или да оправи икономиката на половината от страните в света. Аз би трябвало да ръководя компанията. Прадядо ми е нейният основател. Тя е част от мен.

След всеки подобен изблик Елен ставаше сексуално ненаситна и Шарл бе принуждаван да я задоволява със способности, за които не беше си и помислял. Започна да я ненавижда. Единствената му мечта бе да се махне от нея, да избяга. Но за това му бяха нужни пари.

Един ден по време на обяд приятелят му Рене Дюшамп спомена, че има възможност да направи състояние.

— Един от чичовците ми, който притежаваше голямо лозе в Бургундия, почина наскоро. Лозето ще бъде предложено за продан — десет хиляди акра първокласен регион с контролиран произход. Запознат съм с нещата отвътре — продължи Рене Дюшамп, — като член на семейството. Нямам достатъчно пари, за да сключа сделката сам, но ако участваш с мен, можем да удвоим парите за една година. Поне ела да го видиш.

Понеже Шарл не можеше да си позволи да признае пред приятеля си, че няма никакви пари, отиде просто да огледа земята по стръмните червени склонове на Бургундия. Остана дълбоко впечатлен.

Рене Дюшамп обясни:

— Всеки от нас ще вложи по два милиона франка. След година ще имаме по четири милиона.

Четири милиона франка! Това би означавало свобода, спасение. Би могъл да изчезне някъде, където Елен нямаше да може да го намери.

— Ще си помисля — обеща Шарл на приятеля си.

И наистина започна да мисли. Ден и нощ. Това бе шансът в живота му. Но как? Шарл знаеше, че е невъзможно да заеме пари, без Елен да не научи веднага. Всичко бе на нейно име — къщите, картините, колите, бижутата. Бижутата... красивите, безполезни накити, които пазеше заключени в сейфа в спалнята. Постепенно идеята се оформи. Ако можеше да измъкне бижутата ѝ, едно по едно, би могъл да ги замени с копия и да заеме пари срещу истинските бижута. След като направи големия удар с лозето, просто ще върне бижутата. И ще има достатъчно пари да изчезне завинаги.

Шарл позвъни на Рене Дюшамп и му съобщи с разтуптяно сърце:
— Реших да се включа.

Първата част от плана го изпълваше с ужас. Налагаше се да отвори сейфа и да открадне бижутата на Елен.

Шарл толкова много се изнерви в очакване на ужасното дело, което се готвеше да извърши, че едва ли бе способен да работи. Прекарваше дните си като някакъв автомат, като нито чуваше, нито виждаше какво става около него. Всеки път, когато виждаше Елен, Шарл започваше да се изпотява. Ръцете му започнаха да треперят в неподходящи моменти. Елен се безпокоеше за него, така както би се обезпокоила за някое домашно галено животно. Повика лекар, за да прегледа Шарл, но той не можа да открие нищо нередно.

— Изглежда малко напрегнат. Нека полежи един-два дни.

Елен изгледа продължително голия Шарл в леглото и се усмихна.

— Благодаря ви, докторе.

Щом като лекарят излезе, Елен започна да се съблича.

— Аз... не се чувствам добре — запротестира Шарл.

— Но не и аз — отвърна Елен.

Никога не бе я мразил повече.

Удобният момент се появи през следващата седмица. Елен отиваше на ски в Гармиш-Партенкирхен с приятели. Реши да остави Шарл в Париж.

— Искам да си бъдеш вкъщи всяка вечер — нареди му тя. — Ще ти се обаждам по телефона.

Шарл я наблюдаваше как потегля, седнала зад волана на червения си „Дженсен“ и в момента, в който изчезна от погледа му,

изтича към вградения в стената сейф. Наблюдал я бе, когато го отваряше, и знаеше повечето цифри от комбинацията. Трябваше му около час, за да разгадае останалите числа. Отвори сейфа с треперещи пръсти. В поставените вътре тапицирани с кадифе кутии лежеше свободата му във вид на миниатюрни звездички. Намерил бе вече бижутер, някой си Пиер Ришо, майстор на копия на диаманти. Шарл бе започнал да обяснява нервно надълго и нашироко защо са му нужни копия на диамантите, но Ришо му каза сухо:

— Мосю, правя копия за кого ли не. Никой разумен човек не носи истински диаманти по улиците в днешно време.

Шарл му носеше по един брой всеки път, за да направи копието, а когато то бе готово, заменяше го с истинския диамант. Зае пари срещу истинските диаманти от „Кредит Мюнисипал“ — държавна зложна къща.

Цялата операция отне повече време, отколкото Шарл бе предполагал. Можеше да отваря сейфа само когато Елен бе във от къщата, а се появяваха и непредвидени закъснения при изработката на копията. Но накрая дойде денят, когато Шарл можа да съобщи на Рене Дюшамп:

— Утре ще ти донеса парите.

Целта му бе постигната. Станал бе съсобственик на огромно лозе. А Елен нямаше и най-малко подозрение за това, което бе направил.

Шарл бе започнал тайно да чете за лозарството. И защо не? Не беше ли вече винар? Изучаваше различните видове лози: каберне совиньон бе основно използваната лоза, но наред с нея се садяха и други като: гро каберне, мерло, малбек и пети вердо.

Чекмеджетата в кабинета на Шарл се напълниха с брошури за почвите и обработката на лозите. Научи за ферментацията, зарязването и ашладисването. И че търсенето на вина в целия свят продължава да расте. Срещаше се редовно със съдружника си.

— Ще бъде дори по-добре, отколкото очаквах — уверяваше го Рене. — Цените на вината скачат нагоре. Трябва да изкараме триста хиляди франка на бъчва от първите преси.

Повече, отколкото Шарл бе си мечтал! Гроздето бе червено злато. Шарл започна да си купува туристически брошури за островите в южните морета, за Венецуела и Бразилия. Самите им имена му звучаха

като магия. Единственият проблем бе, че в света бяха останали малко местата, където „Рофи и синове“ нямаха клонове и където Елен не би могла да го намери. А ако го намереше, щеше да го убие. Знаеше това с абсолютна сигурност. Освен ако той не я убие. Обичаше да фантазира на тази тема. Убиваше Елен отново и отново, по хиляди начини и е удоволствие.

Странно, но Шарл започна да се наслаждава на униженията, на които го подлагаше Елен. Когато го караше да прави неописуеми неща с нея, той през цялото време си мислеше: „Скоро ще се махна, мръснице. Ще забогатяя от твоите пари и с нищо не можеш да ми попречиш.“

А на командите ѝ: „По-бързо сега!“ или „По-силно“, или „Не спирай!“ кротко се подчиняваше.

А в себе си ѝ се присмиваше.

Шарл знаеше, че за лозарството решаващи са месеците през пролетта и лятото, тъй като гроздето се бере през септември и за това му е необходимо сезонът да е добре балансиран откъм слънце и дъжд. Силното слънце унищожават букета на виното, така, както многото дъждове го разводняват. Месец юни започна чудесно. Шарл проверяваше времето в Бургундия в началото по веднъж, а после и по два пъти дневно. Изпаднал бе в треска от нетърпение, само седмици го деляха от осъществяването на мечтата му. Беше се спрял на Монтего Бей. „Рофи и синове“ нямаше клон в Ямайка. Щеше да бъде лесно да се потули там. Нямаше да се мярка към Раунд Хил или Очо Риос, където можеха да го видят приятелите на Елен. Ще си купи малка къща в планините. Животът на острова е евтин.

Може да си позволи прислуга и хубава храна и да живее в разкош, според собствените си разбираня.

И така, през първите дни на юни Шарл Мартел бе наистина щастлив човек. Сегашният му живот бе унижение, но той не живееше в настоящето: живееше в бъдещето, на тропическия, гален от слънцето и вятъра остров в Карибско море.

Времето през юни като че ли ставаше по-хубаво с всеки изминат ден. Имаше и слънце, и дъжд. Идеални условия за все още нежното грозде. А с растежа на гроздето растеше и богатството на Шарл.

На петнайсети юни в района на Бургундия започна да ръми. После започна да вали по-силно. Валеше ден след ден, седмица след седмица и накрая Шарл не се решаваше да проверява бюлетините.

Рене Дюшамп му се обади по телефона:

— Ако спре до средата на юли, реколтата все още може да бъде спасена.

Месец юли се оказа най-дъждовният месец в историята на френската метеорологична служба. На първи август Шарл Мартел бе загубил до сантим парите, които бе откраднал. Обзе го страх, какъвто никога не бе изпитвал досега.

— Другият месец заминаваме в Аржентина — събщи Елен. — Ще участвам в състезанието там.

Беше я наблюдавал да лети по пистата с ферарито и не можеше да не си помисли: „Ако катастрофира, аз ще съм свободен.“

Но името ѝ беше Елен Рофи-Мартел. Съдбата ѝ бе определила ролята на победител, така, както на него бе отредила да бъде губещ.

Победата в състезанието развълнува Елен повече, отколкото обикновено. Прибраха се в хотелския апартамент в Буенос Айрес и тя накара Шарл да се съблече и да легне по корем на килима. Когато видя какво държи в ръката си, докато го възсядаше, той извика:

— Моля те, недей!

Някой почука на вратата.

— По дяволите! — промърмори Елен.

Изчака неподвижна и притихнала, но почукването се повтори.

— Сеньор Мартел? — повика нечий глас.

— Остани тук! — изкомандва Елен.

Изправи се, наметна пенюара си от тежка коприна върху стройното, стегнато тяло, отиде до вратата и я отвори широко. Пред нея стоеше човек в сива куриерска униформа и държеше запечатан кафяв плик.

— Нося бързо известие за сеньор и сеньора Мартел.
Елен взе плика и затвори вратата.
Разкъса го и прочете телеграмата, после я прочете бавно още веднъж.
— Какво има? — попита Шарл.
— Сам Рофи е мъртъв — отговори тя с усмивка.

ГЛАВА 5

Лондон

Понеделник, 7 септември

14:00 часа

Клубът „Уайт“ бе разположен в горната част на улица „Сейнт Джеймс“, близо до площад „Пикадили“. Построен като хазартен клуб през осемнадесети век, „Уайт“ бе един от най-старите клубове в Англия и с най-ограничен достъп. Членовете му подаваха молби от името на синовете си още при раждането им, защото трябваше да изминат около трийсет и три години, докато се освободи място.

Фасадата на „Уайт“ бе образец на дискретност. Широките еркерни прозорци с изглед към улица „Сейнт Джеймс“ бяха направени така, че да създават уют на минаващите по улицата зяпачи. До входа се стигаше по късо стълбище, но освен членовете и техните гости малцина други бяха влизали през вратата. Залите в клуба бяха обширни и внушителни, полирани от тъмната и великолепна патина на времето. Мебелите бяха стари и удобни — кожени канапета, лавици за вестници, безценни антични масички и дълбоки фотьойли от плътна дамаска, на които бяха се разполагали половин дузина министър-председатели. Имаше зала за игра на табла с голяма открита камина зад решетка от бронз, а към трапезарията на горния етаж водеше елегантна вита стълба. Трапезарията се простираше по цялата ширина на сградата, като в нея бе поставена огромна маса от махагон, достатъчна за трийсет души, а освен нея имаше и пет странични маси. За обяд или за вечеря тук идваха някои от най-влиятелните мъже в света.

Сър Алек Никълс, член на парламента, седеше на една от малките ъглови маси и обядваше с госта си, Джон Суинтън. Бащата на сър Алек бе баронет, както и баща му и дядо му преди него. Всички са били членове на „Уайт“. Сър Алек бе слаб, блед мъж в края на

четиридесетте, с чувствително, аристократично лице и очарователна усмивка. Току-що бе пристигнал с кола от имението си в Глостършър, облечен в спортно сако и панталони от туид и с мокасини на краката си. Гостът му бе облечен в костюм на тънки райета, крещяща риза на карета и червена вратовръзка и изглеждаше не на място в спокойната и разкошна обстановка на клуба.

— Тук наистина ви угаждат — забеляза Джон Суинтън с пълна уста, докато дъвчеше остатъците от поднесения му огромен телешки котлет.

Сър Алек кимна с глава.

— Да. Нещата се промениха от времето, когато Валтер бе казал: „Британците имат сто религии и само един сос.“

Джон Суинтън вдигна глава.

— Кой е тоя Валтер?

Сър Алек обясни смутено:

— Ами... едно приятелче от Франция.

— Я го виж ти. — Джон Суинтън прокара храната си с глътка вино. Остави ножа и вилицата и изтри устата си със салфетката. — Е, хайде, сър Алек. Време е да си поговорим малко по работа.

Сър Алек смирено обясни:

— Казах ви преди две седмици, че ще уредя всичко, мистър Суинтън. Трябва ми още малко време.

Към масата се приближи сервитьор, крепейки голям куп от кутии с пури. После ловко ги нареди на масата.

— Нали няма да възразите? — попита Джон Суинтън. Заразглежда етикетите на кутиите, подсвирна от възхищение, извади няколко пури, които постави в джоба на самото си, а после запали една. Нито сервитьорът, нито сър Алек реагираха по някакъв начин на обидното му държане. Сервитьорът кимна на сър Алек и отнесе пурите на друга маса.

— Шефовете ми са много търпеливи към вас, сър Алек. Ама вече ми се струва, че не могат да чакат. — Вдигна изгорялата клечка кибрит, наведе се напред и я пусна в чашата с вино на сър Алек. — Между нас казано, те са кофти хора, когато се ядосат. Нали не искате да се заемат с вас, знаете какво искам да кажа, нали?

— Аз просто не разполагам с парите в момента.

Джон Суинтън се изсмя високо.

— Я стига, бе приятелче! Маменцето нали била Рофи? Имаш ферма от сто акра, шикозна градска къща до моста „Хайтсбридж“, един „Ролс-Ройс“ и едно проклето „Бентли“. Значи не си съвсем закъсал, нали?

Сър Алек се огледа огорчено наоколо и тихо каза:

— Те не са ликвидни авоари. Аз не мога да...

Суинтън му намигна и подхвърли:

— Обзалагам се, че сладката ти женичка Вивиан е ликвиден авоар, а? Има си всичко.

Сър Алек почервения. Името на Вивиан в устата на тоя човек звучеше като кошунство. Алек си помисли за Вивиан, как сладко спеше, когато тръгваше сутринта. Имаха отделни спални и едно от големите удоволствия за сър Алек бе да влезе в стаята на Вивиан на „посещение“. Понякога, когато се събудеше рано, Алек влизаше в стаята на Вивиан, докато тя още спеше, и просто я съзерцаваше. Будна или заспала, тя бе най-красивото момиче, което някога бе виждал. Спеше гола и нежното ѝ, стройно тяло оставаше полуотвито, докато се гушеше в завивките. Имаше руса коса, големи светлосиви очи и кожа като кадифе. Вивиан бе второстепенна актриса, когато сър Алек я срещна за първи път на някакъв благотворителен бал. Външността ѝ го очарова, но това, което го привлече към нея, бе нейното непосредствено и дружелюбно излъчване. По-млада бе от Алек с двайсет години и бе изпълнена с жизненост. Докато Алек бе стеснителен и вгълбен в себе си, Вивиан бе общителна и открита. Алек не можеше да спре да мисли за нея, но му бяха нужни две седмици, за да събере достатъчно смелост и да ѝ се обясни по телефона. За негова изненада и радост Вивиан бе приела поканата му. Алек я заведе на театър в „Олд Вик“, а после на вечеря в „Мирабел“. Вивиан живееше в мрачно апартаментче на приземния етаж в Нотинг Хил и когато Алек я изпрати до тях, го попита:

— Искаш ли да влезеш, все пак?

Бе останал през нощта и животът му се промени напълно. За първи път му се случваше жена да го доведе до оргазъм. Никога не бе срещал момиче като Вивиан. Тя бе един кадифен език, разпуснати руси коси и влажни, пулсиращи и искащи гълбини, в които Алек се потопи, докато остана без дъх. Самата мисъл за нея го възбуждаше.

Имаше и още нещо. Тя го размиваше, вдъхваше му живот. Присмиваше му се, че е стеснителен и малко тромав и това му харесваше. Можеше да легне с нея, когато тя пожелаеше. Когато Алек я завеждаше някъде, Вивиан винаги ставаше център на вниманието. Алек се гордееше с нея, но я ревнуваше от събраните около нея млади мъже и се питаше с колко ли от тях е спала.

Той пощуряваше от ревност през вечерите, когато не можеше да я види, защото бе поела други ангажименти. Отиваше с колата до апартамента ѝ, паркираше на съседната пряка, за да види кога и с кого се прибира. Знаеше, че се държи глупаво, но не можеше да се въздържа да не го направи. Попаднал бе под властта на нещо прекалено силно, за да може да го преодолее.

Разбираше, че Вивиан не е за него, че в никакъв случай не трябва да се жени за нея. Той бе баронет и уважаван член на парламента с блестящи перспективи. Бе един от наследниците на династията Рофи и член на Управителния съвет на компанията. Произходът на Вивиан по никакъв начин не съответстваше на неговия свят. Родителите ѝ бяха второстепенни артисти във вариете, играли по провинциалните сцени. Вивиан не бе получила никакво образование освен наученото на улицата или зад кулисите. Алек знаеше, че е развратна и повърхностна. Беше хитра, но не особено интелигентна. И въпреки това непрестанно мислеше за нея. Опитваше се да я забрави. Насилваше се да спре да я вижда, но без никакъв резултат. Чувстваше се щастлив, когато бе с нея, а когато беше без нея, го обземаше отчаяние. В края на краищата реши да ѝ предложи брак и когато Вивиан се съгласи, сър Алек Никълс изпадна във възторг.

Младоженката се нанесе в семейния дом — красива стара къща в Глостършър, строена през XVIII век, с делфийски колони и дълга, лъкатушеща алея за автомобили. Разположена бе сред зеленината на сто акра обработваема земя, собствен ловен участък и рибарници с течаща вода. Зад къщата имаше парк, красиво оформян от поколенията.

Интериорът на къщата бе разкошен. Огромният преден хол бе постлан с камък, а стените му бяха от боядисано дърво. Осветяваше се от старинни двойни фенери, мебелите бяха от позлатено дърво и мрамор в стил Адам, столове — от махагон. Библиотеката бе обзаведена с оригинални, вградени етажерки от осемнадесети век, две

писалищни маси в стил Хенри Холънд и столове по проект на Томас Хорп. Приемната бе смесица от стиловете Хепълуайт и Чипъндейл, застлана с дебел пухкав килим и осветявана от два стъклени полилея „Уотърфорд“. Обширната трапезария можеше да побере четиридесет души, а до нея имаше пушалня. На втория етаж имаше шест спални с камини в стил Адам, а на третия етаж бяха помещенията за прислугата.

Шест седмици след като се нанесоха в къщата, Вивиан реши:

— Хайде да се махнем оттук, Алек.

Погледна я озадачено.

— Искаш да отидем в Лондон за няколко дни, така ли?

— Имам предвид да се преместим в Лондон.

Алек погледна през прозореца към смарагдовозелените ливади, където бе играл като малък, и към огромните чинари и дъбове, а после промълви колебливо:

— Но Вивиан, тук е толкова тихо. Аз...

— Знам, миличък — прекъсна го тя. — Точно това не мога да понасям — проклетата тишина!

Следващата седмица се преместиха в Лондон.

Алек притежаваше елегантна четириетажна градска къща на площад „Уилтън“, зад моста „Хайтсбридж“, с чудесна приемна, кабинет и голяма трапезария, а цветният прозорец на задната стена на сградата гледаше към симетрично очертаната градина с изкуствена пещера, водоскок, статуи и бели пейки. На горните етажи имаше великолепна голяма спалня и четири по-малки стаи.

Вивиан и Алек бяха делили голямата спалня в продължение на две седмици, когато една сутрин Вивиан каза:

— Обичам те, Алек, но ти страшно хъркаш, нали знаеш. — Алек не знаеше за това. — Наистина трябва да спя сама, миличък. Нали нямаш нищо против?

Алек беше напълно против идеята ѝ. Обичаше нежното ѝ, топло тяло, когато се сгущеше до него в леглото. Но дълбоко в себе си усещаше, че не може да въздейства сексуално на Вивиан така, както ѝ въздействаха други мъже. Затова и тя не го искаше в леглото си.

— Напълно те разбирам, мила.

Но настояване на Алек Вивиан остана в голямата спалня, а той се премести в една от малките стаи за гости.

В началото Вивиан ходеше в Камарата на общините и седнаше в галерията за посетители в дните, когато трябваше да говори Алек. Поглеждаше нагоре към нея и сърцето му се изпълваше с дълбока, неизразима гордост. Тя бе несъмнено най-хубавата жена сред посетителките. А после дойде денят, когато Алек завърши речта си и вдигна поглед, за да получи одобрението на Вивиан, но видя само празния ѝ стол.

Алек смяташе себе си за виновен, че Вивиан не обичаше да стои вкъщи. Приятелите му бяха по-възрастни, прекалено консервативни за нея. Предложи ѝ да покани младите си приятелки вкъщи и ги събра с неговите приятели. Резултатът беше катастрофален.

Алек непрекъснато си повтаряше, че когато роди, Вивиан ще се успокои и ще се промени. Но един ден, неизвестно как — Алек не искаше да знае причината, Вивиан получи инфекция във влагалището и трябваше да ѝ се направи операция. Алек беше си мечтал за син.

Новината го потресе, но Вивиан бе съвсем спокойна.

— Не се тревожи, миличък — усмихнато подхвърли тя. — Махнаха полага, но кокошката остана.

Алек я изгледа продължително, после се обърна и излезе.

Вивиан обичаше да пилее пари. Харчете безразборно и без мярка за дрехи, бижута и коли, а Алек нямаше сърце да я спре. Повтаряше си, че е израснала в беднотия и жадува за красиви вещи. Искаше му се той да ѝ ги купува, но за съжаление не можеше да си го позволи. Заплатата му отиваше за покриване на данъците. Богатството му лежеше в акциите на „Рофи и синове“, но те бяха с ограничен режим. Опита се да обясни това на Вивиан, но на нея ѝ беше безинтересно. Сериозните разговори я отегчаваха. И Алек я остави да си кара както преди.

Първия път когато чу, че играе комар, бе когато Тод Майкълс — собственик на ползващия се с лоша слава хазартен клуб „Тодс“ в Сохо, го навести за разговор.

— Сър Алек, имам разписка от съпругата ви, че ми дължи хиляда лири. Имаше лош ден на рулетката.

Алек бе потресен. Възстанови парите срещу разписката, а вечерта проведе сериозен разговор с Вивиан.

— Ние просто не можем да си позволяваме подобни неща — кипеше той. — Харчиш повече, отколкото печеля.

Тя като че ли се разкайваше.

— Извинявай, ангелче. Бебенцето беше лошо.

А после отиде до него, прегърна го, като го притискаше с тялото си, и гневът му отмина.

Прекара незабравима нощ с нея в леглото. Реши, че повече няма да имат никакви неприятности.

След две седмици Тод Майкълс дойде да го посети отново. Разписката, подписана от Вивиан, вече бе за пет хиляди лири. Алек побесня.

— Защо сте й позволили кредит? — попита той.

— Тя е ваша съпруга, сър Алек — отговори любезно Майкълс. — Как можехме дай откажем?

— Аз... аз ще трябва да намеря пари — започна сър Алек. — В момента нямам толкова в брой.

— Но моля ви! Считайте го за заем. Ще платите, когато можете.

Алек почувства огромно облекчение.

— Много сте великодушен, мистър Майкълс.

Но само месец по-късно Алек научи, че Вивиан е проиграла още двайсет и пет хиляди лири и че са му сложили лихва в размер от 10 процента на седмица. Изпадна в ужас. По никакъв начин не можеше да събере толкова пари. Нямаше и нищо, което да продаде.

Къщите, красивите антики, колите — всичко принадлежеше на „Рофи и синове“. Гневът му стресна Вивиан дотам, че обеща да не залага повече. Но вече бе твърде късно. Алек бе попаднал в ръцете на лихварите кождери. Колкото и да им даваше, Алек не успяваше да смогне да изплати дълга си. Вместо да намалява, той продължаваше да расте с всеки нов месец и това продължаваше вече почти година.

Когато гангстерите на Тод Майкълс го притиснаха за парите първия път, Алек ги заплаши, че ще се обърне към полицията.

— Имам връзки в най-висшите кръгове — бе им казал той.

Онзи се бе изсмял:

— Аз пък имам връзки в най-низшите.

А сега сър Алек седеше в „Уайт“ с този неприятен тип и трябваше да се унижава, молейки за отсрочка.

— Вече им върнах повече, отколкото взех назаем. Не могат...

— Това беше само лихвата, сър Алек — възрази Суинтън. — Все още не сте изплатили основната сума.

— Но това е грабеж — каза Алек.

Очите на Суинтън потъмняха.

— Ще предам на шефа какво сте ми казали — надигна се той.

Алек бързо го задържа.

— Недейте! Седнете, моля ви.

Суинтън бавно седна отново.

— Не използвайте подобни думи — предупреди той. — Имаше един, дето говореше така, и се намери със заковани за пода колена.

Алек бе чел за този случай. Братята Крей бяха измислили това наказание за своите жертви. А хората, с които си имаше работа Алек, бяха също толкова зли, също така безмилостни. Усети, че в гърлото му засяда буца.

— Не исках да кажа това — заизвинява се той. — Просто защото аз... нямам повече пари в брой.

Суинтън тръсна пепелта от пурата си в чашата на Алек и подхвърли:

— Притежаваш цяла връзка с акции в „Рофи и синове“, нали, мойто момче?

— Да — отвърна Алек, — но те не могат да бъдат продавани или прехвърляни. Нямаат никаква стойност, докато „Рофи и синове“ не предложи акциите си на борсата.

Суинтън дръпна от пурата си.

— А ще ги предложат ли?

— Зависи от Сам Рофи. Аз... аз се опитах да го убедя.

— Опитай по-настоятелно.

— Предайте на мистър Майкълс, че ще си получи парите — каза Алек. — Но моля ви, престанете да ме тероризирате.

Суинтън се втренчи в него.

— Да те тероризираме ли? Е, сър Алек, нещастнико, ти не знаеш какво е да те тероризират. Шибаните ти конюшни ще бъдат изгорени до основи и ще почнеш да ядеш печено конско месо. После ще ти

запалят къщата. А може би и жена ти. — Засмя се, а на Алек хич не му бе до смях. — А ял ли си готвено путе?

Алек побледня.

— За Бога...

Суинтън продължи успокоително:

— Само се шегувам. Тод Майкълс ти е приятел. А приятелите си помагат, нали? Говорихме за теб тая сутрин. И знаеш ли какво каза шефът за тебе? „Сър Алек е добър човек. Ако няма парите сега, знам, че ще измисли някакъв начин да ни ги намери.“

Алек се намръщи.

— Какъв начин?

— Е, хайде сега, не е толкова трудно за умно момче като тебе да измисли нещо, нали? Шеф си в голяма фармацевтична компания, нали така? Произвеждате разни неща, като кокаин например. Между нас да си остане, кой ще знае изобщо, ако случайно изпратиш няколко пратки на друго място?

Алек го изгледа ужасен.

— Вие сте луд! — възкликна той. — Аз... не мога да направя подобно нещо.

— Не можеш да си представиш какви неща правят хората, когато им се наложи — весело рече Суинтън, ставайки от масата. — Или ще ни донесеш парите, или ще ти кажем къде да изпратиш стоката.

Смачка пурата си в чинийката пред Алек.

— Предай моите поздрави на Вивиан, сър Алек. Благодаря.

И Джон Суинтън си тръгна.

Сър Алек остана сам, с празен поглед, заобиколен от познатите, удобни вещи, които бяха част от живота му, но над тях вече бе надвиснала заплаха. Единственото чуждо тяло бе мръсният, мокър фас от пура в чинията му. Как изобщо им позволи да навлязат в живота му? Разреша им да го докарат до състояние, при което бе в ръцете на подземния свят. И вече знаеше, че искат от него не само пари. Парите бяха само примамката, с която го вкараха в клопката. Целта им бе да използват връзките му във фармацевтичната компания. Щяха да се опитат да го накарат да работи за тях. Ако станеше известно, че е попаднал под властта им, опозицията нямаше да се поколебае да направи капитал от това. Неговата собствена партия вероятно щеше да го помоли да си подаде оставката.

Щяха да го направят тактично и кротко. Сигурно щяха да настояват да подаде молба за Стотицата на Чилтърн — пост, за който се получаваше номинална заплата от сто лири на година от Короната. Едно от ограниченията да бъдеш депутат бе, че не можеш да получаваш заплата от Короната или от правителството. Така че Алек нямаше да може да бъде повече в парламента. Естествено причината нямаше да може да се скрие. Щеше да бъде опозорен. Освен ако не намереше голяма сума пари. Говорил бе многократно със Сам Рофи, убеждавайки го да предложат акциите на борсата, да разреши акциите да се продават.

— Остави това — бе му отговорил Сам. — В момента, в който пуснем външни хора в къщата си, ще трябва да слушаме от тях как да работим. Преди да се усетим, ще превземат Управителния съвет, а после и компанията. И какво значение има това за тебе, Алек? Имаш голяма заплата, неограничена сметка за харчене. Не са ти нужни пари.

За миг Алек се изкушаваше да каже на Сам колко отчаяно се нуждае от пари. Но знаеше, че няма да постигне нищо. Сам Рофи бе изцяло отдаден на компанията и не изпитваше никакво състрадание. Ако разбереше, че Алек е компрометирал по някакъв начин „Рофи и синове“, щеше да го отстрани без никакво колебание. Не, Сам Рофи бе последният човек, към когото би се обърнал.

Алек бе изправен пред пълна разруха.

Към масата на сър Алек се приближаваше портиерът на „Уайт“ и водеше човек в куриерска униформа, който носеше запечатан кафяв плик.

— Извинете, сър Алек — почтително каза портиерът, — но този човек твърди, че му е наредено да предаде нещо лично на вас.

— Благодаря — отговори сър Алек.

Куриерът му подаде плика, а портиерът го отведе обратно.

Алек седя дълго преди да посегне към плика и да го отвори. Прочете телеграмата три пъти, после бавно смачка хартията в шепата си, а очите му започнаха да се пълнят със сълзи.

ГЛАВА 6

Ню Йорк

Понеделник, 7 септември

11:00 часа

Частният Боинг 707–320 правеше последен заход към летище „Кенеди“, намерил пролука в претрупания трафик за кацане. Полетът бе дълъг и еднообразен и Рийс Уйлямс се чувстваше изтощен, след като не можа да мигне през цялата нощ. Пътувал бе със същия самолет многократно със Сам Рофи. Присъствието му още се усещаше.

Елизабет Рофи го очакваше. Рийс ѝ бе изпратил телеграма от Истанбул, съобщавайки ѝ само, че пристига на следващия ден. Можеше да ѝ съобщи за смъртта на баща ѝ по телефона, но реши, че заслужава по-голямо внимание.

Самолетът бе вече на земята и се придвижваше бавно към терминала. Рийс имаше съвсем малко багаж и мина бързо през митницата. Небето навън бе сивочерно, напомняйки за идващата зима. Пред страничния изход стоеше лимузина, за да го откара до частното имение на Сам Рофи в Лонг Айлънд, където щеше да го чака Елизабет.

Докато пътуваше с колата, Рийс реши да си повтори още веднъж това, което бе решил да ѝ каже, с желанието да намали жестокия удар, но в мига, в който Елизабет излезе да го посрещне, подготвените думи изчезнаха от главата му. Винаги когато застанеше срещу нея, хубостта ѝ го объркваше. Наследила бе външността на майка си с нейните аристократични черти и маслиненочерни очи, подчертавани от дълги, тежки мигли. Кожата ѝ бе бяла и нежна, а косите ѝ — лъскавочерни. Имаше великолепна стегната фигура. Облечена бе в кремава копринена блуза с отворена яка, плисирана пола от сива каша и бежови обувки. У нея нямаше и помен от непохватното момиченце, което Рийс бе видял за първи път преди девет години. Пред него стоеше интелигентна и чувствена жена, неосъзнаваща напълно собствената си красота. Усмиваше му се, радостна, че го вижда. Подаде ръка и каза

„Заповядай, Рийс“, а после го въведе в обширната библиотека, облицована с дъбова ламперия.

— Сам с тебе ли пристигна?

Нямаше как да ѝ го поднесе тактично. Рийс пое дълбоко въздух и каза:

— Със Сам се е случило нещастие, Лиз. — Видя как кръвта се отдръпва от лицето ѝ, очаквайки го да продължи. — Загинал е.

Стоеше като замръзнала. Когато най-после проговори, Рийс едва успя да я чуе.

— Какво... Какво се е случило?

— Все още не знаем всички подробности. Изкачвал е Монтблан. Въжето му се скъсало. Паднал в ледникова пукнатина.

— Намерили ли са...?

Тя притвори очи за момент, после отново ги отвори.

— Пукнатината е била бездънна.

Лицето ѝ бе побеляло. Рийс усети внезапна тревога.

— Добре ли си?

Тя се усмихна лъчезарно и каза:

— Естествено, че съм добре. Благодаря ти. Искаш ли чай или да хапнеш нещо?

Погледна я изненадан и понечи да каже нещо, но после разбра. Изпаднала бе в шок. Дърдореше непрекъснато без никакъв смисъл, като очите ѝ блестяха неестествено, а усмивката не слизаше от устата ѝ.

— Сам бе такъв изключителен спортист — продължаваше Елизабет. — Виждал си наградите му. Винаги побеждаваше, нали? Знаеш ли, че вече се е качвал на Монтблан?

— Лиз...

— Разбира се, че знаеш. Ти не беше ли с него веднъж, Рийс?

Рийс я остави да говори и да се упоява срещу болката, опитвайки се да се предпази с приказките си и да отдалечи момента, в който ще трябва да остане насаме с мъката си. Докато я слушаше, за миг си припомни безпомощното момиченце, което бе срещнал някога — прекалено чувствително и нежно, за да може да се защитава в жестоката действителност. А сега бе наранена, напрегната и уязвима и именно тази ѝ крехкост тревожеше Рийс.

— Ще повикам лекар — предложи той. — Може да ти даде нещо...

— О, не. Наистина ми няма нищо. Ако не възразяваш, ще полегна за малко. Чувствам се малко изморена.

— Искаш ли да остана?

— Благодаря. Няма да е необходимо.

Изпрати го до вратата и докато той вървеше към колата, Елизабет извика след него: „Рийс“. Спря се и се обърна към нея.

— Благодаря ти, че дойде. Мили Боже!

Дълго след като Рийс бе заминал, Елизабет Рофи остана да лежи в леглото с поглед към тавана, наблюдавайки променящите се фигури, рисувани от бледото септемврийско слънце.

И болката дойде. Не бе взела успокоително, защото искаше да усеща болката. Дължна бе да го направи заради Сам. Щеше да я понесе, защото бе негова дъщеря. И лежа така цял ден и цяла нощ, като ту не мислеше за нищо, ту пък се опитваше да мисли за всичко, спомняйки си всяка подробност. Смееше се и плачеше, разбирайки, че е изпаднала в истерия. Но ѝ беше все едно. Нямаше кой да я чуе. Посред нощ изведнъж усети силен глад, слезе до кухнята, където си направи огромен сандвич. Излапа го бързо, а после го повърна. Не ѝ стана по-добре. Нищо не можеше да облекчи обзелата я болка. Имаше усещането, че всичките ѝ нервни възли горят. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха назад към годините, прекарани с баща ѝ. Посрещна изгрева на прозореца на спалнята. По някое време прислужницата почука на вратата, но Елизабет я отпрати. Веднъж извъня телефонът и при мисълта, че може да е Сам, сърцето ѝ се разтуптя, докато посягаше към слушалката. После се опомни и отдръпна ръката си.

Той никога вече нямаше да ѝ се обади. Никога вече нямаше да чуе гласа му. Никога вече нямаше да го види. Бездънна ледникова пукнатина. Бездънна.

Елизабет продължаваше да лежи, като прехвърляше миналото и си спомняше за всичко.

ГЛАВА 7

Раждането на Елизабет Роуън Рофи бе двойна трагедия. По-малкото нещастие бе, че майката на Елизабет почина в родилната зала, а по-голямото бе, че Елизабет се роди момиче.

В продължение на девет месеца, докато се появи от мрака на майчината утроба, тя бе очакваното с най-голямо нетърпение дете на света, наследяващо огромна империя — гигантската компания „Рофи и синове“, с капитал от милиарди долари.

Съпругата на Сам Рофи, Патриша, бе тъмнокоса удивителна хубавица. Много жени се бяха опитвали да се омъжат за Сам Рофи заради положението, известността и богатството му. Патриша се бе омъжила за Сам, защото се бе влюбила в него. Оказа се, че това е била най-неподходящата причина. Сам Рофи бе търсил практическо решение и Патриша отговаряше идеално на изискванията му. Той нямаше нито време, нито нагласа да бъде семеен човек. В живота му нямаше място за друго, освен за „Рофи и синове“. Бе се отдал фанатично на компанията и очакваше същото от всички около себе си. Патриша имаше стойност дотолкова, доколкото би могла да допринесе за репутацията на компанията. Но когато най-после разбра какъв брак си е избрала, бе станало много късно. Сам ѝ бе определил роля, която тя изпълняваше прекрасно. Безупречна като домакиня, тя бе идеалната мисис Сам Рофи. Не получила любов от съпруга си, след време Патриша се научи да не отдава и своята любов. Обслужваше Сам и бе на подчинение в „Рофи и синове“ така, както и най-обикновената секретарка. Бе на разположение по двацет и четири часа в денонощието, готова да полети навсякъде, където Сам щеше да има нужда от нея, можеше да прави компания на неколцина чуждестранни ръководители или пък, уведомена в последния момент, да поднесе изискана вечеря на сто души върху колосани, богато бродирани покривки с блестящи кристални сервизи и тежки сребърни прибори от XVIII век. Патриша бе една от необявените ценности на „Рофи и синове“. Правеше всичко необходимо да поддържа чудесния си вид, спортуваше и спазваше диета като спартанец. Имаше превъзходна

фигура, а дрехите ѝ се шиеха по модели на Норъл в Ню Йорк, Шанел в Париж, Хартнъл в Лондон и младия Сибил Конъли в Дъблин. Бижутата, които Патриша носеше, бяха създадени за нея от Жан Шлумбергер в България. Животът ѝ бе изпълнен с ангажименти, но безрадостен и лишен от съдържание. Но когато забременя, всичко се промени.

Сам Рофи бе последният мъжки наследник на династията Рофи и Патриша знаеше колко силно иска да има син. Осланяше се на нея. И ето че сега бе като кралицата-майка, носеше бебето в себе си — младия принц, който един ден щеше да наследи кралството. Когато я качиха на носилката за родилната зала, Сам стисна ръката ѝ и промълви: „Благодаря ти.“

Почина от емболия трийсет минути по-късно и хубавото бе, че си отиде, без да знае, че не е оправдала надеждите на мъжа си.

Сам Рофи отдели време от претрупаната си програма, за да погребее жена си, а после се зае с проблема, свързан с отглеждането на невръстната си дъщеря.

Седмица след раждането Елизабет бе отнесена вкъщи и предадена на бавачка — първата от дългата поредица бавачки. През първите пет години от живота си Елизабет виждаше баща си съвсем рядко. За нея той бе като някакъв неясен образ, непознат човек, който винаги пристигаше или заминаваше. Пътуваше постоянно, а Елизабет създаваше допълнително неудобство, тъй като трябваше да я мъкне със себе си като допълнителен багаж. Елизабет прекарваше месец в имението им в Лонг Айленд, където имаше алея за боулинг, тенискорт, плувен басейн и игрище за скуош. След няколко седмици бавачката ѝ опаковаше дрехите и я изпращаха със самолет във вилата им в Биариц. Там имаше петдесет стаи и трийсет акра земя и Елизабет постоянно се губеше.

Наред с това Сам Рофи притежаваше обширен апартамент на площад „Бийкмън“ в Ню Йорк и вила на Коста Смералда в Сардиния. Елизабет пътуваше до всичките домове, сновеше между къщата, апартамента и вилите и растеше сред разточителна елегантност. Но

навсякъде се чувстваше като външен човек, попаднал по погрешка на богато празненство с негостоприемни домакини.

Когато порасна, Елизабет разбра какво значи да бъдеш дъщеря на Сам Рофи. Тя бе пожертвала чувствата си заради компанията, така както и майка ѝ го бе направила някога. Лишена бе от семеен живот, защото не съществуваха семейство, а само платени заместители и далечната фигура на човека, който бе неин баща, но не се интересуваше от нея, а само от компанията. Патриша бе съумяла да се примири с положението, но за детето това бе мъчително. Елизабет се чувстваше нежелана и необичана и не знаеше как да се справи с отчаяното си състояние, като накрая започна да обвинява себе си за това, че е отблъскваща. Опитваше се отчаяно да спечели любовта на баща си. Когато тръгна на училище, започна да прави в клас различни подаръци за него — детски рисунки с молив и водни бои и несиметрични пепелници, които пазеше старателно, очаквайки го да се върне от някое от служебните си пътувания, така че да може да го изненада, да го зарадва и да го чуе да казва: „Толкова е хубаво, Елизабет. Много си талантилива.“

Когато се връщаше, Елизабет му поднасяше с обич подаръка си, а баща ѝ кимаше или поклащаше глава и я питаше: „Няма да ставаш художничка, нали?“

Понякога Елизабет се събуждаше посред нощ, слизаше по дългата вита стълба в апартамента на площад „Бийкмън“ и пресичаше подобния на пещера хол, водещ към кабинета на баща ѝ. Влизаше в празната стая, като че пристъпваше в храм. Тук бе неговата стая, където работеше, подписваше важни документи и управляваше света. Елизабет се приближаваше до огромното, тапицирано с кожа бюро и бавно прокарваше ръка по него. После го заобикаляше и сядаше на кожения стол. Там се чувстваше по-близо до баща си. Струваше ѝ се, че като влезе в неговата стая и седне, където сядаше той, ще може да стане част от него. Водеше с него въображаеми разговори, а той я изслушваше заинтригувано и се отнасяше с внимание към проблемите ѝ. Веднъж, докато Елизабет седеше на бюрото му в тъмното, лампите в

кабинета изведнъж светнаха. На вратата стоеше баща ѝ. Изглежда седналата зад бюрото му, облечена в тънка нощница Елизабет и възкликна: „Какво правиш тук сама в тъмното?“ После я взе в прегръдките си и я занесе на ръце по стълбите до леглото ѝ, а Елизабет остана будна до сутринта, като си мислеше как баща ѝ я беше прегърнал.

После слизаше долу всяка нощ и сядаше в кабинета му, като го очакваше да се появи и да я вземе, но това вече не се повтори.

Никой не говореше с Елизабет за майка ѝ, но в приемната имаше прекрасен портрет на Патриша Рофи в цял ръст и Елизабет обичаше да го гледа с часове. После се поглеждаше в огледалото. Грозотия. Бяха ѝ сложили скоби на зъбите и изглеждаше ужасно. „Никак не е чудно, че баща ми не се интересува от мене“ — мислеше си Елизабет.

После изведнъж получи страшен апетит и започна да трупва килограми. Бе стигнала до някаква своя истина, че ако е дебела ѝ грозна, никой няма да иска да я сравнява с майка ѝ.

Когато Елизабет стана на дванайсет години, започна да ходи в престижното частно училище в Ийст Сайд в Манхатан, след 70-а улица. Откарвах я с „Ролс-Ройс“, влизаше в клас и сядаше мълчаливо и вгълбена в себе си, като не обръщаше внимание на другите наоколо. Никога не пожелаваше да отговори на въпрос. А когато я вдигаха, като че ли никога не знаеше отговора. Учителите ѝ скоро започнаха да не ѝ обръщат внимание. Говореха за Елизабет помежду си и единодушно се съгласяваха, че тя е най-разглезеното дете, което са срещали някога. В поверителния си доклад в края на годината пред директорката класната ръководителка на Елизабет бе написала:

„Не успяхме да постигнем никакъв напредък с Елизабет Рофи. Държи се настрана от съучениците си и отказва да участва в груповите занимания. Няма приятели в училище. Оценките ѝ са незадоволителни, но е трудно да се прецени дали са такива, защото не полага никакви усилия или защото не може да се справя с материала. Арогантна и егоистична. Ако баща ѝ не беше един от основните дарители на училището, щях да предложа настоятелно да бъде изключена.“

Докладът бе на светлинни години от действителността. Елизабет Рофи чисто и просто нямаше защита, нямаше броня, която да я предпази от обкръжаващата я ужасна самота. Обхваната бе от такова чувство за собствената си малоценност, че се боеше да създава приятелства, защото щяха да разберат колко безлична и отблъскваща е тя. Не беше арогантна, а почти патологично стеснителна. Усещаше, че не принадлежи на света, в който живее баща ѝ. За нея нямаше място никъде. Мразеше да я возят с „Ролс-Ройс“, защото знаеше, че не го заслужава. В клас знаеше отговорите на задаваните ѝ от учителите въпроси, но не смееше да отговаря, за да не привлича вниманието върху себе си. Обичаше да чете и оставаше будна до късно през нощта, погълната от книгите.

Мечтаеше си и какви чудесни измислици си представяше! Че е в Париж с баща си, пътуват с карета през Булонския лес и той я завежда в кабинета си — огромна зала, нещо като катедралата „Сейнт Патрик“, при него влизат хора с някакви документи за подпис, а той ги отправя с думите: „Не виждате ли, че съм зает сега? Разговарям с дъщеря си Елизабет.“

Тя и баща ѝ се пързаят със ски в Швейцария, като се спускат рамо до рамо по стръмния склон, а леденият вятър свири покрай тях и той изведнъж пада и вика от болка, защото кракът му е счупен, а тя го успокоява: „Не се бой, татко! Аз ще се погрижа за теб.“ Спуска се със ските до болницата и вика: „Бързо, баща ми е ранен.“ И цяла дузина мъже в бели престилки го свалят с блестящата линейка, тя сяда до леглото му и го храни (значи тогава ръката му трябва да е счупена, а не кракът), а в стаята влиза майка ѝ, изведнъж оживяла, и баща ѝ казва: „Не мога да те приема сега, Патриша. Имам разговор с Елизабет.“

Или пък са в красивата вила в Сардиния... Прислужниците ги няма и Елизабет приготвя вечеря за баща си. Той изядва по две чинии от всичко и казва: „Ти си много по-добра готвачка от майка си, Елизабет.“

Измислените случки с баща ѝ винаги завършваха по един и същи начин. На вратата се звъни и някакъв огромен мъж, по-висок от баща ѝ влиза и иска Елизабет да се омъжи за него, а баща ѝ я моли: „Моля ти се, Елизабет, не ме оставяй. Имам нужда от теб.“

И тя се съгласява да остане.

От всичките домове, в които бе израснала, Елизабет обичаше най-много вилата в Сардиния. Тя в никакъв случай не бе най-голямата, но бе най-живописната и най-уютната. Самата Сардиния очароваше Елизабет. Приказно красивият скалист остров се намираше на около 160 мили югоизточно от италианския бряг и представляваше една поразителна панорама от планини, море и зелени поля. Огромните му вулканични скали са се появили преди хиляди години сред някогашното море, а бреговата му ивица се извива като огромен полумесец, докдето поглед стига, и Тиренско море обгръща острова в синята си прегръдка.

Според Елизабет островът имаше свои собствени ухания — миризмата на морските ветрове и на горите, аромата на бялата и жълтата магия, приказното цвете, обожавано от Наполеон. Тук растяха и храстите корбекола, достигащи до шест стъпки височина и даващи червени плодове с вкус на ягоди, и гуарсиас — огромни яки дъбове, чиято кора се караше на континента, за да правят от нея коркови тапи.

Обичаше да се заслушва в песента на скалите, на огромните заоблени камъни с дупки по средата. Когато вятърът свистеше през дупките, камъните издаваха тайнствен и пронизителен звук, подобен на погребална песен.

А ветровете винаги духаха. Елизабет се научи да ги разпознава. Мистрал, поненте, трамонтана, грекате и леванте. Нежни и сурови ветрове. А после идваше страховития сироко — топъл вятър, духащ откъм Сахара.

Вилата на Рофи бе на Коста Смералда, над Порто Черво, построена на върха на висока скала, надвесена над морето, закътана сред хвойни и диви сардински маслинови дървета с горчиви плодове. Изгледът към разположеното далеч в ниското пристанище бе поразителен, а къщите наоколо, пръснати по зелените хълмове, бяха смесица от хоросан и камък, образувайки невероятна бъркотия от цветове, подобно на детска рисунка с боички.

Вилата бе от измазани тухли, с огромни греди от хвойна от вътрешната страна. Построена бе на няколко нива и имаше просторни и удобни стаи, всяка от които беше с камина и разполагаше с балкон. Всекидневната и трапезарията имаха цветни прозорци с панорамен изглед към острова. Стълбата с лека конструкция водеше към четирите

спални на горния етаж. Мебелите бяха в чудесно съчетание с околността. Имаше грубо изработени маси и пейки като в манастир, но имаше и удобни кресла. На прозорците бяха закачени бели вълнени завеси, ръчно тъкани на острова, а подът бе покрит с пъстрите плочки чересарда, правени в Сардиния, и с докарана от Тоскана теракота. В баните и в спалните имаше вълнени килими от околността, багрени с растителни бои по традиционните методи. Къщата бе пълна с картини — смесица от френски импресионисти, италиански майстори и примитивизми на Сардо. В хола висяха портретите на Самуел Рофи и Терения Рофи, прапрадядото и прапрабабата на Елизабет.

От всичко в къщата Елизабет най-много обичаше горната стая под полегатия керемиден покрив. До нея се стигаше по тясно стълбище от втория етаж и Сам Рофи я използваше за кабинет. В нея имаше масивно дървено бюро и удобен, тапициран въртящ се стол.

Стените бяха покрити с етажерки и географски карти, повечето от които бяха свързани с династията Рофи. Към малкия балкон над стръмната скала водеше двукрила стъклена врата, а изгледът оттам просто спираше дъха.

Точно в тази къща тринайсетгодишната тогава Елизабет откри произхода на своето семейство и за първи път през живота си почувства, че принадлежи някому и е част от нещо.

Всичко започна от деня, в който намери Книгата. Баща ѝ бе заминал за Олбия и Елизабет се мотаеше в горната стая. Книгите по лавиците не я интересуваха, защото отдавна знаеше, че са специализирани издания по фармакология и фармацевтика, както и за мултинационалните компании и международно право. Скучни и безинтересни. Някои от ръкописите бяха редки и се пазеха в стъклени витрини. Имаше и един том на латински със заглавие „Circa Instans“, писан през средните векове, и още един, озаглавен „De material Medica“. И понеже Елизабет бе започнала да учи латински, полюбопитства да разгледа някой от старите томове и отвори стъклената витрина. Извади книгата, но зад нея видя скрита друга книга. Елизабет я измъкна. Беше дебела, подвързана в червена кожа и нямаше никакво заглавие.

Заинтригувана от вида ѝ, Елизабет я разтвори. Сякаш отвори врата към друг свят. Това беше биографията на нейния прапрадядо Самуел Рофи, печатана за лично ползване на английски език върху пергамент. Името на автора липсваше, нямаше и дата, но Елизабет бе сигурна, че е на повече от сто години, тъй като повечето от страниците бяха избледнели, а други бяха пожълтели и олющени от времето. Но всичко това не бе важно. Значение имаше съдържанието ѝ, историята, вдъхваща живот на висящите на долния етаж портрети. Елизабет бе виждала портрети на своите прапрадородители стотици пъти: старомодни рисунки на мъж и жена, облечени в необичайни дрехи. Мъжът не бе хубав, но лицето му излъчваше сила и интелигентност. Имаше руса коса, високи славянски скули и проницателни светлосини очи. Жената бе красавица. Тъмна коса, безупречен цвят на лицето и катраненочерни очи. Облечена бе в бяла копринена рокля, наметало и елече от брокат. Две непознати лица, които не означаваха нищо за Елизабет.

Но сега, когато, сама в горната стая, Елизабет разтвори Книгата и започна да чете, Самуел и Терения Рофи оживяха пред нея. Елизабет се чувстваше така, сякаш бе пренесена назад във времето, сякаш живее в гетото на Краков през 1853 година заедно със Самуел и Терения. Колкото повече четеше Книгата, научаваше, че нейният прапрадядо Самуел, основателят на „Рофи и синове“, е бил романтик и авантюрист.

А също и убиец.

ГЛАВА 8

Най-ранният спомен на Самуел Рофи, четеше Елизабет, бе за майка му, убита в погрома през 1855 година, когато бил на пет години. Скрили го в мазето на малката дървена къща, в която Рофи живеели с още няколко семейства в гетото на Краков. Когато след безкрайно дълги часове размириците най-сетне утихнали и се чували само воплите на оцелелите, Самуел предпазливо излязъл от скривалището си и тръгнал да търси майка си из улиците на гетото. На момчето му се струвало, че целият свят гори. Небето било цялото почервеноло от пламъците на дървените сгради, които се виждали във всички посоки, а облаци от гъст черен дим се носели навсякъде. Мъже и жени като обезумели търсели близките си или се опитвали да спасяват магазините, домовете и скромната си покъщнина. В средата на XIX век в Краков имало пожарна команда, но на евреите било забранено да я ползват. Тук, в гетото на края на града, те били принудени да се борят с голи ръце с пожарищата. Вадели от кладенци вода и мнозина образували верига с кофи в ръце, за да гасят огъня. Самуел виждал смърт накъдето и да се обърнел — обезобразени тела, захвърлени като счупени кукли, изнасилени голи жени и деца, кървящи и стенещи за помощ.

Самуел открил майка си да лежи в полусъзнание на улицата, с окървавено лице. Момчето приклекло до нея с лудо биещо сърце.

— Мамо!

Тя отворила очи, погледнала го и се опитала да проговори, но Самуел разбрал, че умира. Отчаяно искал да я спаси, но не знаел как и още докато изтривал кръвта ѝ, вече било твърде късно.

По-късно Самуел стоял и гледал как гробарите внимателно изкопават пръстта под тялото на майка му, защото тя била напоена с кръвта ѝ, а според свещените книги трябвало да погребат кръвта ѝ с нея, за да може да се яви пред Господ цяла.

Точно в този миг Самуел решил в себе си, че ще стане лекар.

Семейство Рофи живеело в триетажната тясна дървена къща с още осем семейства. Младият Самуел живеел в една стаичка с баща си и леля си Рашел, като през целия си живот никога нямал самостоятелна стая и никога не се бил хранил или спал сам. Не можел да си спомни нито миг, без да е чувал гласовете на другите, но той не мечтаел за уединение, защото нямал представа, че подобно нещо съществува. Винаги бил живял с много хора.

Всяка вечер Самуел, роднините и приятелите му били заключвани в гетото от християните, тъй като евреите отвличали козите, кравите и кокошките им.

При залез слънце масивните двойни дървени порти на гетото се затваряли и ги заключвали с голям железен ключ. При изгрев слънце отваряли отново портите и на еврейските търговци се разрешавало да влизат в центъра на Краков, за да търгуват с християните, но били задължени да се връщат зад стените на гетото преди залез.

Бащата на Самуел дошъл от Русия, откъдето избягал след един погром в Киев и се добрал до Краков, където се запознал с бъдещата си жена. Старият бил прегърбен, посивял човек, с повехнало и сбръчкано лице. Бил търговец, който разнасял с количка по тесните криви улички на гетото стоката си — дреболии, евтини бижута и домакински съдове. Младият Самуел обичал да се скита по оживените и многолюдни калдъръмени улици. Приятно му било да вдъхва миризмата на прясно изпечен хляб, примесена с уханията на сушена риба, сирене, зрели плодове, дървени стърготини и кожа. Обичал да слуша как амбулантните търговци провлечено хвалят стоката си, а домакините се пазарят със свадливи и пискливи гласове. Разнообразието от стоки, предлагани от търговците, било смайващо: бельо и дантели, дреб и прежда, кожи, месо, зеленчуци, игри, тоалетен сапун, скубани цели пилета, бонбони, копчета, сиропи и обувки.

Когато Самуел станал на дванайсет години, баща му го завел за първи път в Краков. Мисълта, че ще мине през забранените порти и ще види самия Краков, изпълвала момчето с неописуемо вълнение.

В шест часа сутринта Самуел, облечен в единствения си хубав костюм, стоял до баща си в тъмното пред огромните заключени порти, водещи към града, сред шумна тълпа от мъже с грубо сковани колички

и подвижни сергии. Въздухът бил студен и влажен и Самуел се загръщал в овехтелия си кожух.

Сторило му се, че минали часове преди яркооранжевото слънце да се покаже на хоризонта от изток и тълпата да се раздвижи нетърпеливо. Няколко минути по-късно огромните дървени порти започнали да се разтварят и търговците се втурнали през тях по посока на града, като колона от трудолюбиви мравки.

Когато приближили прекрасния и страховит град, сърцето на Самуел започнало да бие учестено. Пред себе си виждал извисяващите се над Висла укрепления. Той се притиснал още по-силно до баща си. Бил наистина в Краков, заобиколен от страховитите християни, които ги заключвали в гетото всяка вечер. Поглеждал бързо и уплашено лицата на минувачите и се изненадал, че са толкова различни. Те не носели пайве — обици, нито пък бекече — дългите черни палта, а мнозина били гладко обръснати. Самуел и баща му крачели по улица „Планте“ към оживения пазар и минали край огромен храм с две кули — църквата на Дева Мария. Самуел никога не бил виждал подобно великолепие. Новият свят бил изпълнен с чудеса. Преди всичко го обзелo вълнуващото чувство, че е свободен и е на воля, което просто спирало дъха му. Къщите покрай улицата не били скупчени, а всичките били отделени една от друга и пред повечето от тях имало градинки. Самуел си помислил, че в Краков сигурно всички са милионери.

Той придружил баща си до шестима различни снабдители, от които купили стока и я натоварили на количката. Щом я напълнили, бащата и синът потеглили обратно към гетото.

— Не можем ли да останем още малко? — примолил се Самуел.

— Не, синко. Трябва да се прибираме.

Самуел не искал да се прибира. За първи път през живота си излизал извън портите и бил изпълнен с толкова силно въодушевление, че бил като замаян. Значи хората можели да живеят така, да ходят свободно където си пожелаят, да правят каквото си поискат...

Защо не се е родил от другата страна на портата? Но моментално се засрамил, че е могъл да си помисли подобно нещо.

Същата нощ когато Самуел си легнал, останал буден дълго, мислейки си за Краков и красивите къщи с цветята и зелените градини. Трябвало да намери начин да бъде свободен. Искало му се да поговори с някого за нещата, които го вълнували, но никой нямало да го разбере.

Елизабет остави книгата и се облегна с притворени очи, опитвайки се да си представи самотата на Самуел, вълненията му и обзелата го безизходица.

От този момент тя започна да се отъждествява с него, така както и той бе част от нея. В жилите ѝ течеше неговата кръв. Изпълни я чудесно и опияняващо чувство за принадлежност.

Елизабет чу шума от колата на баща ѝ, изкачваща се по алеята, и бързо скри книгата. До края на престоя ѝ във вилата нямаше никаква възможност да продължи да чете, но когато се върна в Ню Йорк, книгата лежеше скрита на дъното на куфара ѝ.

ГЛАВА 9

След топлото зимно слънце на Сардиния Ню Йорк ѝ се стори като Сибир. Улиците бяха покрити със сняг и киша, а духащият откъм Ийст Ривър вятър бе ледоно студен, но на Елизабет ѝ бе все едно. Сега живееше в Полша, в друго столетие, и споделяше приключенията на прапрадядо си. Всяка вечер, след като се прибереше от училище, Елизабет изтичваше в стаята си, заключваше се и изваждаше Книгата. Мина ѝ през ума да я обсъди с баща си, но се боеше, че може да ѝ я вземе.

А именно старият Самуел ѝ вдъхваше смелост съвсем необяснимо и неочаквано. На Елизабет ѝ се струваше, че си приличат много. Самуел е бил самотник. Не е имал с кого да си поговори. „Като мен“ — мислеше си тя. И тъй като бяха почти на същата възраст, макар и разделени от цял век, тя можеше да се идентифицира с него.

Самуел искаше да стане лекар.

Само трима лекари имаха разрешение да се грижат за хилядите хора, натъпкани в нехигиеничните, непрекъснато нападени от епидемии квартали на гетото, като от тримата, най-преуспял бе д-р Зено Вал. Къщата му изпъкваше сред бедните му съседи като замък в средата на коптор. Беше на три етажа, а през прозорците ѝ се виждаха изпраните и колосани завеси от бяла дантела и лъскавите, полирани мебели. Самуел си представяше как докторът вътре преглежда, превързва и лекува пациентите си: правеше това, за което си мечтаеше Самуел. Разбира се, ако някой като д-р Вал се заинтересува от него, мислеше си Самуел, той би могъл да му помогне да стане лекар. Но доколкото му бе известно, д-р Вал бе недостижим, подобно на християните, живеещи в Краков, отвъд забранената стена.

От време на време Самуел зърваше великия д-р Вал да върви по улицата, потънал в оживен разговор с някой колега. Един ден, когато Самуел минаваше покрай къщата на Вал, вратата се отвори и докторът излезе с дъщеря си. Тя бе на същата възраст като Самуел и бе най-

красивото създание, което той някога бе виждал. В момента, в който я погледна, разбра, че тя ще стане негова жена. Не знаеше как ще успее да направи това чудо. Знаеше само, че трябва да го направи.

През всеки следващ ден Самуел си намираще причина да се озове близо до къщата с надеждата да я зърне пак.

Един следобед, когато Самуел минаваше край дома на Вал, тръгнал по някаква работа, чу, че вътре някой свири на пиано, и беше сигурен, че е тя. Трябваше да я види. Като се озърташе да не би да го забележи някой, Самуел отиде до къщата. Музиката идваше отгоре, точно над главата му. Отстъпи назад и огледа стената. Имаше достатъчно издатини, за да се задържи с ръце и без изобщо да се колебае, започна да се катери. Вторият етаж се оказа по-висок, отколкото предполагаше, и преди да достигне прозореца, бе на около десет стъпки от земята. Погледна надолу и за момент му се зави свят. Музиката вече се чуваше по-добре и му се стори, че тя свири за него. Пресегна се още веднъж и се добра до прозореца. Повдигна бавно глава, за да може да надникне над перваза.

Пред очите му изникна обзаведеният със скъпи мебели хол. Момичето бе седнало пред бяла пиано с позлатени букви, а на фотьойла зад нея седеше д-р Вал и четеше книга. Но Самуел не се интересуваше от него. Погледът му бе прикован в красивото видение само на няколко метра пред него. Обичаше я! Ще трябва да направи нещо ефектно и дръзко, за да се влюби в него и тя. Ще вземе да... Самуел бе толкова завладян от мечтите си, че ръката му се отпусна и той полетя надолу. Нададе вик и успя да види две слисани лица малко преди да тупне на земята.

Събуди се на операционната маса в кабинета на д-р Вал — просторна стая, обзаведена с шкафчета и пълно хирургическо оборудване. Д-р Вал държеше под носа на Самуел късче памук, което миришеше отвратително. Младежът се закашля и се надигна.

— Така е по-добре — каза д-р Вал. — Трябваше да извадя мозъка, но се съмнявам, че имаш такъв. Какво се готвеше да откраднеш, момко?

— Нищо — отвърна възмутено Самуел.

— Как се казваш?

— Самуел Рофи.

Пръстите на доктора започнаха да опипват дясната китка на Самуел, а момчето извика от болка.

— Хм. Китката ти е счупена, Самуел Рофи. Може би ще трябва да извикаме полицията, за да ти я оправят.

Самуел простена високо. Мислеше си какво ще се случи, когато полицаите го заведат позорно вкъщи. Леля му Рашел направо щеше да припадне, а баща му щеше да го убие. Но по-важното бе, че вече нямаше никаква надежда да спечели дъщерята на д-р Вал. Той бе престъпник, белязан човек. Самуел усети внезапен, болезнен спазъм в китката и вдигна изненадано поглед към доктора.

— Всичко е наред — успокой го д-р Вал. — Наместих я. — Продължи да работи, поставяйки шина на ръката му. — Тук някъде ли живееш, Самуел Рофи?

— Не, господине.

— Не съм ли те виждал наоколо?

— Да, господине.

— Защо направи това?

Защо? Ако Самуел му кажеше истината, д-р Вал щеше да му се изсмее.

— Искам да стана лекар — избъбри Самуел, като едва успя да се овладее.

Д-р Вал го гледаше невярващ.

— И за това ли се катериш по стената на къщата ми като крадец?

Самуел му разказа всичко за себе си. Разказа му как майка му е издъхнала на улицата, за баща си, за първото му посещение в Краков и за потискащото чувство, когато го заключват вечер в гетото като животно. Разказа му и за чувствата си към дъщеря му.

Разказа му за всичко, а докторът го слушаше мълчаливо. Дори и самият Самуел мислеше, че разказаното звучи абсурдно, а когато свърши, добави тихо:

— Аз... Съжалявам.

Д-р Вал го изгледа продължително, а после каза:

— И аз съжалявам. Заради теб, за мен и за всички нас. Всеки човек е пленник, а най-голямата ирония е да бъдеш пленник на друг като тебе.

Самуел го погледна озадачено.

— Не ви разбирам, господине.

Докторът въздъхна.

— Някой ден ще ме разбереш. — Изправи се, отиде до бюрото, взе една от лулите и я натъпка бавно и старателно. — Боя се, че днешният ден е много лош за тебе, Самуел Рофи.

Поднесе пламъчето към тютюна, духна клечката, а после се обърна към момчето.

— Не заради счупената ти китка. Тя ще оздравее. Но аз ще направя нещо, което може и да не оздравее толкова бързо. — Самуел го наблюдаваше с широко отворени очи. Д-р Вал отиде до него, а когато заговори, гласът му звучеше успокоително. — Съвсем малко са хората, които имат някаква мечта. Ти имаш две мечти. И ме е страх, че ще ги разруша и двете.

— Но аз не...

— Слушай ме внимателно, Самуел. Ти никога не можеш да станеш лекар, не и в нашия свят. Само на трима от нас е разрешено да практикуват медицина в гетото. Тук има цяла дузина квалифицирани лекари, които чакат някой от нас да се пенсионира или да умре, за да му заемат мястото. Нямах никакви шансове. Никакви. Родил си се в неподходящо време и на неподходящо място. Разбираш ли ме, момко?

— Да, господине — отвърна сподавено Самуел.

Докторът се позабави преди да продължи.

— А относно втората ти мечта — боя се, че и тя също е неосъществима. Няма никаква вероятност да се ожениш някога за Терения.

— Защо? — попита Самуел.

Д-р Вал го изгледа изпитателно.

— Защо ли? По същата причина, по която не можеш да станеш лекар. Ние живеем по правила и спазваме традициите. Дъщеря ми ще се омъжи за човек от нейната среда, някой, който ще може да ѝ осигури същите условия, в които е била отгледана. Тя ще се омъжи за човек с професия — адвокат, лекар или равин. А ти — е, ще трябва да си я избиеш от главата.

— Но...

Докторът го поведе към вратата.

— След няколко дни иди при някой да ти свали шината. Гледай да пазиш чиста превръзката.

— Да, господине — отвърна Самуел. — Благодаря ви, д-р Вал.

Д-р Вал изгледа внимателно застаналото пред него русо, интелигентно на вид момче.

— Сбогом, Самуел Рофи.

В ранния следобед на следващия ден Самуел позвъни на входната врата на д-р Вал. Докторът го видя през прозореца. Разбираше, че трябва да го отпрати.

— Покани го да влезе — разпореди се той на прислужничката.

После Самуел започна да идва по два-три пъти седмично в къщата на д-р Вал. Изпълняваше разни поръчки на доктора, а в замяна д-р Вал му разрешаваше да гледа как лекува пациентите си или как приготвя лекарства в лабораторията си. Момчето наблюдаваше, учеше се и запомняше всичко. Притежаваше естествена дарба. Д-р Вал изпитваше все по-засилващо се чувство за вина, знаейки, че по този начин насърчава Самуел да стане такъв, какъвто никога няма да може да бъде, и въпреки това не можеше да се застави да изгони момчето.

Случайно или умишлено Терения почти винаги се въртеше наоколо, когато Самуел беше у тях. Понякога я виждаше да минава през лабораторията или да излиза от къщата, а веднъж се сблъска с нея в кухнята и сърцето му се разтуптя толкова силно, че му се стори, че ще припадне. Тя го изгледа продължително и замислено, а после надменно тръсна глава и излезе. Поне го бе забелязала! Това бе първата стъпка. Останалото бе въпрос на време. Самуел ни най-малко не се съмняваше в това. Съдбата го бе решила. Терения бе най-важното нещо в мечтите на Самуел за бъдещето. Така, както някога бе мислил само за себе си, сега вече мислеше за двамата. По някакъв начин щяха да се измъкнат от ужасното гето — от този смрадлив и претъпкан затвор. Той щеше да преуспее. Но неговото преуспяване нямаше да бъде само негово, а и на двама им.

Макар че не му се вярваше.

Елизабет заспа над книгата, четейки за стария Самуел. Когато се събуди на сутринта, внимателно я скри и започна да се приготвя за

училище. Самуел не излизаше от ума ѝ. Как ли се е оженил за Терения? Как ли се е измъкнал от гетото? Как е станал прочут?

Книгата я бе завладяла напълно и с неудоволствие приемаше всичко, което я откъсваше от четенето, принуждавайки я да се завръща в двадесетия век.

Елизабет трябваше да посещава и часовете по балет, които никак не обичаше. Надяваше късата розова поличка и се разглеждаше в огледалото, като се опитваше да се убеди, че е добре сложена. Но истината излизаше наяве. Беше дебела. Никога нямаше да стане балерина.

Малко след четиринадесетия ѝ рожден ден учителката ѝ по балет, мадам Нетурова, съобщи, че след две седмици ще има годишна продукция по танци в залата на училището и че ученичките трябва да поканят родителите си. Елизабет изпадна в ужас. Самата мисъл, че трябва да се качи на сцената пред публика, я изпълваше със страх. Нямаше да може да го понесе.

„Едно детенце изтича през улицата пред връхлитащата кола. Елизабет го забеляза, изтича и измъкна детето от лапите на смъртта. Но за съжаление, дами и господи, колата премаза пръстите на краката на Елизабет Рофи и тя няма да може да танцува по време на годишната продукция тази вечер.“

„Разсеяната прислужница оставила калъп сапун на стълбището. Елизабет се подхлъзнала и се изтърколила по стълбите, като си счупила бедрото. Но няма повод за безпокойство според лекаря. До три седмици ще оздравее.“

Но де тоя късмет. В деня на представлението Елизабет бе напълно здрава, но бе изпаднала в състояние на истерия. И отново именно старият Самуел ѝ се притече на помощ. Спомни си колко изплашен е бил, когато е застанал отново пред д-р Вал. Няма да направи нещо, с което да опозори стария Самуел. Няма да трепне пред изпитанието.

Елизабет дори не бе споменала за представлението пред баща си. Много често по-рано го бе канила на срещи с учителите и на

празненства, на които присъстваха и родители, но той винаги бе прекалено зает.

Същата вечер докато Елизабет се стягаше да тръгва за представлението, баща ѝ се прибра. Не беше се връщал от десет дни.

Мина покрай стаята ѝ, видя я и каза:

— Добър вечер, Елизабет. — А после добави: — Малко си напълняла.

— Да, татко — отговори почервеняла тя и се опита да прибере корема си.

Той понечи да каже нещо, но после промени решението си.

— Как върви училището?

— Добре, благодаря.

— Някакви проблеми?

— Не, татко.

— Чудесно.

Подобен разговор бяха водили стотици пъти от години насам. Нищо неозначаващи реплики, които като че ли бяха единственият им начин на общуване. „Как върви училището?“, „Благодаря, добре.“, „Някакви проблеми?“, „Не, татко.“ и „Чудесно.“. Като двама непознати, които си говорят за времето и никой от тях не слуша другия, нито пък се интересува от мнението му. „Е, поне единият от нас се интересува“ — мислеше си Елизабет.

Но този път Сам Рофи стоеше и наблюдаваше дъщеря си замислено. Свикнал бе да решава конкретни проблеми и макар че усещаше нещо нередно тук, нямаше никаква представа какво е то, а ако някой бе му казал, отговорът на Сам Рофи щеше да бъде: „Не ставай глупак. Аз съм дал на Елизабет всичко.“

И докато баща ѝ се готвеше да си тръгне, Елизабет се чу да казва:

— Моят... моят клас по балет ще изнася продукцията тази вечер. Ти няма да искаш да дойдеш, нали?

И още докато произнасяше думите, усети, че я изпълва ужас. Не искаше той да види колко е несръчна. Защо го попита? Но тя знаеше защо. Защото бе единственото момиче в класа, чиито родители нямаше да бъдат в залата. „Няма значение — каза си тя. — Той ще откаже да дойде, така или иначе.“ Поклати глава, сърдита на себе си, и се обърна. И не можеше да повярва, когато го чу да казва зад гърба ѝ:

— Ще дойда.

Залата бе претъпкана от родители, роднини и приятели, които наблюдаваха ученичките, танцуващи под акомпанимента на два рояла, поставени от двете страни на сцената. Мадам Нетурова бе застанала отстрани и тактуваше на глас, докато децата играеха, привличайки вниманието на родителите към себе си.

Само няколко от децата бяха наистина грациозни и показваха, че имат талант. В изпълненията на останалите се забелязваше, че са решени да заместят дарованието с ентузиазъм. В размножената на циклостил програма бе написано, че ще има три музикални откъса от „Копелия“, „Пепеляшка“ и, неизбежно, от „Лебедово езеро“. Най-тежкото идваше със соловите изпълнения, когато всяко дете щеше да разполага с време за себе си.

Зад кулисите Елизабет бе изпаднала в пълно отчаяние. Непрекъснато надничаше през страничната завеса и всеки път, когато видеше баща си, седнал в средата на втория ред, си мислеше колко глупаво беше да го покани. През цялото време Елизабет бе успявала да бъде на заден план, скрита зад другите балерини. Но сега идваше ред на соловото ѝ изпълнение. Чувстваше се отвратително в късата си поличка, като че ли бе в циркаджийски дрехи. Сигурна бе, че всичко ще ѝ се смеят, когато излезе на сцената, а беше поканила баща си да гледа позора ѝ! Единствената ѝ утеха бе, че солото ѝ продължаваше само шестдесет секунди. Мадам Нетурова не бе глупава. Всичко щеше да свърши толкова бързо, че никой нямаше и да я забележи. Баща ѝ само трябваше да обърне поглед встрани и номерът ѝ щеше да е свършил.

Елизабет следеше изпълненията на другите момичета, докато танцуваха едно по едно, и ѝ се струваше, че те играят като Маракова, Максимова и Фонтейн. Усети нечия хладна ръка върху голото си рамо и се стресна, а мадам Нетурова изсъска:

— На палци, Елизабет, твой ред е.

Елизабет се опита да каже „Да, мадам“, но гърлото ѝ бе пресъхнало и не можеше да промълви нищо. Двете пианистки засвириха познатата тема на нейното соло. Стоеше като вцепенена, неспособна да се помръдне, а мадам Нетурова шепнеше: „Излизай веднага!“

Елизабет усети, че я бутат отзад и ето че бе на сцената — полугола, пред стотина враждебно настроени съвършено непознати хора. Не смееше да погледне към баща си. Всичко, което искаше, бе да свърши с това мъчение, колкото се може по-бързо и да избяга.

Това, което трябваше да направи, бе съвсем просто — няколко плиета, пируета и скокове. Започна да прави стъпките, като спазваше такта и си представяше, че е стройна, висока и гъвкава. Когато свърши, откъм публиката се чуха слаби, любезни аплодисменти.

Елизабет погледна надолу, към втория ред и видя, че баща ѝ ръкопляска с горда усмивка — ръкопляскаше на нея, от което нещо у Елизабет като че ли се отпусти. Музиката беше спряла. Но Елизабет продължи да танцува, правеше плиета, пируети, скокове и батмани, изпаднала в унес. Обърканите музиканти започнаха да я догонват с такта, като първо засвири едната пианистка, а после и другата, като се опитваха да влязат в ритъма ѝ.

Зад кулисите мадам Нетурова ѝ правеше отчаяни значи с почервено от гняв лице. Но изпаднала в опиянението си, Елизабет бе прекалено щастлива, за да ѝ обръща внимание. Единственото, което имаше значение за нея, бе, че е на сцената и танцува за баща си.

— Мистър Рофи, аз съм убедена, че нашето училище просто не може да толерира подобно поведение. — Гласът на мадам Нетурова трепереше от гняв. — Вашата дъщеря пренебрегна всички други деца и си позволи да продължава като че ли... като че ли е някаква звезда.

Елизабет усети, че баща ѝ се извърща да я погледне, като се боеше да срещне погледа му. Знаеше, че направеното от нея е непростимо, но не можа да се въздържа. Опитала бе там, на сцената, да създаде нещо красиво заради баща си, поискала бе да му направи впечатление, да го накара да я забележи и да се гордее с нея. И да я обича.

Чу го да казва:

— Вие сте абсолютно права, мадам Нетурова. Ще взема съответните мерки и Елизабет ще понесе наказанието си.

Мадам Нетурова погледна тържествуващо към Елизабет и добави:

— Благодаря ви, мистър Рофи. Оставям всичко във ваши ръце.

Елизабет и баща ѝ стояха навън пред училището. Той не бе казал нито дума след като излязоха от кабинета на мадам Нетурова. Елизабет се опитваше да измисли някакво извинение, но какво ли можеше да каже? Как би могла изобщо да накара баща си да разбере защо бе постъпила така? Той бе чужд човек и тя се страхуваше от него. Чувала го бе да избухва ужасно ядосан, че някой друг е сгрешил или пък не е изпълнил задълженията си. И сега стоеше и чакаше гневът му да се излее върху главата ѝ.

Той се обърна към нея и предложи:

— Елизабет, какво ще кажеш да се отбием в „Рампълмайер“ и да пийнем по една сода с шоколад?

И Елизабет избухна в плач.

Вечерта лежеше в леглото си прекалено възбудена, за да може да заспи. Повтаряше си отново и отново случилото се през деня. Преживяното бе повече, отколкото можеше да понесе. Защото не бе никаква нейна измислица. Беше се случило наистина. Виждаше се как седи с баща си на масата в „Рампълмайер“ сред огромните препарирани мечки, слонове, лъвове и зебри. Елизабет си бе поръчала сладолед с банани, който се оказа наистина огромен, а баща ѝ не бе направил никаква забележка. Разговаряше с нея. Но не по познатия начин: „Как върви училището“ и т.н. Наистина разговаряше с нея. Разказа ѝ за последното си пътуване до Токио и как в знак на особено внимание домакините му поднесли скакалци и мравки, залети с шоколад и как се насилил да ги изяде, за да не се изложи.

Когато Елизабет излапа и последните капки сладолед, баща ѝ изведнъж я запита:

— Какво те накара да го направиш, Лиз?

Сигурна бе, че сега всичко ще се развали, че той ще я смъмри и ще ѝ каже колко е разочарован от нея. Отвърна му:

— Искях да бъда най-добрата от всички. — Не можа да добави „заради тебе“.

Баща ѝ се вгледа в нея продължително, а после се засмя.

— Ти наистина безкрайно изненада всички. — В гласа му се прокрадваше гордост.

Елизабет усети, че бузите ѝ се зачервяват, а после попита:

— Нали не ми се сърдиш?

В погледа му забеляза израз, какъвто виждаше за първи път.

— За това, че си искала да бъдеш най-добрата ли? Всички от семейство Рофи искат това. — После се пресегна и стисна ръката ѝ.

Последната мисъл на Елизабет преди да се унесе в сън бе: „Баща ми ме харесва, наистина ме харесва. Отсега нататък ние ще бъдем заедно през цялото време. Ще ме взема със себе си, когато пътува. Ще си споделяме всичко и ще станем добри приятели.“

На следващия ден секретарката на баща ѝ съобщи, че всичко е уредено и Елизабет заминава да учи в пансион в Швейцария.

ГЛАВА 10

Елизабет бе записана в „Шато Леман“, девическо училище в село Сен Блез, разположено над езерото Нюшател. Момичетата бяха на възраст от четиринайсет до осемнайсет години. То бе едно от най-добрите училища в първокласната швейцарска образователна система.

Елизабет не можеше да го понася.

Чувстваше се като заточеница. Отпратили я бяха от къщи и настаняването в пансиона ѝ се струваше като сурово наказание за престъпление, което не бе извършила. В онази чудна вечер, когато откриваше баща си, а и той се разкриваше пред нея и ставаха приятели, бе почувствала, че е на прага на нещо прекрасно. Но сега той бе по-далече от когато и да било.

Елизабет успяваше да следи живота на баща си по това, което пишеха във вестниците и списанията. Публикуваха често статии и негови снимки, показващи го на срещи с министър-председатели или президенти, или пък откриващ нов фармацевтичен завод в Бомбай, или пък на вечеря с шаха на Иран. Елизабет залепваше всички статии в албум, който често разглеждаше. Слагаше го на скришно място заедно с книгата на Самуел.

Елизабет се държеше настрана от другите ученички. Някои от момичетата живееха по две или по три в стая, но Елизабет бе поискала да я настанят самостоятелно. Пишеше дълги писма на баща си, а после късаше онези от тях, които издаваха чувствата ѝ. От време на време идваше по някоя кратка бележка от него, а за рождените си дни получаваше весело опаковани подаръци от скъпи магазини, изпращани ѝ от секретарката му. Елизабет страдаше от отсъствието на баща си ужасно.

За Коледа щяха да се съберат във вилата в Сардиния и колкото по-малко време оставаше дотогава, толкова повече търпението ѝ се

изчерпвайте. Щеше да се поболее от вълнение. Направи си цял списък от задачи за изпълнение и внимателно ги записа:

Да не бъде досадна.

Да проявявам интерес.

Да не се оплаквам от нищо, особено от училището.

Да не разбере, че се чувствам самотна.

Да не го прекъсвам, когато говори.

Да бъде в спретнат вид, дори на закуска.

Да се смее много, така че да види колко съм щастлива.

Записаното бе като молитва, отправена към боговете. Ако вършеше всички тези неща, може би — просто може би, решенията ѝ ще се покрият с фантазиите ѝ. Ще прави задълбочени изказвания за третия свят и развиващите се страни, а баща ѝ ще се учудва: „Не знаех, че проявяваш такъв интерес“ (правило номер две), или пък: „Ти си много умно момиче, Елизабет.“ А после ще се обърне към секретарката си и ще и каже: „Мисля, че Елизабет няма защо да ходи повече на училище. Защо да не я задържа тук, при мене?“

Една гореща, искрена молитва.

Малкият реактивен самолет на компанията взе Елизабет от летището в Цюрих и я отведе до летището в Олбия, където я посрещна една лимузина. Елизабет седна в колата отзад, като се заставяше да успокои разтрепераните си колена. „Каквото и да се случи — упорито си мислеше тя, — няма да ме види разплакана. Не трябва да узнае, че ми е липсвал толкова много.“

Колата пое по дългия, лъкатушещ планински път, водещ за Коста Смералда, а после се отби по тесния път към върха. Елизабет винаги се страхуваше, когато се движеше по този път. Беше тесен и стръмен, като от едната му страна се издигаше планината, а от другата се спускаше ужасната пропаст.

Колата спря пред къщата, а Елизабет излезе и тръгна към вратата, после се затича с всички сили. Входната врата се отвори и местната прислужница Маргарита застана на прага с усмивка.

— Здравейте, мис Елизабет.

— Къде е баща ми? — попита Елизабет.

— Наложих се да замине за Австралия по някаква спешна работа. Но ви остави тук цял куп прекрасни подаръци. Ще бъде една чудесна Коледа.

ГЛАВА 11

Елизабет бе донесла със себе си Книгата. Застана в хола на вилата и се загледа в портрета на Самуел Рофи с Терения до него, усещайки присъствието им, сякаш бяха оживели. Доста време мина преди Елизабет да се обърне и да се качи по стълбите до горната стая с Книгата в ръце. Всеки ден прекарваше там с часове, като прочиташе и препрочиташе написаното, чувствайки се все по-близка със Самуел и Терения, а разделящите ги сто години просто изчезваха...

През следващите няколко години, четеше нататък Елизабет, Самуел прекарвал дълги часове в лабораторията на д-р Вал, като му помагал да смесва мехлемите и лекарствата и учел за какво се използват. И винаги на заден план стояла Терения — ефирна и красива. Само то ѝ присъствие го изпълвало с увереност, че мечтата му ще се осъществи и че някой ден тя ще му принадлежи. Самуел се разбираше добре с д-р Вал, но с майката на Терения нещата стояли другояче. Тя била женище с остър език, обичала да се превзема и мразела Самуел. Той се стараел да не се изпречва на пътя ѝ.

Самуел бил изненадан от големия брой лекарства, с които се лекуват хората. На едни папируси прочел списък от 811 рецепти, използвани от египтяните 1550 години преди новата ера. Продължителността на живота тогава била петдесет години и след като прочел някои от рецептите, Самуел разбра причината: крокодилски изпражнения, месо от гущер, кръв от прилеп, слюнка от камила, лъвски черен дроб, жабешко краче, прашец от еднорог. Знакът Rx, поставян на всяка рецепта, се оказа древната молитва към Хорей, египетския бог-лечител. Дори думата „химия“ произлизала от древното име на Египет, земята на ками или хеми. Самуел научи, че египетските жреци лечители били наричани „маги“.

Аптеките в гетото и в самия Краков били примитивни. Повечето от шишенцата и бурканите съдържали непроверени и неизвестни медикаменти, като някои били негодни за нищо, а други — вредни. Самуел ги изучил всичките. Имаше боброва мас, каломел, ревен, йодни съединения, кодеин и ипекак. Можело да се купи универсално лекарство за коклюш, колики и коремен тиф. Тъй като не се вземаха никакви предпазни мерки за хигиенизиране, често в мазилата и сиропите откриваха умрели насекоми, хлебарки, миши изпражнения, пера и косми. Болшинството от пациентите, които вземаха от тези лекарства, умираха или от болестта си, или пък от самите лекарства.

Публикуваха се няколко списания, посветени на новостите в аптечното дело, и Самуел ги изчиташе жадно. Обсъждаше идеите си с д-р Вал.

— Логично е — твърдеше Самуел убедено — да има цяр за всяка болест. Да бъдеш здрав е естествено, а болестта е ненормално състояние.

— Може би — отговаряше му д-р Вал, — но повечето от пациентите ми дори не искат да опитат новите препарати, които им давам. — После сухо добави: — И мисля, че постъпват разумно.

Самуел се ровеше в разхвърляната библиотека на д-р Вал и четеше за лекарствените средства. А когато изчете и препрочете всичките книги, остана озадачен, че между кориците им има толкова въпроси без отговор. Самуел бе въодушевен от настъпилите революционни новости. Някои учени бяха убедени, че е възможно да се противодейства на причината, за заболяването, като се създадат съпротивителни сили, които да унищожат болестта. Д-р Вал направи един-единствен опит.

Той взе кръв от пациент, болен от дифтерит, и я инжектира на един кон. След като конят умря, д-р Вал се отказа от експериментите си. Но младият Самуел бе сигурен, че докторът е бил на погрешен път.

— Не трябва да спирате — рече Самуел. — Зная, че ще успеете.
Д-р Вал поклати глава.

— Мислиш така, защото си на седемнайсет години, Самуел. Когато стигнеш моите години, няма да си сигурен в нищо. Забрави тая работа.

Но Самуел не бе убеден. Искаше да продължи с експериментите си, но за тази цел му трябваха животни, а те се намирали трудно, с изключение на уличните котки или плъховете, които успяваше да улови. Но те умираха, въпреки минималните дози, които им слагаше. „Много са дребни — мислеше си Самуел. — Ще ми трябва по-голямо животно. Кон, крава или овца.“ Но откъде да ги вземе?

Когато един късен следобед се прибра, пред къщата стоеше стар кон, впрегнат в каруца. Отстрани на каруцата имаше грубо написани букви: „Рофи и син“: Самуел гледаше с невярващи очи, а после изтича в къщата, където го очакваше баща му.

— Оня... оня кон там — попита той, — откъде го взе?

Баща му се усмихна гордо.

— Направих една сделка. С кон можем да обикаляме много повече. След четири-пет години може да си купим още един. Помисли си само. Ще имаме два коня.

Амбициите на баща му стигаха дотук — да има два грохнали коня, които да теглят каруцата му из мръсните и претъпкани улици на краковското гето. На Самуел му идеше да заплаче.

Същата нощ, когато всички заспаха, Самуел отиде в конюшната и огледа коня, на който дали името Ферд. Доколкото разбираше от коне, този без съмнение бе един от най-нечистокръвните. Конят бе много стар, с изкривен гръбнак и окуцал от шпат. Вероятно не може да се движи много по-бързо от баща му. Но това нямаше значение. Важно беше, че вече имаше лабораторно животно. Можеше да си прави опитите, без да трябва да лови плъхове и улични котки. Но, разбира се, трябваше да внимава баща му да не разбере какво прави. Самуел потупа коня по главата.

— Ти ще навлезеш в аптекарския занаят — съобщи той на Ферд.

Самуел направи импровизирана лаборатория, като използваше ъгъла на конюшната, където държаха Ферд.

Отгледа култура от бацили на дифтерит в паница с гъст бульон. Когато бульонът помътня, отсипа малко в друг съд и после го разреда, като първо доля вода, а после го затопли на слаб огън. Напълни една спринцовка и се приближи към Ферд.

— Помниш ли какво ти казах? — прошепна Самуел. — Е, настъпи и твоят час.

Самуел впръска съдържанието на спринцовката в увисналата кожа на гърба на коня, така, както бе виждал да прави д-р Вал. Ферд се извърна и го погледна с укор, а после го опръска с урина.

Самуел изчисли, че ще са нужни около седемдесет и два часа, докато културата се развие в организма на Ферд. В края на този период щеше да му сложи по-голяма доза. А после — още една. Ако теорията за антителата се потвърдеше, всяка доза би трябвало да изгради по-силна съпротива в кръвта срещу болестта. И Самуел щеше да създаде ваксината. По-нататък щеше да му е необходимо да намери човек, за да я провери, но това нямаше да бъде трудно. Всеки заболял от смъртоносната болест щеше да бъде доволен да опита нещо, което би могло да му спаси живота.

През следващите два дни Самуел прекарваше почти всяка свободна минута при Ферд.

— Не съм виждал досега някой да обича толкова много едно животно — учудваше се баща му. — Не можеш да се отделиш от него, нали?

Самуел промърмори нещо неразбрано. Усещаше се донякъде виновен за това, което вършеше, но знаеше какво щеше да стане, ако бе казал на баща си. Баща му не трябваше да знае. Самуел само трябваше да вземе малко кръв от Ферд и да напълни едно-две шишенца със серум, а после щеше да им покаже каквото трябва.

На сутринта на третия и съдбоносен ден Самуел се събуди от гласа на баща си, който викаше пред къщата. Скочи от леглото, изтича до прозореца и погледна навън. Баща му стоеше на улицата при каруцата и викаше колкото му глас държи. От Ферд нямаше и помен.

Самуел се облече набързо и изтича навън.

— Момзер! — не спираше баща му. — Мошеник! Лъжец! Крадец!

Самуел усети, че сърцето му се свива.

— Отнасяхме се с него толкова добре. Вършех си работата без да го пресилвам, нали знаеш, без да го шибам с камшика или да го гоня като някои други, които мога да назова по име. И как ми се отблагодари? Падна и умря. Ако хвана оня мошеник, дето ми го продаде, ще го убия!

Самуел се обърна натъжен. Но не само защото Ферд бе умрял. С него бяха изчезнали и мечтите му. С Ферд изчезнаха бягството от гетото, свободата, хубавата къща за Терения и децата им.

Но му предстоеше да преживее едно още по-голямо нещастие.

На следващия ден Самуел научи, че д-р Вал и жена му се уговорили с един равин да се ожени за Терения. Самуел не можеше да повярва. Терения му принадлежеше! Изтича до къщата на доктора. Завари д-р Вал и съпругата му в хола. Застана пред тях, пое дълбоко дъх и изрече:

— Станала е някаква грешка, Терения е сгрещила. Тя ще се омъжи за мен!

Те го гледаха в недоумение.

— Зная, че не съм достоен за нея — продължи бързо Самуел, — но тя няма да бъде щастлива с никой друг. Равинът е прекалено стар за...

— Небиш! Вън! Вън! — викаше майката на Терения вбесена.

След минута Самуел се намери на улицата, като му забраниха да идва в къщата на д-р Вал. През нощта той проведе дълъг разговор с Бога.

— Какво искаш от мен? Ако не мога да притежавам Терения, защо ме накара да я обикна? Нямаш ли никакви чувства? — Гласът му се надигна от гняв и извика: — Чуваш ли ме?

И всички останали, които живееха в къщата, извикаха ѝ отговор:

— Всички те чуваме, Самуел. За Бога, млъкни и ни остави да поспим!

На другия ден д-р Вал повика Самуел. Въведоха го в хола, където седяха д-р Вал, съпругата му и Терения.

— Явно, че имаме някакъв проблем — започна д-р Вал. — Нашата дъщеря понякога може да бъде доста упорита. По някаква причина тя те харесва. Не мога да го нарека любов, Самуел, защото не вярвам, че младите момичета знаят какво значи това. Тя обаче отказва да се омъжи за равина Рабинович. Исква да се омъжи за тебе.

Самуел погледна скришом към Терения, а тя му се усмихна и това го изпълни с радост. Но радостта му бе за кратко.

— Ти каза, че обичаш дъщеря ми — продължи д-р Вал.

— Д-д... да, господине — запъна се Самуел. Опита се да повтори думите си с по-силен глас. — Да, господине.

— Тогава нека те попитам нещо, Самуел. Би ли искал Терения да прекара остатъка от живота си, омъжена за амбулантен търговец?

Самуел изведнъж усети клопката, но нямаше как да се измъкне. Хвърли отново поглед към Терения и тихо отговори:

— Не, господине.

— Аха. Значи разбираш какъв е проблемът. Никой от нас не иска Терения да се омъжи за амбулантен търговец. А ти си точно такъв, Самуел.

— Но няма да бъда винаги такъв, д-р Вал. — Гласът му бе силен и уверен.

— А какъв ще бъдеш? — сопна му се мисис Вал. — Произхождаш от семейство на амбулантни търговци и ще си останеш такъв. Няма да позволя на дъщеря си да се омъжи за човек като тебе.

Самуел ги изгледа и тримата напълно объркан. Дошъл бе при тях разтревожен и отчаян, после бе преизпълнен от щастие, а сега отново пропадеше в някаква тъмна бездна. Какво искаха от него?

— Решихме да направим компромис — обади се д-р Вал. — Ще ти дадем шестмесечен срок, за да докажеш, че си нещо повече от амбулантен търговец. Ако през това време не можеш да предложиш на Терения условията, с които е свикнала, тя ще се омъжи за равина Рабинович.

Самуел слисано го зяпна.

— Шест месеца!

Никой не можеше да постигне успех за шест месеца! Със сигурност не и човек, който живее в гетото на Краков.

— Разбра ли ме? — попита д-р Вал.

— Да, господине. — Самуел разбираше всичко много добре.

Усети изведнъж някаква тежест в стомаха си. Нямахше нужда от решение на проблема, а имаше нужда от някакво чудо. Семейство Вал щяха да се задоволят само ако зет им е лекар или равин, или пък е богат.

Самуел бързо прехвърли наум всички възможности.

Законът му забраняваше да стане лекар.

А равин? Човек трябва да започне да учи за равин още когато е на тринайсет години, а Самуел бе вече почти на осемнайсет.

Да забогатее? Изключено. Дори и да работеше по двацет и четири часа на ден продавайки стоката си по улиците на гетото докато станеше на деветдесет години, той все още щеше да си бъде бедняк. Д-р Вал и жена му бяха поставили неразрешима задача. Те явно бяха отстъпили пред Терения, разрешавайки ѝ да отложи сватбата си с равина, докато в същото време поставяха условия, които знаеха, че Самуел не може да изпълни. Терения бе единствената, която вярваше в него. Тя бе уверена, че той може да постигне слава или да стане богат за шест месеца. „Тя е по-луда и от мене“ — помисли си отчаяно Самуел.

Шестмесечният срок започна да тече, а времето летеше. Дните на Самуел минаваха в търговия по улиците, помагайки на баща си. Но щом като сенките на залязващото слънце започнеха да се спускат над стените на гетото, Самуел бързо се прибираше вкъщи, хапваше набързо и отиваше да работи в лабораторията си. Приготви стотици банки със серум, инжектира зайци, котки, кучета и птици, но те всички умираха. „Много са малки — отчаяно си мислеше Самуел. — Нужно ми е по-голямо животно.“

Но не разполагаше с такова, а времето препускаше.

Самуел ходеше два пъти в седмицата до Краков, за да се снабдява със стока, която после продаваха от количката. Заставаше на разсъмване пред заключените порти, заобиколен от другите търговци, но нито ги виждаше, нито ги чуваше. Умът му витаеше в други светове.

И както Самуел стоеше замечтано една сутрин, чу, че някой вика: — Хей, евреино! Мърдай!

Самуел вдигна очи. Портите бяха разтворени, а количката му препречваше пътя. Единият от пазачите ядосано махаше на Самуел да тръгва. Пред портите винаги имаше двама пазачи на пост. Те носеха зелени униформи със специални отличителни знаци, а въоръжението им се състоеше от пушки и тежки палки. Единият от пазачите носеше на кръста си огромен ключ, закачен на верижка, с който отключваха и заключваха портите. Край гетото течеше рекичка, над която някога бе построен дървен мост. От другата страна на моста се намираше полицейският гарнизон, към който бяха прикрепени пазачите на гетото. Самуел неведнъж бе наблюдавал да влачат някой нещастен евреин през моста. Пътуването бе винаги еднопосочно. Евреите бяха задължени да се прибират в гетото до залез слънце, а всеки, когото хванеха извън портите след като се е стъмнило, задържаха под арест и го изпращаха в трудов лагер. Кошмарът на всеки евреин бе, че може да го хванат извън портите след залез слънце.

И двамата пазачи бяха длъжни да стоят на пост и да патрулират пред портите през цялата нощ, но в гетото бе добре известно, че след като заключат евреите, единият от тях изчезваше към града и се веселеше там до сутринта. Връщаше се малко преди изгрев слънце, за да помогне на колегата си да отворят портите за новия ден.

Двамата пазачи, които обикновено стояха на пост, се казваха Паул и Арам. Паул бе приятен човек, с весел нрав. Арам бе напълно различен. Беше като животно, мургав и як, с мощни ръце и тяло, приличащо на бирена бъчва. Обичаше да тормози евреите, а когато беше на пост, всички евреи, които бяха извън портите, правеха така, че да се върнат по-рано, защото за Арам нямаше по-голямо удоволствие от това да хване някой евреин, да го пребие до безсъзнание и да го повлече през моста към омразната полицейска казарма.

Именно Арам бе този, който стоеше и викаше по Самуел да премести количката си. Самуел бързо мина през портите и пое към града, усещайки, че Арам е впил злобния си поглед в гърба му.

Шестмесечната отсрочка, дадена на Самуел, бързо се стопи на пет, после на четири и накрая — на три месеца.

Нямаше ден или час, в който Самуел не мислеше как да разреши проблема или пък да не работи трескаво в мъничката си лаборатория.

Опита се да поговори с някои от богатите търговци в гетото, но малцина му отделиха от времето си, а онези, които му обърнаха внимание, му дадоха само безполезни съвети.

— Искаш да направиш пари ли? Пести си стотинките, момче, и някой ден ще имаш достатъчно, за да си купиш магазин като моя.

Много лесно им бе да говорят така, защото повечето от тях бяха родени в богати семейства.

Самуел си помисли да вземе Терения със себе си и да избягат. Но къде? Щяха да стигнат до някое друго гето, а той щеше да бъде пак беден небиш. Не, обичаше Терения прекалено много, за да ѝ стори подобно нещо. И това беше истинската клопка, в която бе попаднал.

Времето неумолимо напредваше и трите месеца станаха два, а после — един. Единствената му утеха през това време бе, че му позволяваха да вижда любимата си Терения по три пъти в седмицата, естествено с придружителка, и при всяка нова среща Самуел разбираше, че я обиква още по-силно. Усещането бе и сладко, и горчиво, защото колкото по-често я виждаше, толкова по-близо бе мигът, в който щеше да я загуби.

— Ще намериш начин — окуражаваше го постоянно Терения.

Но вече бяха останали само три седмици, а така, както и в началото, Самуел не бе намерил никакво решение.

Късно една вечер Терения дойде при него в конюшнията. Прегърна го и прошепна:

— Хайде да избягаме, Самуел.

Никога не я бе обичал така, както я обичаше в този миг. Готова бе да се опозори, да напусне майка си и баща си, да изостави удобствата, в които живееше, само заради него.

Притегли я към себе си и каза:

— Не можем. Където и да отидем, аз ще си остана амбулантен търговец.

— Няма значение.

Самуел си помисли за хубавия ѝ дом с просторните стаи и за прислужниците, а после си припомни за мизерната стаичка, в която живееше с баща си и леля си, и каза:

— Но за мен има значение, Терения.

И тя се обърна и излезе.

На следващата сутрин Самуел срещна бившия си съученик Исак, който вървеше по улицата и водеше кон. Конят бе едноок, страдаше от остри колики, бе окуцял и оглушал.

— Добро утро, Самуел.

— Добро утро, Исак. Не знам накъде си тръгнал с това бедно конче, но по-добре да побързаш. Май няма да издържи много.

— Няма нужда да издържи. Повел съм Лоти към фабриката за туткал.

Самуел се загледа в животното, внезапно заинтересован.

— Мисля, че няма да ти дадат много за нея.

— Знам. Искам само няколко гулдена, за да си купя количка.

Сърцето на Самуел започна да бие учестено.

— Мисля да ти спестя пътя. Ще ти дам моята количка срещу коня.

Сделката бе сключена за по-малко от десет минути.

Сега Самуел трябваше само да си направи нова количка и да обясни на баща си, че е загубил старата, а и как се е сдобил с кон, който едва се крепи на краката си.

Самуел заведе Лоти в конюшнията, където бяха държали Ферд. При по-щателен оглед конят се оказа в още по-отчайващо състояние. Самуел поглади животното и каза:

— Не се тревожи, Лоти, ти ще влезеш в историята на медицината.

Няколко минути по-късно Самуел вече работеше с новия серум.

Поради пренаселеността и нехигиеничните условия епидемиите бяха често явление в гетото. Последната напаст бе треска, която причиняваше задушаваща кашлица, подуване на жлезите и болезнена смърт. Лекарите не знаеха от какво е причинена, нито пък как да я лекуват. Бащата на Исак също се зарази от болестта. Когато Самуел научи, изтича да види приятеля си.

— Докторът беше тук — каза му разплаканото момче. — Нищо не може да се направи. От горния етаж се чуваха ужасните звуци на мъчителната кашлица, която като че ли нямаше край.

— Искам да направя нещо за мен — помоли Самуел. — Дай ми една от носните кърпи на баща ти.

— Какво? — зяпна го учудено Исак.

— Използвана кърпа. И внимавай, докато я носиш. Пълна е с бацили.

Час по-късно Самуел бе в конюшната и внимателно остъргваше съдържанието на носната кърпа в съд, пълен с бульон.

Работи през цялата нощ, на другия ден и на следващия ден, като инжектираше малки дози от съдържанието на съда на пациентката Лоти, после увеличи дозите, борейки се с времето, опитвайки се да спаси живота на бащата на Исак.

Опитвайки се да спаси и собствения си живот.

Години по-късно Самуел все още не бе сигурен дали Бог се е погрижил за него или за стария кон, но Лоти издържа на постепенно увеличаваните дози, а Самуел получи първата банка с антитоксин. Следващата му задача бе да убеди бащата на Исак да му разреши да го приложи върху него.

Оказа се обаче, че не е нужно да го убеждава. Когато Самуел пристигна в къщата на Исак, тя бе пълна с роднини, оплакващи умирацията на горния етаж.

— Съвсем малко му остава — съобщи му Исак.

— Мога ли да го видя?

Двамата младежи се качиха горе. Бащата на Исак лежеше с почервено лице от треската. Всяко изтощително изкашляне причиняваше спазми, от които все повече губеше сили. Очевидно бе, че умира.

Самуел пое дълбоко дъх и каза:

— Искам да поговоря с майка ти.

Никой не вярваше, че стъкленото шишенце, донесено от Самуел, може да помогне, но нямаха друг избор пред смъртта. Рискуваха, защото просто нямаше какво да загубят.

Самуел инжектира серума на бащата на Исак. Остана до леглото му цели три часа, но нямаше никаква промяна. Серумът не даде резултат. Само пристъпите станаха по-чести. Накрая Самуел си тръгна, като избягваше погледа на Исак.

На следващия ден Самуел трябваше да отиде до Краков за стока. Нямахше търпение да се върне и да види дали бащата на Исак е все още жив.

По всички пазари имаше огромни тълпи и на него му се струваше, че никога няма да може да направи покупките си. Когато най-после напълни количката и тръгна обратно към гетото, бе вече късен следобед.

Нещастие то дойде, когато бе все още на две мили от портите. Едното колело на количката се счупи на две и стоката се разпиля на тротоара. Самуел бе изправен пред ужасна дилема. Трябваше да намери отнякъде колело, но не смееше да остави количката без надзор.

Наоколо бяха започнали да се събират хора, които алчно поглъщаха стоката с очи. Видя, че към него се приближава униформен полицай — християнин и разбра, че е загубен. Щяха да му вземат всичко. Полицаят си проправи път сред тълпата и се обърна към изплашеното момче.

— Нужно ти е ново колело за количката.

— Д-да, господине.

— Знаеш ли откъде да го вземеш?

— Не, господине.

Полицаят написа нещо на едно листче.

— Иди на това място. Кажим им какво ти трябва.

— Не мога да оставя количката — каза Самуел.

— Можеш — отвърна полицаят, оглеждайки строго тъпата. — Аз ще остана тук. Бързай!

Самуел не спря да тича нито за миг. Следвайки упътванията върху листчето, той се намери в някаква ковачница и след като обясни какво се е случило, ковачът извади едно колело, което бе същият размер като неговото. Плати за колелото от малката чанта, в която държеше парите си. Бяха му останали половин дузина гулдени.

Върна се тичешком при количката, търкаляйки пред себе си колелото. Полицаят бе все още там, а тълпата се бе разотиишла. Стоката бе непокътната. Загуби още половин час да постави колелото и да го затегне, въпреки че полицаят му помагаше. После отново пое към

къщи. Мислеше си непрекъснато за бащата на Исак. Дали е умрял или е още жив? Не можеше да издържи и миг повече в неизвестност.

Гетото бе вече само на половин миля. Самуел виждаше високите му стени, извисяващи се на хоризонта. Забеляза, че слънцето клони на запад, а непознатите улици потъват в тъмнина. Бе забравил за времето, увлечен в случилото му се премеждие. Слънцето вече беше залязло, а той бе извън портите! Затича се, бутайки пред себе си количката, а сърцето му биеше така, сякаш щеше да се пръсне. Портите на гетото сигурно са затворени. Спомни си за всички ужасни истории, които бе чувал за евреи, останали извън гетото през нощта. Започна да тича още по-бързо. Вероятно вече е останал само единият от пазачите. Ако беше приятелски настроеният Паул, можеше и да има късмет. Но ако беше Арам — Самуел дори и не искаше да си го помисли. Тъмнината се сгъстяваше, спускайки се над него като черна мъгла, а започна и да вали слаб дъждец. Самуел приближаваше стените на гетото, оставаха му още две преки и изведнъж съзря огромните порти. Бяха заключени.

Никога досега не бе ги виждал как изглеждат затворени отвън. Сякаш животът му се бе обърнал наопаки и той потрепера от ужас. Откъснат бе от семейството си, от своя свят, от всичко, което му бе близко. Забави крачка и продължи предпазливо към: портите, оглеждайки се за пазачите. Не се виждаха никакви. Изведнъж го изпълни безумна надежда. Вероятно са извикали по спешност пазачите. Самуел щеше да намери начин да отвори портите или пък да се покатери по стените, без никой да го забележи. Когато стигна до портите, от сянката се появи фигурата на единия от пазачите.

— Продължавай да вървиш — заповяда пазачът.

Самуел не можеше да види лицето му в тъмното, но позна гласа му. Беше Арам.

— По-близо. Ела тук.

Арам следеше приближаващия се Самуел с ехидна усмивка. Младежът пристъпваше несигурно.

— Точно така — извика окуражително Арам. — Продължавай да вървиш.

Самуел бавно се приближаваше към великана, започна да му се гади, главата му забуча.

— Господине — започна Самуел, — нека ви обясня, ако обичате. Случи ми се неприятност. Количката ми...

Арам се пресегна с огромната си месеста ръка, сграбчи Самуел за яката и го повдигна във въздуха.

— Тъпо еврейско копеле — тихо изръмжа той. — Да не мислиш, че ми пука защо си останал навън? Ти си останал извън портите! Знаеш ли какво ще ти се случи сега?

Младежът завъртя глава ужасено.

— Аз ще ти обясня — продължи Арам. — От миналата седмица имаме нова разпоредба. Всички евреи, хванати извън портите след залез слънце, трябва да се изпращат в Силезия. Десет години тежък труд. Как ти харесва тая работа?

Самуел не можеше да повярва.

— Но аз... Аз не съм направил нищо лошо. Аз...

Арам удари силно с дясната си ръка Самуел през устата и го остави да се строполи на земята.

— Хайде да тръгваме — отсече Арам.

— На... накъде? — попита Самуел.

Гласът му бе задавен от ужас.

— В участъка. Сутринта ще те откарат с останалата измет. Ставай.

Самуел лежеше, неспособен да мисли нормално.

— Аз... аз ще трябва да вляза вътре и да се сбогувам с близките си.

Арам се ухили.

— Няма да им липсваш.

— Моля ви! — замоли се Самуел. — Нека... Нека поне им изпратя една бележка.

Усмивката изчезна от лицето на Арам. Надвеси се заплашително над Самуел.

— Казах да ставаш, еврейско лайно. Ако трябва да повтарям още веднъж, ще ти смачкам топките.

Самуел бавно се изправи на крака. Арам го хвана за ръката с железните си пръсти и го поведе към полицейския участък. Десет години тежък труд в Силезия! Оттам не се връщаше никой. Погледна към човека, който го държеше за ръката и го дърпаше към моста, водещ в участъка.

— Моля ви, не правете това — примоли се Самуел. — Пуснете ме да си вървя.

Арам стисна ръката му още по-силно, така че кръвта му като че ли спря.

— Продължавай да се молиш — каза Арам. — Обичам да слушам, когато евреи се молят за милост. Чувал ли си за Силезия? За зимата ще бъдеш там. Но не се тревожи, в мините под земята е хубаво и топло. А когато дробовете ти почернеят от въглищата и почнеш да се съдираш от кашлица, ще те изхвърлят навън на снега да си умреш.

От другата страна на моста, едва забележима в дъжда, се намираще грубо скованата сграда, която служеше за полицейски участък.

— По-бързо! — заповяда Арам.

И изведнъж Самуел разбра, че не може да позволи на никого да постъпва така с него. Помисли си за Терения, за семейството си и за бащата на Исак. Няма да позволи на никого да съсипе живота му. Трябваше да избяга по някакъв начин, да се спаси. Вече вървяха по тясното мостче, а отдолу шумно течеше реката, придошла от зимните дъждове. Оставаха им само трийсетина метра. Ако щеше да става нещо, то трябваше да стане сега. Но как да избяга? Арам имаше оръжие, а дори и без него огромният пазач можеше лесно да го убие. Беше почти два пъти по-голям от Самуел и много по-силен. Стигна бяха другия край на моста и пред тях се виждаше полицейският пост.

— Побързай — изръмжа Арам, теглейки след себе си Самуел. — Аз си имам и друга работа.

Бяха стигнали толкова близо до сградата, че Самуел вече чуваше разнасящия се отвътре смях на полицаите. Арам го стисна здраво и започна да го тегли през покрития с камъни двор, водещ към полицейския участък. Оставаха му само секунди. Самуел бръкна в джоба си с дясната ръка и напипа кесията с шестте гулдена. Сви я в шепата си, в кръвта му започна да пулсира учестено. Извади внимателно кесията от джоба си със свободната си ръка, разхлаби шнура и я пусна върху камъните. Монетите иззвънтяха силно.

— Какво беше това? — спря се изведнъж Арам.

— Нищо — бързо отвърна Самуел.

Арам погледна младежа в очите и се ухили. Направи стъпка назад, като държеше здраво Самуел, и се взря надолу към земята, където видя разтворената кесия.

— Там, където отиваш, няма да ти трябват пари — рече Арам.

Посегна надолу, за да вземе кесията, и Самуел се наведе едновременно с него. Арам сграбчи кесията с парите. Но Самуел не търсеше кесията. Ръката му напипа един от големите кръгли камъни и когато се изправи, го тресна с все сила в дясното око на Арам, превръщайки го в червена пихтия. Продължи да го удря, без да спира. Видя как носът на пазача хлътва навътре, а после и устата му, докато цялото му лице се превръща в кървава буца. Но Арам все още се държеше на крака, подобно на някакъв сляп колос. Самуел го гледаше, парализиран от страх, неспособен да го удари отново. После огромното тяло бавно започна да се свлича. Самуел се вираше в мъртвия пазач и не можеше да повярва на случилото се. Откъм сградата се чуха гласове и той изведнъж осъзна ужасното положение, в което бе изпаднал. Ако го хванеха сега, нямаше да го пращат в Силезия. Щяха да го одерат жив и да го провесят на градския площад. Ако някой само удареше полицаи, го наказваха със смърт. А Самуел бе убил техен колега. Трябваше бързо да изчезва. Можеше да се опита да избяга през границата, но тогава щеше да бъде преследван до края на живота си. Трябваше да се намери някакво друго решение. Погледна към обезобразеното лице на мъртвеца и изведнъж му стана ясно какво трябва да направи.

Наведе се и претърси тялото на пазача, докато напипа огромния ключ, ключа, с който отваряха портите. После, превъзмогвайки отвращението си, Самуел хвана ботушите на Арам и започна да дърпа тялото към речния бряг. Мъртвецът като че ли тежеше цял тон.

Самуел продължи да го тегли, подгонен от идващите откъм сградата звуци. Стигна до брега на рекичката. Спря за момент, за да си поеме дъх, а после прехвърли тялото през стръмния бряг и го проследи, докато стигна до бушуващите в ниското води. Едната ръка се задържа на брега като че ли цяла вечност, а после тялото бавно пое надолу по течението и изчезна от погледа му. Самуел продължаваше да стои на мястото си като хипнотизиран, ужасен от това, което бе извършил. Вдигна камъка, който бе използвал и го запрати във водата. Смъртната опасност все още не бе отминала. Обърна се и побягна през моста към огромните, заключени порти на гетото. Наоколо нямаше никой. Самуел постави с треперещи пръсти ключа в ключалката и го превъртя. Напъна огромните дървени порти. Нищо не се получи. Прекалено тежки бяха за него. Но през тази нощ за Самуел нямаше

нищо невъзможно. Изпълнен бе със сили, които се появиха отнякъде, и той успя да разтвори огромните порти. Вкара количката, после затвори зад себе си и се затича към къщи, тласкайки количката. Обитателите на къщата седяха в хола и когато Самуел влезе, всичко го погледнаха, така, сякаш виждаха жив призрак.

— Пуснали са те да се върнеш!

— Аз... аз не разбирам — запелтечи баща му. — Помислихме, че...

Самуел бързо им обясни какво се е случило и изразът на загриженост, изписан по лицата им, се смени с ужас.

— О, Боже мой! — проплака баща му. — Ще убият всички ни!

— Няма, ако ме изслушаш — успокой го Самуел.

После започна да обяснява плана си.

Петнайсет минути по-късно Самуел, баща му и двама техни съседни стояха пред портите на гетото.

— Ами ако другият пазач се върне? — прошепна баща му.

Самуел отговори:

— Трябва да рискуваме. Ако е там, ще поема всичко върху себе си.

Самуел разтвори огромните порти и се промъкна навън, като очакваше всеки миг някой да го нападне. Пъхна големия ключ в ключалката и го превъртя. Сега портите на гетото бяха заключени отвън. Самуел завърза ключа за китката си и отиде на няколко метра вляво от портите. След секунда отгоре се спусна въже, което се плъзна по стената като дебела змия. Самуел се хвана за него, а от другата страна баща му и другите започнаха да го изтеглят нагоре. Когато стигна върха на стената, Самуел направи примка на единия край на въжето, затегна я на стърчащия шип и се спусна на земята. Когато бе вече долу, разклати въжето и го освободи.

— О, Боже! — мърмореше баща му. — Какво ли ще стане по съмнало?

Самуел го погледна и отговори:

— Ще тропаме по портите и ще им викаме да ни отворят.

На разсъмване гетото гъмжеше от униформени полицаи и войници. Наложиха се да търсят специален ключ, за да отворят портите при изгрев слънце, защото търговците викаха и настояваха да ги пуснат. Паул, вторият пазач, бе признал, че е напуснал поста си и е прекарал нощта в Краков, и беше арестуван. Но това все още не изясняваше мистерията с Арам. Обикновено изчезването на пазач в непосредствена близост до гетото беше идеално извинение за погром. Но полицаите бяха объркани от заключената порта. След като евреите със сигурност са били заключени вътре, те явно не са могли да го убият. Накрая решиха, че Арам сигурно е забягнал с някоя от многобройните си приятелки. Сметнаха, че може да е захвърлил тежкия и неудобен ключ някъде наоколо и претършуваха навсякъде, но не можаха да го намерят. И как да го открият, след като той бе заровен дълбоко в земята под къщата на Самуел.

Изтощен физически и психически, Самуел бе легнал и заспал почти моментално. Събуди се от виковете на някой, който го разтърсваше. Първата мисъл в главата му бе: „Намерили са тялото на Арам. Дошли са да ме хванат.“

Отвори очи. Пред него стоеше Исак и изглеждаше много възбуден.

— Изчезна! — продължаваше да вика Исак. — Кашлицата изчезна! Ела веднага у нас!

Бащата на Исак седеше в леглото. Треската бе изчезнала като по чудо. От кашлицата нямаше и следа. Когато Самуел се приближи към леглото, старецът каза:

— Мисля, че мога да хапна малко пилешка супа.

И Самуел се разплака.

Само в един ден бе отнел живота на човек и бе спасил друг.

Новината за бащата на Исак се разпространи из гетото. Роднините на умиращи мъже и жени обсадиха къщата на Рофи, молейки Самуел да им даде от магическия серум. Невъзможно бе да задоволи търсенето. Отиде при д-р Вал. Докторът бе научил за постижението на Самуел, но се отнесе скептично.

— Трябва да го видя със собствените си очи — каза той. — Пригответи ми една банка и аз ще я опитам на някой от моите пациенти.

Можеше да избира от десетки болни и д-р Вал се спря на човек, който почти умираше. След двацет и четири часа пациентът му бе на път да оздравее.

Д-р Вал отиде в конюшната, където Самуел бе работил ден и нощ върху серума, и попита:

— Има резултат, Самуел. Ти успя. Какво искаш да получиш като зестра?

А Самуел го погледна и отговори уморено:

— Още един кон.

През тази година, 1868, бе сложено началото на „Рофи и синове“.

Самуел и Теренни се ожениха, а зестрата на Самуел се състоеше от шест коня и една малка, добре обзаведена лаборатория, специално за него. Самуел разшири експериментите си. Започна да добива лекарства от билки и не след дълго съседите му започнаха да идват в малката му лаборатория, за да купуват лекарства за всякакви болести. Лекарствата им помагаша и авторитетът на Самуел нарасна. На онези, които не можеха да платят, Самуел казваше:

— Не се безпокойте. Вземете го без да плащате.

А с Терения споделяше: „С лекарствата трябва да се лекува, а не да се правят пари от тях.“

Работата му се разрастваше непрекъснато и след време можа да съобщи на Терения:

— Мисля, че е време да отворим малка аптека, където можем да продаваме мазила, прахове и всичко, което не е с рецепти.

Аптеката имаше успех още от самото начало. Богаташите, които бяха отказали някога да му помогнат, започнаха да го навещават и да му предлагат пари.

— Ще бъдем съдружници — казваха те. — Ще създадем верига от магазини.

Самуел се посъветва с Терения.

— Страхувам се от съдружници. Това си е наша работа. Не искам чужди хора да разполагат с нашия живот.

Терения се съгласи с него.

И тъй като работата се разрасна и откриха нови аптеки, предложенията за участие с пари се увеличиха. Самуел продължаваше да ги отхвърля.

Когато тъстът му го попита защо им отказва, Самуел отговори:

— Никога не пускай хитрата лисица в кокошарника. Някой ден тя ще огладнее.

Както процъфтяваше работата му, така растеше и семейството на Самуел и Терения. Тя му роди пет сина — Абрахам, Йосиф, Антон, Ян и Питор, а с раждането на всеки син Самуел откриваше и нова аптека, като всяка бе по-голяма от предишната. Отначало Самуел нае един човек, после двама, а скоро за него работеха повече от две дузини служители.

Един ден при Самуел дойдоха представители на властите.

— Вдигаме някои от ограниченията за евреите — съобщиха му те. — Бихме искали да откриете аптека в Краков.

И Самуел я откри. Три години по-късно бе преуспял достатъчно, за да си построи своя собствена сграда в центъра на Краков и да купи на Терения хубава къща в града. Най-после мечтата му да се измъкне от гетото се бе осъществила.

Но мечтите му надхвърляха мащабите на Краков.

Когато момчетата пораснаха, Самуел им взе частни учители и всяко от тях учеше различен език.

— Той е полудял — казваше тъщата му. — Хората в квартала му се подиграват, че Абрахам и Ян учат английски, Йосиф — немски, Антон — френски, а Питор — италиански. С кого ще говорят? Никой тук не говори тия варварски езици. Момчетата даже няма да могат да говорят помежду си!

Самуел само се усмихваше и търпеливо обясняваше:

— Това е част от образованието им.

Той знаеше с кого ще разговарят синовете му.

Когато момчетата станаха на 15–16 години, те вече бяха пътували в различни страни с баща си. При всяко пътуване Самуел поставяше основите за бъдещите си планове. Когато Абрахам стана на дваайсет и една години, Самуел събра цялото семейство и съобщи:

— Абрахам отива да живее в Америка.

— Америка ли! — извика майката на Терения. — Там е пълно с диваци! Няма да позволя да направиш такова нещо на внука ми. Момчето остава тук, защото е безопасно.

Безопасно. Самуел си спомни за погромите, за Арам и за убийството на майка си.

— Той заминава в чужбина — натърти Самуел. После се обърна към Абрахам. — Ще отвориш фабрика в Ню Йорк и ще ръководиш работите там.

— Да, татко — отговори гордо Абрахам.

Самуел се обърна към Йосиф:

— Когато станеш на дваайсет и една, ще заминеш за Берлин.

Йосиф кимна ас глава. Обади се и Антон:

— А аз ще отида във Франция. Надявам се, в Париж.

— Само че внимавай — изръмжа Самуел. — Някои от неверничките са много хубави.

Обърна се към Ян:

— Ти ще отидеш в Англия.

Питор, най-малкият син, се намеси нетърпеливо:

— А аз ще отида в Италия, татко. Кога мога да тръгна?

— Няма да е тая вечер, Питор. Ще трябва да почакаш, докато станеш на дваайсет и една — засмя се Самуел.

И така, всичко бе решено. Самуел придружи синовете си в чужбина и им помогна да си открият кантори и фабрики. През следващите седем години се появиха клонове на фамилията Рофи в пет чужди държави, Създаваше се династия и Самуел нареди на адвоката си да направи така, че макар и всяка компания да оставаше независима, тя бе в същото време отговорна пред централата.

— Никакви чужди хора — непрекъснато повтаряше Самуел на адвоката. — Основният капитал не трябва да напуска никога семейството.

— Няма — уверяваше го адвокатът. — Но ако синовете ти не могат да продават акции, Самуел, как ще живеят? Уверен съм, че искаш да живеят добре.

— Ще направим така, че да живеят в хубави къщи — кимна с глава Самуел. — Ще имат големи заплати и сметки за харчене, но всичко друго трябва да бъде включено в работата. Ако искат да продават акции, решението трябва да се вземе единодушно. Основният пакет ще принадлежи на най-големия ми син и на неговите наследници. Ще станем нещо голямо. Ще станем по-големи от ротшилдовци.

След години предсказанието на Самуел се превърна в действителност. Бизнесът се разрастваше и процъфтяваше. Макар че семейството бе пръснато, Самуел и Терения се грижеха да поддържат връзка, доколкото бе възможно. Синовете им си идваха къщи за рождените дни и големите празници. Гостуванията им не бяха, обаче, само заради празниците. Момчетата се затваряха с баща си и обсъждаха работата си. Имаха си собствена шпионска система. Когато някой от синовете в дадена страна научеше, че се разработва ново лекарство, той изпращаше куриери до останалите и те започваха да го произвеждат, като по този начин оставаха постоянно пред конкуренцията.

След време момчетата се ожениха и дариха Самуел с внуци. Абрахам бе заминал за Америка на двайсет и първия си рожден ден, през 1891 година. Ожени се за американка седем години по-късно и през 1905 г. се роди първият внук на Самуел, Удроу, който пък имаше син на име Сам. Йосиф се ожени за германка, която му роди син и дъщеря. Синът на свой ред се ожени за момиче, което му роди дъщеря, Ана. Ана се омъжи за германец, на име Валтер Гаснер. Във Франция Антон се бе оженил за францужойка, която му роди двама сина. Единият от синовете му се самоуби. Вторият се ожени и имаше една дъщеря, Елен. Тя имаше няколко брака, но нямаше деца. В Лондон Ян се бе оженил за англичанка. Единствената им дъщеря се омъжи за един баронет на име Хикълс, а сина си нарекоха Алек. В Рим Питор се бе оженил за италианка. Родиха им се син и дъщеря. Когато на свой ред

синът се ожени, жена му роди дъщеря, Симонета, която се влюби и се ожени за младия архитект Иво Палаци.

Това бяха наследниците на Самуел и Терения Рофи.

Самуел живя достатъчно дълго, за да стане свидетел на настъпилите в света промени. Маркони изобрети радиото, а братя Райт полетяха с първия самолет в Кити Хоук. Аферата „Драйфус“ завладя страниците на всички вестници, а адмирал Пири достигна Северния полюс. Модел „Т“ на Форд бе пуснат в масово производство, имаше вече електрически крушки и телефони. В медицината бацилите, причиняващи туберкулоза, тиф и малария, бяха изолирани и укротени.

„Рофи и синове“ се превърна в мултинационална гигантска компания за по-малко от половин век от създаването ѝ.

Самуел и неговата кранта Лоти бяха създали династия.

Когато Елизабет прочете Книгата може би за пети път, тя я сложи внимателно на мястото ѝ в стъклената витрина. Повече не ѝ беше нужна. Беше станала част от нея, така, както и Книгата бе вече част от самата Елизабет.

За първи път през живота си Елизабет знаеше коя е и откъде е произлязла.

ГЛАВА 12

Елизабет за първи път видя Рийс Уйлямс на петнайсетия си рожден ден през втория срок на първата учебна година в пансиона. Той се бе отбил, за да ѝ донесе подаръка за рождения ден от баща ѝ.

— Той искаше да ти го поднесе лично — обясни Рийс, — но не можа да се освободи.

Елизабет се опита да прикрие разочарованието си, но Рийс бързо го усети. У нея имаше нещо отчаяно, някаква уязвимост, която го развълнува. И без много-много да му мисли, той предложи:

— Защо не излезем да вечеряме заедно?

„Каква невероятна идея“ — помисли си Елизабет. Представи си как влизат в ресторанта заедно: той, невероятно хубав и изискан, и тя, със скоби на зъбите и дебела.

— Благодаря, но не мога — отговори твърдо Елизабет. — Аз... имам да уча.

Но Рийс Уйлямс отказа да приеме отрицателния ѝ отговор. Спомни си за самотните рождени дни, които бе прекарал самият той. Поиска разрешение от директорката да изведе Елизабет на вечеря. Качиха се в колата му и потеглиха към летището.

— Нюшател е в другата посока — обади се Елизабет.

Рийс я погледна и попита невинно:

— Кой каза, че отиваме в Нюшател?

— Къде отиваме?

— В „Максим“. Единственото място, където може да се отпразнува петнайсетият ти рожден ден.

До Париж летяха с частен самолет, а вечерята бе превъзходна. Първо им поднесоха гъши пастет с трюфели, после крем-супа от омари, хрупкава патица с портокали, специалитета — салата „Максим“, и завършиха с шампанско и торта. След вечерята Рийс я разходи с колата по „Шанз Елизе“ и се върнаха в Швейцария късно през нощта.

Това бе най-приятната вечер в живота на Елизабет. Рийс успяваше някак си да я накара да се чувства интересна и хубава, което бе опияняващо преживяване. Когато я остави пред училището, тя каза:

— Не зная как да ти благодаря. Никога не съм прекарвала такава приятна вечер.

— Благодарни на баща си — отвърна с усмивка Рийс. — Идеята бе изцяло негова.

Но Елизабет знаеше, че това не е вярно.

Реши, че Рийс Уйлямс е най-прекрасният човек, който е срещала някога. И несъмнено най-привлекателният. Мушна се в леглото си, мислейки за него. После стана и отиде до малкото бюро под прозореца. Взе лист хартия и писалка и написа: „Мисис Рийс Уйлямс“.

Дълго стоя загледана в написаните думи.

Рийс закъсня с двама и четири часа за срещата си с една чаровна френска актриса, но не съжаляваше. Озоваха се в „Максим“ и Рийс не можеше да се отърве от мисълта, че прекараната с Елизабет вечер бе много по-интересна.

Някой ден щяха да се съобразяват с Елизабет.

Елизабет така и не разбра кой оказва по-голямо влияние за настъпилата промяна у нея — Самуел или Рийс Уйлямс, но започна да се гордее със себе си по нов начин. Натрапчивото ѝ желание да яде постоянно изчезна и излишните ѝ килограми се стопиха. Започна да спортува, а и училището ѝ стана интересно. Направи опит да се сприятели с другите момичета. Те не можеха да повярват. Често бяха я канили на „пижамени“ събирания, но тя винаги им бе отказвала. И съвсем неочаквано за всички Елизабет една вечер се появи по нощница при събралите се момичета.

Те бяха в стая, където живееше четири от тях, а когато Елизабет влезе, помещението бе изпълнено от поне две дузини ученички по пижами или пеньоари. Едно от момичетата погледна изненадано и извика:

— Я вижте кой е тук! Бяхме сигурни, че няма да дойдеш.

— Аз... съм тук.

Въздухът бе изпълнен с остро-сладникавия аромат на цигарен дим. Елизабет знаеше, че много от момичетата пушат марихуана, но никога не бе опитвала. Домакинята — французайка на име Рене Токар, се приближи към Елизабет с дебела кафява цигара в уста.

Дръпна дълбоко, а после подаде цигарата на Елизабет.

— Нали пушиш?

Въпросът й звучеше повече като даденост.

— Разбира се — излъга Елизабет. Взе цигарата, поколеба се за момент, после я лапна и смукна дълбоко. Имаше чувството, че лицето й е позеленяло, дробовете й се бунтуваха, но успя да се усмихне и да въздъхне: „Готино“.

Щом Рене се обърна, Елизабет се задави от кашлица. Усещаше се замаяна, но след малко й мина. От любопитство реши да опита още веднъж. Чувстваше се странно, главата й се замая. Чувала бе и бе чела за ефекта на марихуаната. Твърдеше се, че премахва задръжките и че човек се отпуска. Дръпна още веднъж, този път по-дълбоко, и започна да се чувства приятно, сякаш плува и се намира на друга планета. Виждаше момичетата в стаята и чуваше гласовете им, но те бяха някак си неясни, а звуците — приглушени и далечни. Светлината бе много ярка и тя притвори очи. В мига, в който замижа, започна да плува в пространството. Усещането бе великолепно. Виждаше се как се издига над покрива на училището, нагоре и все нагоре над снежните Алпи, сред море от пухкави снежнобели облаци. Някой я извика, връщайки я на земята. Елизабет неохотно отвори очи. Над нея бе се надвесила Рене, а лицето й изглеждаше загрижено.

— Има ли ти нещо, Рофи?

Елизабет се усмихна блажено и измърмори неясно.

— Чувствам се прекрасно.

Приятната възбуда още не бе отминала и тя си призна:

— Никога не бях пушила марихуана.

Рене я зяпна изненадано.

— Марихуана ли? Та това беше „Галоаз“.

На другия край на Нюшател имаше мъжки пансион и съученичките на Елизабет се измъкваха при всяка възможност, за да ходят на срещи с момчетата. Девоичките говореха постоянно за

момчета. Говореха си за телата им, размера на penisите им, какво им позволяват да правят с тях и какво пък те, на свой ред, правят на момчетата. На Елизабет понякога ѝ се струваше, че е попаднала в училище, пълно с побеснели нимфоманки. Мислеха непрекъснато за секс. Едно от интимните занимания в училището бе фролаж.

Едното момиче се събличаше изцяло и лягаше по гръб на леглото, а другата я милваше от гърдите до бедрата. Възнаграждението бе една паста, закупена в селото. Десет минути фролаж струваха една паста. На края на десетте минути момичето обикновено стигаше до оргазъм, но ако не успееше, другото продължаваше и спечелваше още една паста.

Мястото на другото любимо сексуално развлечение бе банята. В училището имаше огромни старомодни вани с подвижни душове, които можеха да се свалят от куките на стената. Момчетата сядаха във ваната, пускаха душа и насочваха бликащата топла вода между бедрата си, местейки бавно струята напред-назад.

Елизабет не се задоволяваше с фролаж, нито пък с душа, но сексуалните ѝ пориви ставаха все по-силни. Някъде през този период тя стигна до потресаващо заключение.

Една от учителките на Елизабет бе дребната и стройна Шантал Арио, Тя бе малко под трийсетте, с външност на ученичка. Беше привлекателна, а когато се усмихваше, ставаше дори красива. Бе най-симпатичната учителка и Елизабет се чувстваше много привързана към нея. Когато Елизабет бе притисната от нещо, тя отиваше при мадмоазел Арио и ѝ разказваше проблемите си. Мадмоазел Арио умееше да слуша с разбиране. Вземаше ръката на Елизабет и я стискаше приятелски, даваше ѝ някакъв съвет, черпейки я с чаша топъл шоколад и сладкиши, след което Елизабет винаги се успокояваше моментално.

Мадмоазел Арио преподаваше френски и водеше часовете по шев и кройка, в които наблягаше на стила и съчетанието на цветовете, както и на подходящите аксесоари.

— Запомнете, момчета — казваше тя, — че и най-хубавата дреха на света може да изглежда ужасно, ако към нея не носите подходящите аксесоари.

„Аксесоари“ бе ключовата дума за мадмоазел Арио.

Когато Елизабет лежеше в топлата вана, откриваше, че си мисли за мадмоазел Арио, за израза на лицето ѝ, когато си говореха, и за начина, по който учителката галеше ръката ѝ — нежно и внимателно.

Когато седеше в час по друг предмет, Елизабет се улавяше, че мислите ѝ се отнасят към мадмоазел Арио, спомняше си миговете, когато учителката я прегръщаше и я утешаваше, докосвайки гърдите ѝ. В началото Елизабет смяташе, че докосванията са случайни, но те започнаха да стават все по-чести и всеки път мадмоазел Арио ѝ отправяше нежен, питащ поглед, като че ли в очакване на някакъв отговор. Елизабет си представяше мислено мадмоазел Арио с нейните нежно надигнати гърди и дълги бедра, питайки се как ли изглежда без дрехи в леглото. И тъкмо тогава дойде смайващото прозрение.

Реши, че е лесбийка.

Не се интересувахе от момчета, защото се интересувахе от момичета. Но не от глупави момиченца, каквито бяха съученичките ѝ, а от чувствени и разбиращи жени като мадмоазел Арио. Елизабет си представяше как лежат двете в леглото, прегръщайки се и любувайки се една на друга.

Тя бе слушала и чела достатъчно за лесбийките, за да ѝ бъде ясно колко е труден животът им. Обществото не ги одобряваше. Лесбийството се смяташе като престъпление срещу природата. Но какво лошо има в това да обичаш някого дълбоко и нежно, чудеше се Елизабет. Имаше ли значение дали е мъж или жена? Не е ли любовта най-важното нещо? По-добре ли е да встъпиш в хетеросексуален брак без любов, отколкото в хомосексуална връзка с много обич?

Елизабет си помисли колко ще се ужаси баща ѝ, когато научи истината за нея. Е, нещата трябва да се приемат такива, каквито са. Ще се наложи да направи преоценка на плановете си за бъдещето. Никога няма да може да води така наречения нормален живот със съпруг и деца като другите жени. Където и да отидеше, щеше винаги да бъде изгнаница, бунтовничка, отхвърляна от по-голямата част на обществото. Тя и мадмоазел Арио... Шантал, ще си намерят един малък апартамент някъде, а може би и малка къща. Елизабет ще я украси великолепно в меки пастелни цветове и с всички подходящи аксесоари. Ще има елегантни френски мебели и хубави картини по

стените. Баща ѝ може да помогне — не, не трябва да очаква никаква помощ от баща си. Най-вероятно е той никога да не ѝ проговори.

Елизабет се замисли за облеклото си. Може да е лесбийка, но реши, че няма да се облича като такава. Никакви голфове или панталони, или пък костюми и просташки мъжки шапки. Емоционално осакатените жени ги носеха, така, както някога прокажените са носели звънци. Тя ще се опита да изглежда колкото е възможно по-женствена.

Елизабет реши, че ще се научи да готви превъзходно, за да може да приготвя на мадроазел Арио, не, на Шантал, любимите ѝ ястия. Виждаше във въображението си как двете седят в апартамента или в малката къща, наслаждавайки се на приготвената от Елизабет вечеря на светлината на свещи. Първо ще има ордъовър, следван от чудесна салата, после може би скариди или омари, или пък „Шатобриан“, а накрая — превъзходен сладолед за десерт. След като вечерят, ще седнат на пода пред лумналия огън в камината и ще гледат меките снежинки навън. Снежинки. Значи ще бъде през зимата. Елизабет бързо смени менюто. Вместо студен ордъовър ще приготви хубава, силна подлучена супа, а може да направи и фондю. Десертът може да бъде суфле. Ще трябва да се научи как да го прави, за да не се разпада. После двете ще седнат на пода пред уютния огън и ще си четат стихове. Т.С. Елиът, вероятно. Или пък В. Дж. Раджадхон.

*„Времето е враг на любовта,
крадец, който скъсява
всичките ни златни часове.
Някога не разбирах изобщо
защо влюбените смятат щастието
в дни, ноци и години,
а нашата любов е измерима
в радости, стонове и сълзи.“*

Да, Елизабет виждаше дългите години, през които щяха да бъдат заедно, а времето ще се топи в златен, топъл блясък.

После заспиваше.

Елизабет бе го очаквала, но когато се случи, остана изненадана. Събуди се една нощ от звука на вратата, която някой тихо затваряше след себе си. Ококори очи. Виждаше някаква сянка, която се движеше през осветената от луната стая към леглото ѝ, а после случаен лунен лъч освети лицето на мадмоазел Арио — на Шантал. Сърцето ѝ затупа диво.

Шантал прошепна „Елизабет“ и се спря, сваляйки пенюара си. Отдолу бе съвсем гола. Елизабет усети, че устата ѝ пресъхва. Очакваше този миг отдавна, но сега, когато той наистина настъпи, изпадна в паника. Всъщност не знаеше какво точно трябва да прави или как да го направи. Не ѝ се искаше да изглежда като глупачка пред жената, която обича.

— Погледни ме — нареди ѝ с глух глас Шантал. Елизабет ѝ се подчини. Огледа изпитателно голото тяло. На живо Шантал Арио не бе точно това, което Елизабет си бе представяла. Гърдите ѝ приличаха повече на повехнали ябълки, а и бяха малко увиснали. Имаше малко коремче, а задникът ѝ приличаше — Елизабет не можа да намери поточна дума — на увиснал диференциал.

Но всичко това нямаше значение. Важното бе онова, което оставаше под повърхността, душата на жената, смелостта и решимостта да бъде различна от останалите, да се опълчи срещу целия свят и да желае да прекара живота си с Елизабет.

— Направи ми малко място, мое малко ангелче — прошепна тя.

Елизабет се премести, както ѝ бе наредено, а учителката се вмъкна в леглото до нея. От нея се разнасяше силен аромат. Извърна се към Елизабет и я притисна до себе си, шепнейки: „О, cherie, колко съм мечтала за този миг!“ Започна да целува Елизабет по устните, принуждавайки я да поеме езика ѝ в устата си и издавайки бързи и стенещи звуци.

За Елизабет това несъмнено бе най-неприятното усещане, което някога бе изпитвала. Лежеше като парализирана. Шантал... мадмоазел Арио опипваше с пръсти тялото ѝ, стискаше гърдите ѝ, плъзгайки ръце надолу по корема ѝ към бедрата. А от устните ѝ, които не спираха да я целуват по устата, потече слюнка като на животно.

Ето, това е то. Това бе магическото красиво усещане. „Ако ние бяхме едно цяло, ти и аз, щяхме да накараме Вселената да разтърси звездите и да премести небесата.“

Мадмоазел Арио продължаваше да движи ръцете си надолу, галеше бедрата ѝ и започна да достига между краката ѝ. Елизабет бързо се насили да призове на помощ вечерите на свещи, суфлето и нощите пред камината, както и всичките прекрасни години, които щяха да споделят заедно, но всичко бе безполезно. Умът и плътта ѝ бяха отвратени — чувстваше се като че ли се гаврят с тялото ѝ.

Мадмоазел Арио простена:

— О, *cherie*, искам да те чукам.

Елизабет не можа да измисли нищо друго, освен:

— Имаме обаче един проблем. Никой от нас няма подходящите аксесоари.

Започна да се смее и да плаче истерично, оплаквайки осветеното от свещи видение, което бе изчезнало, а се смееше, защото бе здраво, нормално момиче, което току-що разбра, че е свободно.

На другия ден Елизабет опита душа.

ГЛАВА 13

През последната ѝ година като ученичка, когато стана на осемнадесет години, Елизабет замина за вилата в Сардиния за десет дни по време на великденската ваканция. Бе се научила да кара кола и за първи път можеше свободно да разгледа сама острова. Караше с часове покрай плажовете и посещаваше малките рибарски селища. Плуваше в басейна на вилата под топлото средиземноморско слънце, а нощем лежеше заслушана в стенещите звуци на пеещите скали, когато вятърът тихо свиреше през тях. Отиде на карнавала в Темпио, където цялото село се бе облякло в народни носии. Скритите зад анонимността на маските момичета канеха момчетата да танцуват и всеки се чувстваше свободен да прави неща, които не би посмял да направи друг път. Някое момче можеше да си мисли, че знае с кое момиче прави любов през тази нощ, но на другата сутрин не бе толкова сигурно. На Елизабет ѝ се струваше, че цялото село играе „Гвардеецът“.

Отиде с колата до Пунта мура и гледаше как сардинците пекат агнета на открити огньове. Местните жители ѝ дадоха сеада — козе сирене, обвито в тесто и намазано с топъл мед. Пи от местното бяло вино селемемонт, чийто превъзходен вкус не можеше да се срещне никъде другаде, защото бе прекалено нетрайно, за да бъде транспортирано.

Едно от любимите заведения на Елизабет бе кръчмата „Червения лъв“ в Порто Черво. Тя бе малка винарна в мазе с десет маси за хранене и старомоден бар.

Елизабет нарече тази ваканция „Времето на момчетата“. Всички те бяха синове на богати хора, идваха на тълпи и я канеха непрекъснато да плуват или да ходят на езда. Това бяха първите стъпки от ритуала на любовните закачки.

— Всичките тия момчета имат необходимите качества — уверяваше я баща ѝ.

Според нея всички те бяха глупаци. Пиеха без мярка, говореха непрекъснато и я опипваха. Сигурна бе, че не я желаеха заради нея

самата и не защото е интелигентна или заслужава внимание, а защото бе Рофи — наследница на династията Рофи. Елизабет нямаше представа, че е станала красавица, защото ѝ бе по-лесно да вярва на отминалата реалност, отколкото на огледалото.

Момчетата я водеха на вечери и се опитваха да я вкарат в леглото си. Усещаха, че Елизабет е девствена, а някакво отклонение в мъжкото его караше всеки момък да си мисли погрешно, че ако вземе девствеността ѝ, то тя ще се влюби в него до полуда и ще остане негова робиня завинаги. Независимо къде я водеха, вечерите неизбежно завършваха с покана за леглото. И тя любезно им отказваше.

Не знаеха какво да мислят за нея. Виждаха, че е хубава, така че от това следваше, че сигурно е глупава. Изобщо не им минаваше през ума, че е по-интелигентна от тях. Чувал ли е някой някога, че едно момиче може да бъде едновременно хубаво и интелигентно?

И така Елизабет излизаше с момчетата, за да угоди на баща си, но те всички я отегчаваха.

Рийс Уйлямс пристигна във вилата и Елизабет бе изненадана, че се радва и вълнува толкова много, виждайки го пак. Бе станал още по-привлекателен, отколкото си го спомняше.

Рийс изглеждаше щастлив, че я вижда.

— Какво е станало с тебе? — възкликна той.

— Какво имаш предвид?

— Не си ли се поглеждала скоро в огледалото?

— Не — изчерви се тя.

Той се обърна към Сам:

— Ако всички момчета не са глухи, глупави и слепи, имам чувството, че Лиз няма да остане дълго с нас.

С нас! На Елизабет ѝ стана приятно, че го чува да казва това. Въртеше се около двамата мъже колкото се може повече, като им сервираше питиета и изпълняваше разни поръчки, радостна, че просто може да вижда Рийс. Понякога сядаше някъде отзад, заслушана в служебните им разговори, и оставаше очарована. Говореха си за сливания, нови фабрики и за продукти, с които са успели, или пък за

други, с които са се провалили, и защо е станало така. Говореха за конкурентите си, планирайки стратегии и контрастратегии.

Струваше ѝ се, че всички тия неща са много важни.

Веднъж, когато Сам работеше в горната стая, Рийс я покани на обяд. Тя го заведе в „Червения лъв“ и го наблюдаваше как хвърля стрелички по мишената до бара с другите мъже. Елизабет бе удивена, че Рийс се чувства толкова свободно. Изглеждаше, че се чувства у дома си навсякъде. Чувала бе една испанска поговорка, която досега не бе могла да разбере, но вече схващаше смисъла ѝ, докато наблюдаваше Рийс. „Той е човек, който се чувства удобно в кожата си.“

Седнаха на малката масичка в ъгъла, покрита с червено-бяла покривка, поръчаха била с овчарски пирожки и си говореха. Рийс я попита за училището.

— Не е чак толкова зле — довери му се Елизабет. — Сега почвам да разбирам колко малко знам.

Рийс се засмя.

— Малцина стигат до това заключение. Ти свършваш през юни, нали?

— Да — отговори Елизабет, учудена, че знае това.

— Знаеш ли какво искаш да правиш след като завършиш?

Подобен въпрос бе си задавала самата тя.

— Не. Наистина не.

— Мислиш ли да се омъжиш?

Сърцето ѝ като че ли спря да бие за миг. После разбра, че въпросът му е съвсем обикновен.

— Още не съм намерила за кого.

Сети се за мадмоазел Арио, тихите вечери пред камината и падащия сняг, което я накара да се разсмее на глас.

— Тайна ли е? — попита Рийс.

— Тайна е — искаше ѝ се да сподели с него, но не го познаваше достатъчно добре. Елизабет установи, че всъщност изобщо не познава Рийс. Той бе чаровен и красив непознат мъж, който веднъж я бе съжалил и завел в Париж, на вечеря по случай рождения ѝ ден.

Известно ѝ бе, че в работата си е незаменим и че баща ѝ се осланя на него. Но не знаеше нищо за личния му живот или пък какъв

в действителност е той. Докато го наблюдаваше, Елизабет имаше усещането, че е сложна личност, че чувствата, които показва, са предназначени да прикрият онова, което е истинско, и си мислеше дали изобщо има човек, който наистина го познава.

Именно Рийс Уйлямс бе виновен, че Елизабет загуби девствеността си.

Идеята да легне с мъж я завладяваше все повече и повече. Тя се дължеше отчасти на силния физиологически порив, който някога я сварваше неподготвена, обхващаше я някаква нервност — остра физическа болка, която не я напускаше. Но в същото време бе изпълнена от силно любопитство, от необходимостта да научи какво е онова нещо. Не можеше, разбира се, да легне с когото и да е. Трябваше да бъде някой избраник, човек, когото обича нежно и който също би я обичал по същия начин.

В една съботна вечер баща ѝ даваше голям прием във вилата.

— Сложи си най-хубавите дрехи — каза ѝ Рийс. — Искам всички да видят колко си хубава.

Елизабет се развълнува и прие, че тя ще бъде дамата, на Рийс за вечерта. Но когато Рийс пристигна, водеше със себе си една красива италианска принцеса с руси коси. Елизабет се почувства толкова оскърбена и измамена, че през нощта напусна тържеството и легна в леглото на един брадат пиян художник — руснак на име Василиев.

Цялата кратка връзка бе катастрофа. Елизабет бе толкова нервна, а Василиев — толкова пиян, че нямаше нито начало, нито среден период или пък край. Прелюдията на акта се състоеше в това, че Василиев си свали панталоните и се строполи на леглото. В този момент Елизабет се изкушаваше от мисълта да избяга, но бе решена да накаже Рийс за неговата измяна. Съблече се и пропълзя в леглото. Миг по-късно Василиев вече проникваше в нея. Усещането бе странно. Не беше неприятно, но пък и светът не се преобърна.

Усети, че тялото на Василиев започва да потръпва бързо, а секунди след това той захърка. Елизабет лежеше, отвращавайки се от себе си. Трудно ѝ бе да повярва, че всички песни, книги и стихове са написани заради това. Стана тихо, облече се и се прибра у дома. Когато

художникът се обади на другия ден, Елизабет накара прислужницата да му каже, че не е вкъщи. На следващия ден се върна в училище.

Пътуваше с частния самолет на компанията заедно с баща си и Рийс. Построеният да вози сто пътника самолет бе превърнат в луксозен салон. В задната му част имаше две огромни, красиво обзаведени спални с напълно оборудвани бани и един удобен кабинет в средата, украсен с картини хол, а в предната част — кухня с всички удобства. Помисли си че това е вълшебното килимче на баща ѝ.

Двамата мъже говореха по работа почти през цялото време. Когато Рийс се освободи, изиграха една партия шах с Елизабет. Тя му направи реми, а когато Рийс промълви „Изненадваш ме“, се изчерви от удоволствие.

Последните няколко месеца в училището минаха бързо. Време бе да започне да мисли за бъдещето си. Елизабет си припомни въпроса на Рийс: „Знаеш ли какво искаш да правиш?“. Още не бе сигурна. Но заради стария Самуел Елизабет бе започнала да се интересува силно от семейния бизнес и бе уверена, че ще поиска да стане част от него. Не бе сигурна какво може да прави. Вероятно ще може да започне, като помага на баща си. Припомняше си всички разкази за това колко добра домакиня е станала майка ѝ, колко безценна помощница е била на Сам. Ще се опита да заеме мястото на майка си.

За начало щеше да е добре.

ГЛАВА 14

Свободната ръка на шведския посланик притискаше Елизабет малко под кръста, а тя се преструваше, че не забелязва, докато танцуваха в кръг из залата. Усмехната, весело оглеждаше елегантно облечените гости, сервитьорите в ливреи, отрупания с разнообразни деликатеси и фини вина бюфет, и си помисли със задоволство: „Приемът е чудесен.“

Танцуваха в балната зала на имението им в Лонг Айлънд. Гостите бяха около двеста и всички бяха важни партньори на „Рофи и синове“. Елизабет усети, че посланикът започва да се притиска поплътно до нея, опитвайки се да я възбуди. Докосна с език ухото ѝ и прошепна:

— Танцувате превъзходно.

— Вие също — отвърна с усмивка Елизабет, после неочаквано направи погрешна стъпка и го настъпи силно по крака с острия ток на обувката си. Той извика от болка, а Елизабет разкаяно възкликна:

— Много се извинявам, г-н посланик. Ще ви донеса нещо за пиене.

Остави го и се отправи към бара, като се промъкваше с лекота между гостите, а очите ѝ внимателно оглеждаха залата, за да види дали всичко е наред.

Съвършенство — това искаше от нея баща ѝ. Елизабет бе домакинствала вече на стотина приеми, давани от Сам, но все не можеше да се отпусне. Всеки прием бе събитие, премиера, на която цяла дузина неща можеха да станат не както трябва. И въпреки това никога не се бе чувствала толкова щастлива. Момичешката ѝ мечта да бъде близо до баща си и той да има нужда от нея се бе изпълнила. Привикнала бе с факта, че той няма лични нужди, че нейната стойност за него се основава на приноса ѝ за компанията. Такъв бе единственият критерий на Сам Рофи, когато оценяваше някого. Елизабет бе успяла да запълни появилата се след смъртта на майка ѝ празнина. Бе станала партньорка на баща си. Но тъй като бе много интелигентно момиче, беше нещо много повече.

Присъстваше на работните срещи на Сам — в самолети, чуждестранни хотелски апартаменти, фабрики, посолства и дворци. Следеше как баща ѝ увеличава силата си, влагайки милиардите долари, с които разполагаше, за да купува и продава, да събаря и строи.

„Рофи и синове“ бе гигантски рог на изобилието и Елизабет виждаше как щедро се държи баща ѝ с приятелите на компанията и как спираше възнагражденията на враговете ѝ. Това бе един обаятелен свят, пълен с интересни хора, а Сам Рофи бе ненадминат майстор.

Докато се оглеждаше из залата, забеляза, че Сам стои на бара в разговор с Рийс, един министър-председател и един сенатор от Калифорния. Баща ѝ я видя и я повика с ръка. Докато вървеше към него, Елизабет си спомни за онзи ден преди три години, когато започна всичко.

Елизабет бе излетяла за дома в деня, в който завърши училище. Бе станала на осемнайсет години. За момента неин дом бе апартаментът на площад „Бийкмън“ в Манхатан. Рийс бе там заедно с баща ѝ. Усещаше някак си, че той ще бъде там. Носеше образа му, скътан някъде в паметта си, и когато бе самотна, потисната или обезсърчена, тя си го представяше пред себе си и спомените я успокояваха. Петнайсетгодишна ученичка и мъж на двайсет и пет. Тия десет години ѝ се струваха като цял век. Но с помощта на някаква чудесна математическа алхимия, когато стана на осемнайсет, разликата в годините бе вече по-незначителна. Като че ли растеше по-бързо от Рийс, опитвайки се да се изравни с него.

Когато влезе в библиотеката, където говореха по работа, двамата вече станаха. Баща ѝ подхвърли разсеяно:

— Елизабет, сега ли пристигаш?

— Да.

— А, значи училището е свършило.

— Да.

— Чудесно.

И с това свърши приветствието му. Рийс тръгна към нея, усмихвайки се.

— Изглеждаш чудесно, Лиз. Как мина връчването на дипломите? Сам искаше да бъде там, но не можа да се освободи.

Рийс казваше всички неща, които баща ѝ трябваше да каже.

Елизабет се сърдеше на себе си, че се чувства обидена. Повтаряше си, че е така не защото баща ѝ не я обича, а просто защото той се бе посветил на свят, в който за нея нямаше място. Той би въвел син в този свят, но дъщерята оставаше чужда. Тя не се вписваше в общия план на корпорацията.

— Аз сигурно ви преча — реши тя и тръгна към вратата.

— Чакай малко — обади се Рийс. Обърна се към Сам: — Лиз се прибира тъкмо навреме. Тя може да ни помогне за приема в събота.

Сам се извърна към Елизабет и я огледа изпитателно, като че ли наново я оценяваше. Приличаше на майка си. Хубава бе като нея и притежаваше същия вроден финес. В очите на Сам проблесна някакъв интерес. Досега не му бе минавало през ума, че дъщеря му може да бъде потенциално полезна на „Рофи и синове“.

— Имаш ли официална рокля?

— Аз... — погледна го изненадана Елизабет.

— Няма значение. Иди да си купиш. Знаеш ли как се дава прием?

Елизабет преглътна и отговори: „Разбира се.“ Нали това бе едно от предимствата да учи в швейцарски пансион? Там ги учиха как да се държат в обществото.

— Разбира се, че знам как се дава прием.

— Добре. Поканил съм гости от Саудитска Арабия. Ще бъдат около... — вдигна поглед към Рийс.

Рийс се усмихна на Елизабет и допълни:

— Четиридесет. Около четиридесет.

— Оставете всичко на мен — уверено каза Елизабет.

Вечерята бе пълно фиаско.

Елизабет поръча на готвача да приготви за предястие коктейл от раци, последван от индивидуални блюда с месо, сервирани с отлежали вина. За нещастие в месните блюда имаше и свинско и арабите не се докоснаха нито до раците, нито до месото. Нито пък пиха от алкохола. Гостите разглеждаха храната, но не ядяха нищо. Елизабет седеше начело на дългата маса срещу баща си, вцепенена от неловкото положение, и ѝ се искаше да умре.

Но Рийс Уйлямс спаси положението. Изчезна в кабинета за няколко минути и се обади по телефона. После се върна в трапезарията и започна да разказва на гостите разни забавни истории, докато прислугата разчистваше масата.

Не след дълго пристигна цяла кавалкада от камиони с провизии и като по чудо започнаха да се появяват разнообразни блюда: кус-кус, печено агнешко, плата с печени пилета и риба, последвани от захаросани плодове, сирена и пресни плодове. Всички харесаха храната, с изключение на Елизабет. Бе толкова разстроена, че не можа да преглътне нито хапка. Всеки път, когато погледнеше към Рийс, усещаше в погледа му, отправен към нея, израз на съучастник. Елизабет не можеше да каже защо, но се ужасяваше от мисълта, че Рийс не само е бил свидетел на срама ѝ, но е трябвало и да ѝ се притече на помощ. Когато вечерята най-после свърши и последните гости си тръгнаха неохотно в ранните часове на утрото, Елизабет, Сам и Рийс се оттеглиха в хола. Рийс наля по чаша бренди. Елизабет пое дълбоко дъх и се обърна към баща си:

— Съжалявам за вечерята. Ако не беше Рийс...

— Сигурен съм, че следващия път ще се справиш много по-добре — просто каза Сам.

И излезе прав. От този момент нататък, когато Елизабет даваше прием, независимо дали за четири или за четиристотин души, тя винаги проучваше гостите, научаваше какво обичат или не обичат, какво ядат и пият и какъв вид забавление предпочитат. Създаде си каталог с папки за всеки поотделно. Гостите оставаха поласкани, когато виждаха любимото си вино или уиски и предпочитаните пури, приготвени специално за тях, и че Елизабет можеше да разговаря за тяхната работа.

Рийс присъстваше на повечето от приемите и винаги идваше с най-красивите момичета. Елизабет ги мразеше до една. Опитваше се да им подражава. Ако Рийс дойдеше с момиче, което си е вдигнало косата отзад, тя си правеше същата фризура. Опитваше се да се облича по начина, по който се обличаха момичетата на Рийс, и да се държи като тях. Но той като че ли не забелязваше нищо. Изобщо не му

правеше впечатление. Елизабет се ядоса и реши да си бъде такава, каквата е.

На сутринта на двайсет и първия ѝ рожден ден, когато Елизабет слезе за закуска, Сам нареди:

— Поръчай билети за театър за довечера. Вечерята ще бъде в „Клуб 21“.

Елизабет си помисли: „Значи си е спомнил“ и ѝ стана страшно приятно. После баща ѝ добави:

— Ще бъдем дванайсет души. Ще говорим за боливийските контракти.

Не му каза нищо за рождения си ден. Получи телеграми от няколко бивши съученички, но това бе всичко. До шест часа вечерта, когато пристигна огромен букет цветя. Сигурна бе, че е от баща ѝ. Но на картичката пишеше: „Какъв прекрасен ден за една прекрасна дама.“ Подписана бе от Рийс.

Баща ѝ тръгна да излиза в седем същата вечер на път за театъра. Забеляза букета и подхвърли разсеяно: „Обожател ли имаш?“

Елизабет се изкушаваше да каже: „Те са за рождения ми ден“, но имаше ли някакъв смисъл? Ако трябва да припомняш на някого, когато обичаш, кога е рожденият ти ден, всичко става безсмислено.

Проследи как заминава и се чудеше какво да прави вечерта. Двайсет и първият рожден ден винаги е бил знаменателно събитие. Ден, в който си пораснал, вече си зряла личност, вече си свободен. Е, ето го този особен ден, а тя не се чувстваше по-различно, отколкото миналата година или пък преди две години. Защо не бе си спомнил? Щеше ли да си спомни, ако тя му бе син?

Икономът се приближи и я попита кога ще вечеря. Елизабет не беше гладна. Чувстваше се самотна и изоставена. Усещаше, че се самосъжалява, но се дразнеше от нещо по-важно от непразнувания ѝ рожден ден. Това бяха всичките ѝ самотни рождени дни в миналото, болката, че расте сама, без майка или баща, или без никого, който да се интересува от нея.

В десет часа същата вечер облече пенъора си и седна в хола на тъмно пред камината, когато чу нечий глас да казва: „Честит рожден ден!“

Лампата светна и пред нея застана Рийс Уйлямс. Пристъпи към нея и каза укорително:

— Така не се празнува рожден ден. Колко пъти в живота си ще бъдеш на двайсет и една?

— Аз... мислех, че трябва да си с баща ми тази вечер — развълнувано изрече Елизабет.

— Бях с него. Той спомена, че ще бъдеш сама цялата вечер. Обличай се. Отиваме да вечеряме.

Елизабет поклати глава. Отказваше да приеме съжалението му.

— Благодаря ти, Рийс. Аз... наистина не съм гладна.

— А аз съм гладен и не обичам да се храня сам. Давам ти пет минути да се облечеш или ще те взема така, както си.

Вечеряха в един ресторант в Лонг Айлънд. Хапнаха хамбургери с люти чушки и пържени картофи, пиха бира и разговаряха, а на Елизабет ѝ се струваше, че ѝ е по-хубаво, отколкото на вечерята в „Максим“. Цялото му внимание бе насочено към нея и тя започна да разбира защо е така привлекателен за жените. Не беше само заради външния му вид. Истината бе, че той наистина харесва жените и му е приятно да бъде в тяхната компания. Държеше се така, че да я накара да се почувства по особен начин, че иска да бъде с нея повече, отколкото с която и да е друга. Елизабет не се учудваше на това, че всички се влюбваха в него.

Рийс ѝ разказа някои неща за детството си в Уелс и от устата му то звучеше като че ли е било чудесно, весело и пълно с приключения.

— Избягах от къщи — разказваше ѝ той, — защото бях жаден да видя всичко и да направя всичко. Искях да бъда като всички, с които се срещах. Моето „аз“ не бе достатъчно за мен. Можеш ли да е разбереш?

О, как добре го разбираше тя!

— Работех в парковете и по плажовете, а едно лято се хванах на работа като водач на туристите по Росили с кораклите и...

— Чакай малко — прекъсна го Елизабет. — Какво е Росили и какво е коракъл?

— Росили е една бурна река, пълна с опасни бързеи и течения. Коракул е вид древно кану, направено от дървени летви и непромокаеми животински кожи. Никога не си виждала Уелс, нали? — Тя поклати глава отрицателно. — При долината на Хийт има един водопад, който е сред най-красивите гледки на света. А другите прекрасни места, които заслужават да се видят, са Ейбър-Ейди, Кеърбъди, Портклей, Кигъти и Лангуъм. — Думите се лееха от устатата му като някаква звучна песен. — Уелс е една дива и неопитомена страна, пълна с чудни изненади.

— И все пак си напуснал Уелс.

Рийс се усмихна и обясни:

— Заради жаждата у мен. Искях да завладея света.

Но не й каза, че тази негова жажда не го е напуснала.

През следващите три години Елизабет не се делеше от баща си. Работата й бе да му създава удобства, така че да може да се съсредоточава върху това, което бе единствено важно за него — работата. Подробностите от ежедневието бяха оставени изцяло на грижите на Елизабет. Тя назначаваше и уволняваше прислужници, подреждаше и опаковаше мебелите в различните им жилища според нуждите на баща си и му правеше компания.

Нещо повече, превърна се в очи и уши за него. След всяка работна среща Сам питаше Елизабет какви са впечатленията й от някого или пък й обясняваше защо се е държал по определен начин. Наблюдаваше го да взема решения, от които зависеше животът на хиляди хора и се финансираха със стотици милиони долари. Чувала бе държавни глави да се молят на Сам Рофи да отвори фабрика или пък да настояват да закрие някоя. След една от тези срещи Елизабет възкликна:

— Това е невероятно! Все едно, че ръководиш държава.

Баща й се усмихна и отговори:

— „Рофи и синове“ има по-големи доходи, отколкото три четвърти от държавите в света.

При пътуванията с баща си Елизабет отново бе запознавана с другите членове на фамилията Рофи, с нейните братовчеди и братовчедки и техните съпруги или съпрузи.

Като малка Елизабет ги беше виждала по време на ваканциите, когато пристигаха в някоя от къщите на баща ѝ или пък тя заминаваше да им погостува през кратките училищни ваканции.

Най-весело ѝ бе при Симонета и Иво Палади в Рим. Те бяха открити и дружелюбни, а Иво винаги я караше да се чувства като жена. Той бе ръководител на италианското поделение на „Рофи и синове“ и бе постигнал доста. Хората обичаха да работят с Иво. Елизабет запомни какво ѝ каза една от съученичките ѝ, след като се бе запознала с него: „Знаеш ли какво харесвам у братовчед ти? Той е сърдечен и чаровен.“

Такъв си беше Иво — сърдечен и чаровен.

Другите бяха Елен Рофи-Мартел и съпругът ѝ Шарл, в Париж. Елизабет никога не бе разбирала Елен и не се чувстваше спокойно в дома ѝ. Тя винаги се държеше любезно с нея, но бе някак си хладно резервирана, с което Елизабет не можеше да свикне. Шарл бе шеф на френския клон на „Рофи и синове“. Той бе добре информиран, но Елизабет бе чула баща ѝ да казва, че му липсва предприемчивост. Можеше да изпълнява заповеди, но не бе инициативен. Сам не бе го заместил, защото френският клон работеше много доходно.

Елизабет подозираше, че Елен Рофи-Мартел имаше голямо участие в успешната му дейност.

Елизабет харесваше немската си братовчедка Ана Рофи-Гаснер и съпруга ѝ Валтер. Чувала бе семейните клюки, че Ана Рофи не се е омъжила на ниво. Валтер Гаснер бе смятан за черна овца, за зестрогонец, който се е оженил за непривлекателна, а и доста по-стара от него жена заради парите ѝ. Елизабет не смяташе братовчедка си за непривлекателна. Винаги бе мислила, че Ана е стеснителна, чувствена личност, затворена в себе си и малко изплашена от живота. Елизабет харесваше и Валтер. Той имаше класическите черти на кинозвезда, но не бе нито арогантен, нито фалшив. Изглеждаше истински влюбен в Ана и Елизабет не вярваше на ужасните неща, които бе чувала за него.

Любимецът ѝ сред всички братовчеди бе Алек Никълс. Майка му бе от фамилията Рофи и се бе оженила за сър Джордж Никълс, трети баронет. Елизабет се обръщаше именно към Алек, когато имаше нужда

от съвет. Може би заради чувствителността и спокойствието си Алек изглеждаше някак си равен на младото момиче, а тя усещаше колко много се ласкае той от нейната привързаност. Той винаги се бе държал с нея като с равен, готов да ѝ предложи каквато и да е подкрепа и съвет. Елизабет си спомняше, че веднъж в момент на мрачно отчаяние бе решила да избяга от къщи. Бе си приготвила куфара и после внезапно реши да позвъни на Алек в Лондон, за да му каже „сбогом“. Той бе на заседание, но излезе по средата и говори с нея по телефона повече от час. Когато свършиха, Елизабет бе решила да прости на баща си и да му даде още една възможност. Такъв бе сър Алек Никълс. Жена му — Вивиан, бе егоистична и безразсъдна. Тя бе най-егоцентричната жена, която Елизабет някога бе срещала.

Преди няколко години, когато Елизабет бе отишла за края на седмицата в имението им в Глосестършир, тя отиде на пикник сама. Бе завалял дъжд и се бе върнала по-рано в къщата. Влязла бе през задната врата и докато вървеше към хола, откъм кабинета чу гласовете им. Бяха започнали да се карат.

— Писна ми да се правя на бавачка! — викаше Вивиан. — Можеш да си вземеш безценната братовчедка и да си я забавляваш сам. Аз отивам в Лондон. Имам ангажименти.

— Разбира се, можеш да ги отложиш, Вив. Детето ще остане при нас само още един ден, а тя...

— Съжалявам, Алек. Много ми се чука и ще си го получа довечера.

— За Бога, Вивиан!

— О, набий си го в главата! Не се опитвай да ми казваш как да живея.

В този момент, преди Елизабет да се помръдне, Вивиан бе излетяла от кабинета. Погледнала бе набързо стреснатата Елизабет и бе подхвърлила весело: „Много бързо се върна, котенце!“ И изтича нагоре по стълбите.

Алек бе дошъл до вратата. Поканил я бе тихо:

— Влез, Елизабет.

Влязла бе в кабинета с неохота. Лицето на Алек бе пламнало от негодувание. Прииска ѝ се отчаяно да го успокои, но не знаеше как. Той се приближи до голямата дървена маса, взе лулата си, напълни я с

тютюн и я запали. На Елизабет ѝ се стори, че всичко това продължава ужасно дълго.

— Трябва да разбереш Вивиан.

— Алек, това не е моя работа. Аз...

— Но в известен смисъл е. Ние сме от една фамилия. Не искам да я упрекваш.

Елизабет не можеше да повярва на ушите си. След невероятната сцена, на която току-що бе станала свидетел, Алек защитава жена си.

— Понякога в семейния живот — продължаваше Алек — мъжът и жената имат различни нужди. — Замълча неловко, търсейки точния израз. — Не искам да упрекваш Вивиан, защото аз... аз не мога да задоволявам някои от тези нужди. Вината не е нейна, нали разбираш?

Елизабет не успя да се въздържи и попита:

— Из... излиза ли с други мъже често?

— Боя се, че да.

Елизабет бе ужасена.

— Защо не я напуснеш?

Усмихна ѝ се с обичайната си нежност.

— Не мога да я изоставя, детето ми. Знаеш ли, аз я обичам.

На другия ден Елизабет се върна в пансиона. От този ден нататък чувстваше Алек по-близък от останалите.

Елизабет бе загрижена напоследък за баща си. Изглеждаше разтревожен от нещо, но нямаше представа какво може да бъде то. Когато го попита, той отговори:

— Просто една малка неприятност, с която трябва да се оправя. Ще ти кажа по-късно.

Станал бе потаен и Елизабет нямаше вече достъп до личните му документи. Когато ѝ каза: „Утре заминавам за Шамони да се покатеря малко по планините“, Елизабет се зарадва. Знаеше, че му е необходима почивка. Отслабнал бе и имаше блед и посърнал вид.

— Ще ти направя резервация — предложи му Елизабет.

— Не се безпокой. Вече е направена.

Това също не бе в неговия стил. Заминал бе на другата сутрин. Тогава го бе видяла за последен път. И повече никога нямаше да го

види...

Елизабет лежеше в тъмната стая, припомняйки си миналото. Имаше нещо нереално в смъртта на баща ѝ, може би защото той бе винаги толкова жизнен.

Той бе последният, който носеше името Рофи. Освен нея. Какво щеше да стане сега с компанията? Баща ѝ бе държал контролния пакет. Чудеше се на кого ли щеше да бъде поверен сега.

Научи отговора на въпроса в късния следобед на следващия ден. При нея дойде адвокатът на Сам.

— Донесох ви копие от завещанието на баща ви. Неприятно ми е, че трябва да ви безпокоя в такъв тъжен момент, но сметнах, че е най-добре да научите веднага. Вие сте единствената наследница на баща си. Това означава, че контролният пакет на „Рофи и синове“ е във ваши ръце.

Елизабет не можеше да повярва. Сигурно не си е мислил, че тя може да ръководи компанията.

— Но защо? — попита тя. — Защо именно аз?

Адвокатът се поколеба за миг, а после каза:

— Мога ли да бъда откровен, мис Рофи? Баща ви бе сравнително млад човек. Сигурен съм, че не е очаквал да умре толкова рано. Убеден съм, че след време е щял да направи друго завещание, посочващо лицето, което да поеме компанията. Вероятно все още не е взел решение. — Адвокатът сви рамене. — Всичко това обаче е само предположение. Важното е, че сега ръководството е във ваши ръце. Вие ще трябва да решавате какво да правите с контролния пакет и на кого да го дадете.

Спря се, изучавайки я, а после продължи:

— В Управителния съвет на „Рофи и синове“ никога досега не е имало жена, но — е, за момента вие заемате мястото на баща си. Този петък в Цюрих има заседание на съвета. Можете ли да отидете?

Сам щеше да поиска от нея да го направи.

А също и старият Самуел.

— Ще отида — отговори Елизабет.

КНИГА ВТОРА

ГЛАВА 15

Португалия

Сряда, 9 септември

Полунощ

В спалнята на малък апартамент под наем на улица „Дос Бомбейруш“ — криволичеца, опасна улица в крайните квартали на Алто Ещорил — се снимаше сцена от филм. В стаята имаше четирима души: един кинооператор и на леглото — двамата актьори, участващи в епизода. Мъжът бе над трийсетгодишен, а младото момиче с руси коси имаше великолепно тяло. Върху себе си нямаше никакви дрехи с изключение на вързаната около врата ѝ яркочервена панделка. Мъжът бе огромен, с рамене на борец, с подобно на бъчва тяло, а гърдите му бяха странно неокосмени. Фалусът му бе огромен, макар че не бе възбуден. Четвъртият човек в стаята беше зрител с широкопола черна шапка и тъмни очила, седнал на заден план.

Операторът се обърна към зрителя въпросително и той му кимна. Операторът натисна бутона и камерата заработи. Извика на актьорите:
— Добре. Почвайте.

Мъжът клекна над момичето и то пое пениса му в устата си, докато започна да се втвърдява. Извади го от устата си и възкликна:

— Господи, колко е голям!

— Мушни ѝ го! — нареди операторът.

Мъжът се плъзна надолу по тялото на момичето и намести пениса си между краката ѝ.

— По-внимателно, миличък. — Гласът ѝ беше висок и раздражителен.

— Дай си вид, че ти е приятно.

— Как да го направя? Голям е колкото пъпеш.

Зрителят вече дишаше учестено, втренчен в сцената на леглото. Момичето тук бе третото и дори беше по-хубаво от другите.

Тя се гърчеше наляво и надясно, като издаваше кратки стенещи звуци. „О, да — пышкаше тя. — Не спирай!“ Сграбчи бедрата на мъжа

и започна да ги дърпа към себе си. Той започна да помпа по-силно и по-бързо с буйни и ритмични движения. Нейните движения също станаха по-енергични, а ноктите ѝ се впиха в голия гръб на мъжа.

— О, да — изстена тя. — Да, да, да! Свършвам!

Операторът погледна към наблюдаващия ги и той му кимна с блеснали зад черните стъкла очи.

— Сега! — извика операторът към мъжа на леглото. Обхванатото от необузdana страст момиче дори не го чу. Докато лицето ѝ се изпълваше с див екстаз, а тялото ѝ започна да трепери, мъжът обхваната шията ѝ с огромните си ръце и започна да стиска, от което въздухът ѝ спря и не можеше да диша. Зяпна го изненадано, а после ужасеният и поглед показва, че изведнъж е разбрала какво ще се случи.

Зрителят си помисли: „Това е моментът! Сега! Мили Боже! Какъв поглед!“ Очите ѝ бяха обезумели от ужас. Опита се да се измъкне от железните окови около гърлото ѝ, но напразно. Все още свършваше, като удоволствието от оргазъма се смесваше с ужасяващите тръпки на настъпващата смърт.

Зрителят бе плувнал в пот. Вълнението му бе непоносимо. Момичето умираше по средата на най-голямото удоволствие в живота, очите ѝ гледаха в лицето на смъртта. Каква красота!

Изведнъж всичко свърши. Зрителят седеше изтощен, разтърсван от сладострастни тръпки и дишаше дълбоко. Момичето бе наказано.

Зрителят се чувстваше като бог.

ГЛАВА 16

Цюрих

Петък, 11 септември

12:00 часа

Главната кантора на „Рофи и синове“ заемаше площ от шестдесет акра край Шпретенбах в западните покрайнини на Цюрих. Администрацията се помещаваше в дванайсететажна модерна сграда от стъкло, която се извисяваше над струпаните наоколо изследователски центрове, производствени предприятия, експериментални лаборатории, планови отдели и железопътни прелези. Тук бе мозъчният център на огромната империя „Рофи и синове“.

Фоайето бе съвсем съвременно, боядисано в бяло и зелено и обзаведено с датски мебели. Администраторката седеше зад стъклено бюро, а посетителите, на които разрешаваше да влязат в сградата, трябваше да бъдат придружавани от някой служител. В задната дясна част на фоайето се намираха няколко асансьора, единият от които бе експресен и се използваше от президента на компанията.

Тази сутрин частният асансьор извозваше членовете на Управителния съвет. Те бяха пристигнали през последните няколко часа от различни части на света със самолет, влак, хеликоптер и лимузини. Вече се бяха събрали в обширната, тапицирана с дъбово дърво заседателна зала с високи тавани: сър Алек Никълс, Валтер Гаснер, Иво Палаци и Шарл Мартел. Единственият присъстващ в залата, който не бе член на съвета, бе Рийс Уйлямс.

На помощните масички бяха поставени закуски и разхладителни напитки, но никой в стаята не им обръщаше внимание. Всички бяха напрегнати, нервни и прекалено заети с мислите си.

В залата влезе Кати Ерлинг — експедитивната швейцарка обяви:
— Колата на мис Рофи пристигна.

Огледа залата, за да се увери, че всичко е на мястото си: писалки, бележници, сребърни гарафи с вода пред всеки стол, пури и цигари,

пепелници и кутии кибрит.

Кати Ерлинг бе личната секретарка на Сам Рофи от петнайсет години. Фактът, че е починал, не ѝ даваше повод да понижи както неговите, така и своите изисквания. Поклати доволно глава и се оттегли.

Долу, на площадката пред административната сграда, Елизабет Рофи слизаше от лимузината. Облечена бе в черен втален костюм и бяла блуза. На лицето си нямаше никакъв грим. Изглеждаше бледа и уязвима, много по-млада от своите двадесет и пет години.

Журналистите я очакваха. Когато тръгна към входа, я заобиколиха репортери от радиото, телевизията и вестниците с камери и микрофони.

— Аз съм от „Еуропео“, мис Рофи. Ще направите ли изявление? Кой ще поеме ръководството на компанията, след като баща ви...?

— Обърнете се, ако обичате, насам, мис Рофи. Ще се усмихнете ли на нашите читатели?

— Аз съм от Асошиейтид прес, мис Рофи. Какво ще ни кажете за завещанието на баща си?

— Вестник „Ню Йорк дейли нюз“. Баща ви не беше ли отличен алпинист? Откриха ли как...?

— „Уол стрийт джърнъл“. Можете ли да ни кажете нещо за финансовото състояние на компанията...

— Аз съм от лондонския „Таймс“. Планирали сме една статия за „Рофи и...“

Елизабет си пробиваше път към фоайето с помощта на трима телохранители, промъквайки се през морето от репортери.

— Още една снимка, мис Рофи...

Тя бе вече в асансьора и вратата се затвори. Пое дълбоко дъх и потръпна. Сам бе мъртъв. Защо не я оставят на мира?

След няколко минути Елизабет влезе в заседателната зала. Пръв я поздрави Алек Никълс. Прегърна я нежно и промълви:

— Съжалявам много, Елизабет. Това бе такъв удар за всички ни. Опитавме се да ти се обадим с Вивиан, но...

— Знам. Благодаря ти, Алек. Благодаря ти за телеграмата.

Иво Палаци се приближи и я разцелува по двете бузи.

— Кара, какво мога да ти кажа? Ти как се чувстваш?

— Добре съм. Благодаря ти, Иво.

Обърна се на другата страна.

— Здравей, Шарл.

— Елизабет, Елен и аз бяхме направо съсипани, ако има нещо, с което...

— Благодаря ти.

Валтер Гаснер се приближи към нея и продума притеснено:

— Ана и аз искаме да изразим огромната си скръб заради случилото се с баща ти...

— Благодаря ти, Валтер — отговори Елизабет с високо вдигната глава.

Не искаше да бъде тук, заобиколена от всички, които ѝ напомняха за баща ѝ. Искаше ѝ се да избяга, да бъде сама.

Рийс Уйлямс стоеше замислен встрани и следеше лицето на Елизабет. Ако не спрат, сигурно ще припадне. Решително разбута скупчилите се около нея, подаде ѝ ръка и каза:

— Здравей, Лиз.

— Здравей, Рийс. — За последен път го бе видяла, когато дойде у тях, за да ѝ съобщи за смъртта на Сам. Струваше ѝ се, че е било преди години. Или преди секунди. Беше преди седмица.

Рийс разбираше какви усилия полага Елизабет, за да запази спокойствие. Затова предложи:

— Е, след като всички са тук, защо да не започнем? — Погледна я успокоително. — Няма да продължи дълго.

Усмихна му се с благодарност. Мъжете заеха обичайните си места край огромната правоъгълна дъбова маса. Рийс я придружи до мястото ѝ начело на масата и ѝ помогна да седне. „Столът на баща ми“ — помисли си Елизабет. Сам бе сядал тук и бе ръководил заседанията.

Шарл започна:

— Тъй като нямаме... — Спря и се обърна към Алек: — Защо не започнеш ти?

Алек се огледа наоколо, а другите измърмориха одобрително.

— Добре.

Алек натисна бутона на масата пред себе си, след което се появи Кати Ерлинг с бележник в ръка. Затвори вратата — зад себе си и седна на стола отстрани готова да води бележки.

Мисля, че при така създадите се обстоятелства можем да изоставим формалностите. Всички ние понесохме тежък удар. Но —

Алек отпрати към Елизабет поглед, изпълнен със съжаление — най-важното в момента е да демонстрираме пред обществеността стабилното състояние на „Рофи и синове“.

— Съгласен съм. Напоследък пресата доста ни критикуваше — изръмжа Шарл.

— Защо? — обърна се към него Елизабет.

— Компанията в момента е изправена пред доста необичайни проблеми, Лиз — намеси се Рийс. — Срећу нас има заведени дела, правителството извършва разследване, а и някои от банките ни притискат. Важното в случая е, че всички тези действия са неблагоприятни за нашия авторитет. Хората купуват фармацевтични продукти, защото имат доверие на компанията, която ги произвежда. Ако загубим тяхното доверие, губим и клиентите си.

— Няма неразрешими проблеми — обади се успокоително Иво. — Важното сега е да реорганизираме незабавно компанията.

— Как? — попита Елизабет.

— Като продадем акциите на борсата — обясни Валтер.

— По този начин можем да се погрижим за всичките си банкови заеми и да ни останат достатъчно пари за... — не довърши изречението си Шарл.

Елизабет погледна към Алек.

— Съгласен ли си с това?

— Всички сме съгласни, Елизабет.

Елизабет се облегна на стола и се замисли. Рийс взе някакви документи, стана и ги поднесе пред нея.

— Пригответил съм всички необходими документи. Само трябва да ги подпишеш.

Елизабет погледна към поднесените ѝ документи.

— И ако подпиша, какво ще стане?

— Имаме на разположение цяла дузина международни брокерски фирми, готови да образуват консорциум, гарантиращ акциите ни — намеси се Шарл. — Ще осигурят продажбата на цена, която ние ще определим. При предложение като нашето ще има покупки както от институции, така и от частни лица.

— Имаш предвид банки и застрахователни компании, нали? — попита Елизабет.

— Точно така — кимна Шарл.

— И те ще включват свои хора в Управителния съвет, така ли?

— Такава е обикновената...

— Значи на практика, те ще управляват „Рофи и синове“ — заключи Елизабет.

— Ние ще си останем в Управителния съвет — бързо се намеси Иво.

Елизабет се обърна към Шарл:

— Ти каза, че консорциумът от брокери е готов да пристъпи към действие.

— Да — кимна Шарл.

— И защо не са го направили досега?

— Не те разбирам — отвърна той със запъване.

— Ако всички са съгласни, че е най-добре за компанията да не остане чисто фамилна и да се предаде в ръцете на чужди хора, защо не е направено досега?

Настъпи неловко мълчание. Иво каза:

— Трябва да стане при пълно съгласие, кара. Всеки член на съвета трябва да даде съгласието си.

— И кой не се е съгласил? — настоя Елизабет.

Този път мълчанието бе по-дълго.

— Сам — най-после проговори Рийс.

И Елизабет изведнъж разбра какво я безпокоеше в мига, в който влезе в залата. Те всички изразяваха съболезнованията си, изненадата и скръбта си от смъртта на баща ѝ, но в същото време в залата се усещаше атмосферата на напрегнато очакване, усещането за — странно, но думата, която ѝ идваше на ум, бе „победа“. Бяха приготвили всички документи без нея, всичко бе готово. „Ти само трябва да подпишеш.“ Но ако това, за което настояваха, бе правилно, защо баща ѝ се бе противопоставил? Зададе въпроса си на глас.

— Той имаше свои собствени разбирания — обясни Валтер. — Баща ти понякога можеше да бъде много упорит.

„Като стария Самуел“ — помисли си Елизабет. Никога не допускай хитрата лисица в кокошарника. Някой ден тя ще огладнее. И Сам не бе пожелал да продаде. Сигурно е имал основателна причина.

Иво заговори:

— Повярвай ми, кара, много по-добре е да оставиш всичко това на нас. Не разбираш тия неща.

— Бих искала да ги разбира — спокойно отговори Елизабет.

— Защо ти трябва да се торМОЗИШ с това? — възрази Валтер. — Когато продадеш своя дял, ще получиш огромна сума пари, повече, отколкото можеш да похарчиш. Можеш да заминеш където си искаш и да си живееш безгрижно.

Казаното от Валтер не бе лишено от смисъл. Защо ѝ трябва да се ангажира? Трябваше само да подпише документите, сложени пред нея, и да си отиде.

— Елизабет, само си губим времето. Нямах никакъв избор — нетърпеливо се обади Шарл.

И точно в този момент Елизабет разбира, че има избор. Така, както баща ѝ бе имал избор. Можеше да си тръгне и да ги остави да правят с компанията каквото искат, но можеше да остане и да разбере защо я притискат да подпише. Защото усещаше натиска им. Бе толкова силен, че бе почти болезнен. Всички в залата искаха да подпише документите.

Погледна към Рийс, без да може да разбере за какво мисли. По израза на лицето му не можеше да отгатне нищо. Елизабет погледна към Кати Ерлинг. Тя бе секретарка на Сам от дълги години. Прииска ѝ се да поговори с нея насаме. Всички гледаха към Елизабет и очакваха да се съгласи.

— Аз няма да подпиша — реши тя. — Не сега.

Настъпи гробна тишина. После Валтер каза:

— Не те разбирам, Елизабет. — Лицето му бе посивяло. — Разбира се, че трябва да подпишеш! Всичко е уредено.

— Валтер е прав. Трябва да подпишеш — ядосано добави Шарл.

Всички заговориха в един глас, а обърканата и гневна неразбория от думи бе насочена към Елизабет.

— Защо няма да подпишеш? — настоя Иво.

Не можеше да им отговори: „Защото баща ми нямаше да подпише. Защото вие ме насилвате.“ Инстинктивно усещаше, че нещо не е наред и бе решена да разбере какво е то. Но само каза:

— Ще ми трябва още малко време, за да обмисля всичко.

Мъжете се спогледаха един друг.

— Колко време ще ти е нужно, кара? — попита Иво.

— Не знам още. Бих искала да добия по-добра представа за какво става дума тук.

Валтер избухна:

— По дяволите, ние не можем да...

— Мисля, че Елизабет е права — прекъсна го Рийс. Останалите се извърнаха към него. Рийс продължаваше: — Трябва да ѝ се даде възможност да добие ясна представа за проблемите, пред които е изправена компанията, и тогава да реши какво да прави.

Опитваха се да схванат казаното от Рийс.

— Аз съм съгласен — реши Алек.

Шарл горчиво подхвърли:

— Господа, няма никакво значение дали сме съгласни, или не. Елизабет решава нещата.

Иво вдигна очи към Елизабет.

— Кара... Необходимо ни е бързото ти решение.

— Ще го имате — обеща Елизабет.

Всички я проследиха с поглед, като всеки бе зает със собствените си мисли.

Един от тях си мислеше: „О, Господи! И тя ще трябва да умре.“

ГЛАВА 17

Елизабет изпитваше страхопочитание.

Идвала бе много пъти в главния офис на баща си в Цюрих, но винаги като гост. Властта бе принадлежала на него. А сега принадлежеше на нея. Огледа огромния кабинет и се почувства като натрапница. Стаята бе великолепно аранжирана по проект на Ернст Хол.

От едната страна имаше остъклен шкаф, над който бе закачен пейзаж от Миле. Пред камината имаше диван от шведска кожа, широка масичка за сервиране и четири фотьойла. На стените висяха картини на Реноар, Шагал, Кле и две ранни творби на Курбе. Бюрото бе от солиден черен махагон. Върху широкия плот до бюрото бе инсталирана съобщителна апаратура — комплект телефонни апарати за пряка връзка с представителствата на компанията по цял свят. Имаше и два червени радиотелефона, сложна система за вътрешна връзка, телекс и други апарати. На стената зад бюрото бе закачен портрет на стария Самуел Рофи.

Скрита в ламперията врата водеше към просторна стая, обзаведена с вградени гардероби и шкафове от кедрово дърво. Някой бе прибрал дрехите на Сам и Елизабет мислено му благодари. Продължи към облицованата с плочки баня, снабдена с мраморна вана и отделна ниша с душ. Върху подгряваните полици бяха наредени чисти хавлиени кърпи. Аптечката беше изпразнена. Всички лични вещи на баща ѝ бяха изнесени. Вероятно Кати Ерлинг ги бе прибрала. Елизабет разсеяно си помисли дали Кати не е била влюбена в Сам.

В огромния президентски апартамент имаше помещение със сауна, напълно оборудван гимнастически салон, бръснарски салон и трапезария, в която можеха да се съберат стотина души. Когато посрещаха гости от чужбина, в центъра на масата поставяха знамето на съответната страна върху украсен с цветя плот.

В съседство бе личната трапезария на Сам с фрески по стените и изискано обзаведена.

Кати Ерлинг бе обяснила на Елизабет: „През деня дежурят двама майстор-готвачи, а през нощта — един. Ако приемете повече от дванайсет души за обяд или за вечеря, необходимо е само да ги предупредите два часа предварително.“

Елизабет седеше на бюрото, отрупано с вестници, бележки, статистически данни и доклади, и не знаеше откъде да започне. Представи си как баща ѝ е седял тук — на същия стол и на същото бюро, и изведнъж я обзе чувството, че го е загубила безвъзвратно. Сам бе толкова способен и интелигентен. Колко ѝ бе нужен сега!

Елизабет успя да се види с Алек за няколко минути преди той да си замине за Лондон.

— Спокойно — посъветва я той. — Не позволявай на никого да ти казва какво да правиш.

Значи бе усетил какво я безпокои.

— Алек, смяташ ли, че трябва да се съглася да пуснем акциите на борсата?

Усмихна ѝ се и отвърна с известно неудобство:

— Боя се, че да, моето момиче, но пък всеки си гони своето. Нашите дялове не ни вършат никаква работа, след като не можем да ги продадем. Сега ти трябва да решаваш.

Спомни си за този разговор, докато седеше сама в огромния кабинет. Страшно ѝ се прииска да позвъни на Алек. Само трябваше да каже: „Промених решението си.“ И да се махне. Мястото ѝ не бе тук. Чувстваше се непълноценна.

Погледна към бутоните на таблото за вътрешна връзка. Срещу един от тях бе написано: „РИЙС УЙЛЯМС“. Поколеба се за миг, а после натисна копчето.

Рийс се бе разположил срещу нея и я наблюдаваше. Елизабет усещаше точно какво си мисли той, какво си мислят всички те. Че мястото ѝ не е тук.

— Хвърли голяма бомба на заседанието сутринта — каза Рийс.

— Съжалявам, ако съм ги разстроила.

— „Разстроила“ е много меко казано — засмя се Рийс. — Изпаднаха в шоково състояние. Всичко беше предварително подготвено. Съобщенията за пресата бяха готови за разпращане. — Погледна я внимателно за момент. — Какво те накара да не подпишеш, Лиз?

Как можеше да му обясни, че не бе нищо друго освен някакво полуинтуитивно чувство? Щеше да ѝ се изсмее. И все пак Сам бе отказал да разреши разпродаването на акциите на „Рофи и синове“. Налагаше се да разбере защо.

Рийс като че ли четеше мислите ѝ, защото каза:

— Твоят прапрадядо основал „Рофи и синове“ като чисто семейна копания, за да не допуска външни хора. Но тогава компанията е била малка. Нещата са се променили. Ние ръководим една от най-големите фармацевтични фирми в света. Който и да седне на мястото на баща ти, ще трябва да взема всички решения. Отговорността е страшно голяма.

Погледна го и се зачуди дали с тия думи не я съветва да се оттегли.

— Ще ми помогнеш ли?

— Знаеш, че ще ти помогна.

Изведнъж се почувства облекчена и разбра колко много е разчитала на него.

— Първото нещо, което трябва да направим — реши Рийс, — е да ти покажа тукашния завод. Запозната ли си със структурата на компанията?

— Не много.

Но истината беше друга. През последните няколко години Елизабет бе присъствала на достатъчно срещи със Сам, на които бе слушала доста много за дейността на „Рофи и синове“. Но искаше да чуе и неговото мнение.

— Освен лекарства ние произвеждаме много други неща, Лиз. Правим химикали, парфюми, витамини, спрейове за коса и пестициди. Произвеждаме козметика и биоелектронни инструменти, имаме поделение за хранителни продукти. — Елизабет знаеше всичко това, но го остави да продължава. — Публикуваме медицински списания и ги разпращаме на лекарите. Правим лепила, стабилизиращи химикали за строителството и пластични експлозиви.

Елизабет усещаше, че той се увлича в обясненията си, в гласа му се долавяше нотка на гордост, с която донякъде приличаше на баща ѝ.

— „Рофи и синове“ притежава фабрики и холдингови компании в над сто държави. Всяка една от тях изпраща докладите си тук. — Замълча, като че ли искаше да се увери, че разбира за какво ѝ говори. — Старият Самуел е започнал с един кон и една епруветка. Днес по света имаме шестдесет фабрики, десет изследователски центрове, цяла мрежа от хиляди търговски пътници и квалифицирани специалисти. — „Това са хората, които посещават лекарите и болниците“ — помисли си Елизабет. — През миналата година само в Съединените щати са продадени лекарства за четиринайсет милиарда долара, а нашият дял е доста голям.

И все пак, „Рофи и синове“ имаше неприятности с банките. Нещо не беше наред.

Рийс разведе Елизабет из фабриката, която се намираше до седалището на компанията. В действителност цюрихското поделение имаше дузина фабрики със седемдесет и пет сгради, построени на площ от шестдесет акра земя. Това бе един свят, който се самоиздържаше напълно. Обиколиха производствените предприятия, научноизследователските отдели, лабораториите по токсикология и складовете. Рийс я заведе в студиото, където правеха филми за изследователската дейност, рекламни записи, изпращани по цял свят, а после и в производствените цехове.

— Тук използваме повече филмова лента — посочи ѝ Рийс, — отколкото в най-големите холивудски компании.

Минаха през отдела, занимаващ се с молекулярна биология и през цеха за бутилиране, където от петдесет огромни резервоара от стомана и стъкло, закачени на тавана, пълнеха с течности различни опаковки. Разгледаха халетата, в които се правеха таблетки от прахообразни материали, сортираха се, слагаха етикети, без да ги докосва човешка ръка. Някои от лекарствата бяха препарати, продавани само с рецепта, а други — патентовани артикули, свободно продавани в аптеките.

Встрани от другите сгради имаше няколко ниски постройки. В тях се помещаваха научните работници: специалисти по аналитична химия, биохимици, специалисти по органична химия, паразитолози и патолози.

— Тук работят повече от триста учени — разказваше Рийс на Елизабет. — Повечето от тях имат докторски титли. Искаш ли да видиш залата за сто милиона долара?

Елизабет кимна с готовност.

Изолираната сграда бе построена от тухли и се охраняваше от униформен въоръжен полицаи. Рийс показа пропуска си и охраната ги пусна да влязат в дълъг коридор, в дъното на който имаше желязна врата. Тя се отваряше с два ключа и Елизабет и Рийс влязоха в стаята. Помещението нямаше прозорци. От пода до тавана имаше поставени рафтове, върху които бяха наредени всевъзможни бутилки, буркани и епруветки.

— Защо я наричат „Залата за сто милиона долара“? — попита тя.

— Защото всички тези неща струват толкова. Виждаш ли онези препарати на рафтовете? Те нямат наименования, а само номера. Продукти, които не са се наложили. Не сме успели с тях.

— Но сто милиона долара...

— На всяко лекарство, което се е наложило, има около хиляда, които остават в тая зала. Някои препарати се разработват в продължение на десет години, а после се отказваме от тях. Разработката на едно-единствено лекарство може да ни струва от пет до десет милиона долара, преди да установим, че няма да излезе нищо или че някой ни е изпреварил. Запазваме обаче всички разработки, защото понякога специалистите ни откриват, че може да ни свършат работа.

Изразходваните суми звучаха невероятно.

— Хайде — подкани я Рийс. — Ще ти покажа „Залата със загубите“.

Тя се намираще в друга сграда, която не се охраняваше и подобно на другите стаи в нея имаше само отрупани с бутилки и буркани рафтове.

— Тук също сме изгубили цяло състояние — каза Рийс. — Но това влиза в плановете ни.

— Не те разбирам.

Рийс се приближи към един от рафтовете и взе някаква бутилка. На нея бе написано „Ботулизъм“.

— Знаещ ли колко заболявания от ботулизъм е имало в Съединените щати през миналата година? Двайсет и пет. Но на нас ни

струва милиони долари да държим на склад този медикамент. — Взе напосоки една друга бутилка. — Това пък е против бяс. Тази стая е пълна е лекарства против редки болести — ухапвания от змии и отровни растения. Пращаме ги като безплатна помощ на армията и по болниците.

— Това ми харесва — каза Елизабет.

Помисли си, че и старият Самуел щеше да е доволен.

Рийс я заведе в капсуловъчния цех, където с огромна транспортна лента се вкарваха празните шишенца. Преминавайки през залата, шишенцата бяха стерилизирани, напълнени с капсули, етикетирани, допълнени с памук и запечатани. Всичко се правеше автоматично.

Имаше и фабрика за стъкло, архитектурно бюро за планиране на нови сгради, както и отдел за недвижими имоти, който се занимаваше с покупки на терени. В една от сградите се помещаваха печатарските преси, от които излизаха брошури на петдесет езика, подготвяни от цял куп преводачи.

Някои от цеховете напомняха за книгата на Джордж Оруел „1984“. Стерилните зали бяха окъпани във феерични ултравиолетови светлини. Съседните стаи бяха боядисани в различни цветове — бял, зелен или син, а работниците носеха униформи. Всеки път, когато влизаха или излизаха от залата, трябваше да преминават през специална стерилна камера. Работниците в сини работни облекла бяха по цял ден в заключени помещения. Преди да се хранят, почиват или да отидат до тоалетната, трябваше да се съблекат, да влязат в неутралната зелена зона, да си сложат други дрехи и да направят същото, когато се връщат.

— Мисля, че ще ти бъде интересно — каза Рийс.

Тръгнаха по сивия коридор на сградата за научни разработки. Стигнаха до врата, на която пишеше: „Вход забранен“. Рийс я отвори и влезе, следван от Елизабет. Минаха през втора врата и се озоваха в слабо осветена стая, пълна със стотици клетки с животни.

Помещението бе топло и влажно и на нея й се стори, че са я отвели в джунглата. Когато очите й привикнаха с полумрака, откри, че клетките са пълни с маймуни, хамстери, котки и бели мишки. Много от животните имаха противни израстъци по различни части на тялото. На някои главите бяха обръснати и бяха обкичени с електроди,

имплантирани в мозъците им. Други пищяха и издаваха невъобразими звуци, мятайки се из клетките, а трети бяха притихнали или в безсъзнание. Шумът и вонята бяха непоносими. Всичко приличаше на някакъв ад. Елизабет се приближи към една клетка, в която имаше самотно бяло котенце. Черепът му бе отворен и покрит с чиста пластмасова шапчица, през която стърчаха половин дузина кабели.

— Какво правите тук? — попита Елизабет.

Високият брадат мъж, който си отбелязваше нещо пред клетката, обясни:

— Изпитваме ново успокоително средство.

— Надявам се, че ще действа — вяло подхвърли тя. — Не бих се отказала от нещо успокоително. — И излезе от стаята, преди да ѝ прилошее.

Рийс я настигна по коридора.

— Лошо ли ти е?

— Няма ми нищо — дълбоко пое дъх тя. — Необходимо ли е всичко това?

Рийс я изгледа и отговори:

— Тези експерименти спасяват живота на мнозина. Повече от една трета от хората, родени след 1950 година, са живи благодарение на съвременните лекарства. Само си представи какво означава това.

Елизабет се замисли.

Необходими им бяха цели шест дни, за да обиколят основните сгради, а когато свършиха, Елизабет бе напълно изтощена и зашеметена от огромните мащаби. А знаеше, че бе разгледала само един от заводите на Рофи. Десетките други бяха пръснати по целия свят.

Фактите и цифрите бяха смуцаващи.

— Необходимо са от пет до десет години преди да пуснем на пазара нов медикамент, а от всеки две хиляди опитвани съединения получаваме средно по три крайни продукта...

Или пък: „... Само в отдела за качествен контрол на «Рофи и синове» работят триста души.“

Или: „... Работещите за «Рофи и синове» по целия свят са над половин милион души...“

Или: „... Общите приходи за миналата година бяха...“

Елизабет слушаше, опитвайки се да асимилира съобщаваните ѝ от Рийс цифри. Известно ѝ бе, че компанията е голяма, но понятието „голяма“ не разкриваше всичко. Изразено в хора и пари, то бе направо зашеметяващо.

Вечерта, когато Елизабет си легна и си припомни за всичко видяно и чуто, и усети, че я обхваща чувство за непълноценност.

Иво: „Повярвай ми, скъпа, че е много по-добре да оставиш всичко на нас. Не разбираш тия неща.“

Алек: „Мисля че трябва да продадеш, но пък всеки си гони своето.“

Валтер: „Защо ти трябва да се тормозиш с това? Можеш да заминеш, където си искаш и да си живееш безгрижно.“

„Те всички са прави — помисли си тя. — Ще се оттегля и ще ги оставя да правят каквото си искат с компанията. Тая работа не е за мене.“

Щом като взе решението, усети огромно облекчение. Заспа почти веднага.

От следващия ден — петък, започнаха празничните дни. Когато пристигна на работа, Елизабет нареди да повикат Рийс, за да му съобщи решението си.

— Мистър Уйлямс замина снощи за Найроби — уведоми я Кати Ерлинг. — Помоли ме да ви предам, че ще се върне във вторник. Някой друг не може ли да ви помогне?

Елизабет се подвоуми.

— Свържете ме със сър Алек, ако обичате.

— Да, мис Рофи. — Кати се поколеба, преди да продължи: — Сутринта донесоха един пакет за вас от полицията. В него са личните вещи на баща ви, които е занесъл в Шамони.

Споменаването на името му отново я изпълни с познатото чувство на скръб от загубата.

— От полицията се извиниха, че не са могли да ги дадат на вашия куриер. Вече са били изпратени.

— Моя куриер ли? — намръщи се Елизабет.

— Човекът, когото сте изпратили до Шамони да ги прибере.

— Никого не съм изпращала до Шамони. — Вероятно ставаше въпрос за някаква бюрократична грешка. — Къде е пакетът?

— Оставих го в шкафа ви.

В пакета имаше куфар с дрехите на Сам и дипломатическо куфарче със залепено върху него ключе. Вероятно с документи за компанията. Щеше да накара Рийс да се заеме с тях. После се сети, че е заминал. Помисли си, че не е лошо и тя да се махне от града през свободните дни. Погледна куфарчето и си каза, че в него може да има някои лични вещи на Сам. Реши да отвори първо него.

Кати Ерлинг позвъня:

— Съжалявам, мис Рофи. Сър Алек е излязъл от кабинета си.

— Оставете му бележка да ми се обади, ако обичате. Аз ще бъда на вилата в Сардиния. Предайте същото и на мистър Палаци, мистър Гаснер и мистър Мартел.

Ще им каже, че се оттегля, че могат да продават акциите и да правят каквото искат с компанията.

Очакваше с нетърпение празничните дни. Щеше да се усамоти във вилата като в уютен пашкул и да помисли за бъдещия си живот. Събитията я връхлетяха толкова бързо, че нямаше възможност да помисли обстойно за всичко. Инцидентът със Сам — запъна се пред думата „смърт“, наследяването на контролния пакет на „Рофи и синове“, настоятелният натиск на членовете на фамилията да продаде акциите. А и самата компания. Страховитият пулс на гиганта, чиято мощ въртеше света. Не можеше да се справи изведнъж с толкова много неща.

Когато излетя за Сардиния късно следобед, Елизабет бе взела със себе си и куфарчето на баща си.

ГЛАВА 18

Елизабет взе такси от летището. Във вилата нямаше никой, защото по това време не се използваше, а не бе съобщила, че ще пристигне. Настани се и започна да обикаля бавно големите, до болка познати помещения. Струваше ѝ се, че никога не ги е напускала. Не бе допускала, че къщата ще ѝ липсва толкова много. Мислеше си, че малкото щастливи спомени от детството ѝ са свързани именно с вилата. Чувстваше се странно съвсем сама сред лабиринта от стаи, където винаги имаше половин дузина прислужници да шетат, готвят, чистят и разтребват. Сега бе сама сред спомените от миналото.

Остави куфарчето на Сам в хола на долния етаж и качи багажа си горе. По стар навик се отправи към стаята си по средата на коридора, а после се спря. Стаята на баща ѝ се намираше в дъното на коридора. Елизабет се обърна и тръгна към нея. Отвори бавно вратата и макар че разумът ѝ осъзнаваше действителността, някакъв първичен инстинкт я караше да очаква, че ще види Сам и ще чуе познатия му глас.

Стаята, разбира се, бе празна и нищо не се бе променило, откакто Елизабет я бе видяла за последен път. Обзаведена бе с голямо двойно легло, висок скрин, тоалетно шкафче, два удобни тапицирани стола и диван, поставен пред камината. Остави куфара си на пода и пристъпи към прозореца. Спуснатите метални жалузи и пердетата скриваха стаята от късното септемврийско слънце. Разтвори широко прозорците и в стаята нахлу свеж планински въздух, напомнящ за есента с приятната си хладина. Реши, че ще спи в неговата стая.

Елизабет се върна на долния етаж и влезе в библиотеката. Седна на един от удобните кожени столове, поглаждайки с ръце подпорите от страни. Рийс винаги седеше тук, когато разговаряше с баща ѝ.

Сети се за Рийс и ѝ се прииска той да е тук. Спомни си вечерта, когато я върна в пансиона след като вечеряха в Париж, и как се бе прибрала в стаята си и бе писала в тетрадката си „мисис Рийс Уйлямс“. Без да мисли много, Елизабет отиде до бюрото, взе писалка и бавно написа „мисис Рийс Уйлямс“. Погледна написаното и се засмя. „Чудя се колко ли други глупачки правят същото в този момент?“

Опита се да откъсне мислите си от него, но Рийс бе все още в ума ѝ, от което се почувства приятно успокоена. Стана и започна да се мотае из къщата. Огледа старомодната кухня, печката, която палеха с дърва, и двете фурни.

Приблужи се до хладилника и го отвори. Беше празен. Можеше да се очаква, че е изпразнен, след като къщата не се използваше. Празният хладилник изведнъж я накара да огладнее. Претърси шкафовете. Имаше само две малки консерви от риба тон, половин буркан нескафе и неотворено пакетче бисквити. Елизабет си помисли, че ако ще остава тук през почивните дни, ще трябва да реши въпроса с храната. Вместо да пътува до града за всяко ядене, ще спре в някое от магазинчетата в Кала ди Волпе и ще напазарува за няколко дни. Под навеса винаги държаха товарен джип, но не бе сигурна дали е все още там. Мина през кухнята и излезе през вратата, водеща към навеса. Дали има бензин в резервоара? Завъртя ключа и натисна стартера. Моторът заработи почти веднага. И така, този проблем отпаднаше. Сутринта ще отиде до града и ще си купи всички необходими продукти.

Върна се отново в къщата. Мина по теракотения под на приемния салон, вслушвайки се в празното и самотно ехо на стъпките си. Прииска ѝ се Алек да се обади и докато го мислеше, телефонът я стресна. Отиде до апарата и вдигна слушалката.

— Ало.

— Елизабет. Аз съм, Алек.

Тя се засмя на глас.

— Защо се смееш?

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа. Откъде се обаждаш?

— От Глосестършир.

Елизабет внезапно почувства колко много ѝ се иска да го види и да му съобщи решението си за компанията. Но не по телефона.

— Алек, ще ми направиш ли една услуга?

— Можеш да бъдеш сигурна.

— Можеш ли да дойдеш тук в неделя? Искам да поговорим за някои неща.

— Разбира се — отговори след кратко колебание Алек.

Нито дума за ангажиментите, които трябва да отложи, или пък колко неудобства би си създал. Просто отговори с „разбира се“. Такъв

си е Алек.

Елизабет добави с усилие:

— И доведи Вивиан.

— Страхувам се, че няма да може да дойде. Тя е... ъ-ъ... доста заета в Лондон. Мога да пристигна утре сутринта. Така става ли?

— Идеално. Само ми кажи в колко часа и ще дойда да те взема от летището.

— По-лесно ще ми бъде да си взема такси.

— Добре. Благодаря ти, Алек. Много ти благодаря.

Затвори телефона и се почувства по-добре.

Знаеше, че е взела правилно решение. Бе заела поста само защото Сам бе умрял преди да има време да определи кой да го замести.

Елизабет се замисли кого ли ще изберат за президент на „Рофи и синове“. Съветът да решава. Постави се на мястото на Сам и името, което ѝ дойде веднага наум, бе Рийс Уйлямс. Другите бяха подходящи за работата, която вършеха, но Рийс бе единственият, който познаваше на практика цялостната дейност на компанията. Бе способен и експедитивен. Проблемът естествено бе в това, че Рийс не можеше да бъде избран за президент. Не можеше да бъде избран дори за член на Управителния съвет, защото не носеше името Рофи, нито пък бе женен за жена от фамилията.

Елизабет влезе в коридора и видя куфарчето на баща си. Спря се разколебана. Едва ли имаше някакъв смисъл да го отваря сега. Можеше да го даде на Алек, когато пристигне. И все пак, ако в него има нещо лично... Отнесе го в библиотеката, постави го върху бюрото, отлепи ключето и отключи двете ключалки. По средата на куфарчето лежеше голям кафяв плик. Елизабет го отвори и извади няколко написани на пишестца машина листа от папката с надпис:

МИСТЪР САМ РОФИ

ПОВЕРИТЕЛНО

ЕДИНСТВЕН ЕКЗЕМПЛЯР

Вероятно беше някакъв доклад, но върху него нямаше отбелязано име, така че не можеше да се разбере кой го е писал. Започна да го прелиства, после се загледа по-подробно и накрая спря. Не можеше да повярва на очите си. Седна на фотьойла с документа в ръце, събу си обувките, сви крака и се зачете от първата страница.

Сега вече прочете внимателно всяка дума и я обзе ужас.

Поверителният доклад от разследването на поредицата събития, случили се през миналата година, беше поразителен документ.

Химически завод в Чили, собственост на „Рофи и синове“, бе избухнал и изхвърлил тонове отровни вещества над площ от десет квадратни мили. Загинали дванайсет души, а стотици други били настанени в болница. Всички селскостопански животни измрели, а реколтата била отровена. Живеещите в района трябвало да бъдат евакуирани. Заведените срещу „Рофи и синове“ дела били за стотици милиони долари. Но най-голямата изненада предизвикваше фактът, че експлозията е била предумишлена. В доклада се казваше: „Разследването, направено от чилийското правителство, има повърхностен характер. Официалното становище звучи по следния начин: Компанията е богата, хората са бедни, нека компанията да заплати щетите. Според членовете на нашата анкетна комисия няма никакво съмнение, че инцидентът е в резултат на саботаж, извършен от лице или лица с помощта на пластичен експлозив. Но ще бъде невъзможно да се докаже това поради враждебното отношение на властите.“

Елизабет помнеше много добре аварията. Вестниците и списанията бяха пълни с ужасяващи статии и снимки на жертвите, като световната преса отправяше нападки срещу „Рофи и синове“, обвинявайки компанията в немарливост и безразличие към страданията на хората. Цялата история се бе отразила доста зле върху репутацията на компанията.

Следващият раздел на доклада разглеждаше главните научноизследователски проекти, разработвани в продължение на години от учените на „Рофи и синове“. Изброени бяха четири проекта, като за всеки един оценката бе, че притежава изключителни потенциални възможности. Общата сума за разработките им бе над петдесет милиона долара. Във всеки един от случаите конкурентна фармацевтична фирма е патентовала продукта малко преди „Рофи и

синове“ да изпрати документите за патент, като е била използвана същата формула. И докладът продължаваше: „Един изолиран случай би могъл да се приеме като случайно съвпадение. Приемаме, че няколко компании могат да разработват един и същ продукт в област, в която десетки компании работят по подобни проблеми. Но наличието на четири такива случая в продължение на няколко месеца ни води до заключението, че някой от служителите на «Рофи и синове» е дал или продал на конкурентните фирми научноизследователски материал. Поради секретния характер на експериментите, както и поради факта, че те са били извършвани в съвсем отдалечени лаборатории и при най-строги охранителни мерки, настоящото разследване достига до извода, че лицето или лицата, стоящи зад деянието, вероятно имат достъп до най-секретните документи. Ето защо заключението на нашия екип е, че който и да е извършителят, същият е човек от най-висшия ешелон на «Рофи и синове»“.

Посочваха се и други факти.

Голяма партида от отровни вещества е била погрешно етикирана и експедирана. Преди да успеят да ги върнат обратно, химикалите са причинили смъртта на няколко души, а репутацията на компанията е пострадала още повече. Никой не е можел да разбере откъде са дошли грешните етикети.

От строго охраняваната лаборатория изчезнали смъртоносни токсични вещества. Само след час някакво анонимно лице съобщило за инцидента на вестниците и с това започнало сензационно журналистическо проучване.

Следобедните сенки отдавна бяха изчезнали и бе настъпила вечер, а въздухът бе станал неприятно студен. Елизабет бе седяла на стола, изцяло погълната от документа в ръцете ѝ. Когато в кабинета вече стана тъмно, тя запали лампата и продължи да чете, като изпитваше все по-голям ужас.

Ужасяващата драма не можеше да бъде скрита дори от сухия и стегнат стил на доклада. Едно беше ясно. Някой методически се опитваше да унищожи „Рофи и синове“.

„Човек от най-висшия ешелон на компанията.“ В полето на последната страница имаше бележка, написана със ситния и четлив почерк на баща ѝ: „Допълнителен натиск, за да разреши продажбата на акции? Да се открие негодникът.“

Спомни си колко разтревожен бе Сам и колко потаен бе станал изведнъж. Не е знаел на кого може да вярва.

Елизабет погледна отново първата страница на доклада: „ЕДИНСТВЕН ЕКЗЕМПЛЯР“.

Сигурна бе, че докладът е на независима детективска агенция. Така че най-вероятно бе никой друг да не знае за него освен Сам. А сега вече и тя. Виновникът няма представа, че е заподозрян. Дали Сам е знаел кой е той? Дали се е срещнал с него преди нещастния случай? Нямахше кой да ѝ каже. Знаеше само, че има предател.

„Човек от най-висшия ешелон на компанията.“

Никой друг не можеше да има възможността или способността за извърши толкова много злини на толкова различни нива. Дали защото Сам бе отказал да продадат акциите на борсата? Опитвал ли се е първо да открие виновника? Ако компанията се разпродаде, щеше да е невъзможно да се проведе тайно разследване, защото всичко ще бъде докладвано на хора извън фамилията.

Елизабет си спомни за заседанието на съвета и как настояваха да продадат акциите на борсата. Всички до един.

Изведнъж се почувства съвсем самотна. Силното позвъняване на телефона я накара да подскочи. Стана и вдигна слушалката.

— Ало?

— Лиз, ти ли си? Рийс се обажда. Току-що ми предадох, че си ме търсила.

Зарадва се, че чува гласа му, но изведнъж си спомни защо го бе търсила. За да му каже, че ще подпише документите, че ще разреши да разпродадат компанията. Всичко се бе променило само за няколко часа. Елизабет погледна към портрета на стария Самуел в коридора. Основал бе компанията си и се бе борил за нея. Баща ѝ беше я доизградил и превърнал в гигант, бе живял за нея, бе ѝ се посветил докрай.

— Рийс — каза тя, — искам да свикам съвета във вторник. В два часа. Ще можеш ли да съобщиш на всички да дойдат?

— Вторник, в два часа — потвърди Рийс. — Има ли нещо друго?

— Не. Това е всичко. Благодаря ти — отвърна тя след кратко колебание.

Остави бавно слушалката. Нямахше да им се остави.

Изкачваше се по високата планина рамо до рамо с баща си. „Недей да гледаш надолу“ — повтаряше Сам, но тя не го послуша и в продължение на хиляди стъпки надолу нямаше нищо друго освен празно пространство. Чу се силният трясък на гръмотевица, а срещу тях се затъркаля кръгла мълния. Тя се удари във въжето на Сам и го запали, а той започна да пада в бездната. Елизабет гледеше как тялото на баща ѝ се премята надолу и започна да пиши, но писъците ѝ бяха заглушено от шума на бурята.

Събуди се внезапно, нощницата ѝ бе мокра от пот, а сърцето ѝ биеше лудо. Разнесе се силен гръмотевичен тътен, вдигна очи към прозореца и видя, че навън се лее като из ведро. Дъждът плющеше в стаята през отворената стъклена врата, подгонен от вятъра. Елизабет бързо скочи от леглото, изтича до вратата и я затвори плътно. Вдигна поглед към изпълнените небето буреносни облаци и към проблясващите на хоризонта светкавици, но сякаш не виждаше нищо.

Сънят ѝ не я напускаше.

До сутринта бурята бе отминала острова, оставяйки след себе си само ситен дъждец. Елизабет се надяваше, че времето няма да попречи на Алек да дойде. Чувстваше остра нужда да поговори с някого след като бе прочела доклада. Помисли си междувременно, че няма да е зле да го скрие на безопасно място. В горната стая имаше вградена каса. Ще го скрие там. Елизабет се изкъпа, сложи си някакви стари панталони и пуловер, а после слезе в библиотеката, за да прибере доклада. Той бе изчезнал.

ГЛАВА 19

Стаята изглеждаше така, като че ли през нея е минал ураган. През нощта бурята бе отворила стъклената врата, а вятърът и дъждът бяха преобърнали и разпръснали всичко. На килима бяха останали няколко откъснати страници от доклада, но повече явно са били отнесени от вятъра.

Елизабет се приближи до стъклената врата и погледна навън. Не видя никакви хартии по тревата навън, но вятърът лесно би могъл да ги отнесе отвъд скалата. Сигурно така е станало.

„ЕДИНСТВЕН ЕКЗЕМПЛЯР“. Ще трябва да открие името на наетия от Сам детектив. Кати Ерлинг вероятно ще знае. Но Елизабет вече не можеше да бъде сигурна, че Сам е имал доверие на Кати. Всичко се бе превърнало в някаква ужасна игра, в която никой не вярваше на никого. Налагаше ѝ се да действа много внимателно.

Изведнъж си спомни, че в къщата няма нищо за ядене. Можеше да напазува в Кала ди Волпе и да се върне преди Алек да е пристигнал. Отвори стенния гардероб в хола и извади шлифера си, а за косата си взе шал. Когато дъждът спре, ще претърси навън за липсващите страници. Отиде в кухнята и взе ключа на джипа от закачалката. После излезе през задната врата, водеща към навеса.

Елизабет запали двигателя и внимателно изкара колата на заден ход извън навеса. Направи завой и се насочи към тясната алея, като намаляваше скоростта със спирачките заради мократа настилка. В края на алеята зави надясно по тесния планински път, водещ към сгушеното в ниското селце Кала ди Волпе. По това време по пътя нямаше никакво движение, а пък и наоколо рядко се движеха коли, защото имаше много малко къщи. Елизабет погледна вляво от себе си, надолу към морето, и видя, че е потъмняло и бурно от придошлите през нощта потоци вода.

Караше бавно, защото тук пътят бе коварен. Тясното с две платна шосе бе прокопано от снагата на планината над спускащата се на стотици метри надолу към морето бездна. Елизабет караше колкото се може по-близо до вътрешната лента и натискаше спирачките, за да убива инерцията по стръмния планински наклон.

Колата приближаваше остър завой. Тя машинално настъпи спирачката, за да намали скоростта.

Спирачките отказаха.

Не можа веднага да осъзнае какво става. Настъпи отново педала, после още веднъж, натискаше го с всички сили, а сърцето ѝ започна да тупти бързо, докато джипът набираше скорост. Колата взе завоя и вече се движеше по-бързо, спускайки се по стръмното шосе и набирайки все по-голяма инерция с всяка изминала секунда. Натисна отново спирачките. Нямаше никаква полза от тях.

Отпред се показва нов завой, Елизабет се боеше да вдигне очи от пътя, за да погледне спидометъра, но с крайчеца на околото си успя да забележи подскочилата нагоре стрелка и замръзна от ужас. Стигна завоя и колата поднесе от високата скорост. Задните колела се плъзнаха към ръба на пропастта, после гумите стъпиха отново на пътя и джипът се понесе пак напред, гълтайки опъналия се пред него път. Вече нямаше какво да го спре и той летеше напред като влакче в увеселителен парк към канещите го за смъртен танц завой.

Умът ѝ работеше светкавично, търсейки някакво спасение. Помисли да скочи. Реши се да хвърли бърз поглед към спидометъра. Скоростта бе достигнала вече седемдесет мили в час, като се увеличаваше с всяка изминала секунда, а Елизабет бе попаднала в клопка между яката планинска стена и убийствената бездна от другата страна. Щеше да загине. И в този миг тя разбра, че някой я убива, така, както са убили и баща ѝ. Сам бе прочел доклада и го бяха убили. Така, както щеше да бъде убита и тя. И нямаше представа кой е нейният убиец, кой ги мразеше толкова, че да извърши подобно ужасно деяние. Можеше да го понесе някак си по-лесно, ако бе някой непознат човек. Но бе някой, когото познава, а и той я познава. Няколко образа минаха през съзнанието ѝ. Алек... Иво... Валтер... Шарл... Беше някой от тях. „Човек от най-висшия ешелон на компанията.“

Смъртта ѝ щеше да се приеме като нещастен случай, както и смъртта на Сам. Елизабет заплака тихо, като сълзите ѝ се смесваха с влажната мъгла на дъжда, който все още валеше, но тя дори не го усещаше. Джипът бе станал неуправляем върху мократа настилка, а Елизабет се мъчеше да задържи колелата върху пътя. Разбираше, че ѝ остават само няколко секунди, преди да излети над камъните към небитието. Тялото ѝ се вдърви, а ръцете ѝ изтръпнаха от стискането на

кормилото. На света нямаше вече нищо друго, освен нея самата, препускаща бясно по планинския път, повлечена от развилнелия се вятър, шепнещ на ухото ѝ „ела с мен“ и блъскащ колата, опитвайки се да я изхвърли през ръба на пропастта. Джипът отново започна да поднася, а Елизабет отчаяно се мъчеше да го овладее, спомняйки си какво я бяха учили. „Навий волана по посока на занасянето, винаги по посока на занасянето.“ Задните колела се изправиха и колата продължи да се спуска надолу. Елизабет хвърли още един поглед към спидометъра... осемдесет мили в час! Отпред се показва следващият стръмен и остър завой и на нея ѝ стана ясно, че този път няма да успее.

Нещо в мозъка ѝ като че ли бе замръзнало, а между нея и това, което ставаше наоколо, като че ли бе спусната някаква завеса. Чу гласа на баща си да казва: „Какво правиш сама тук, в тъмното?“, а после я взема на ръце и я отнася в леглото, след това бе на сцената и танцуваше и се въртеше, и се въртеше, без да може да спре, а мадам Нетурова ѝ крещеше: „Колко пъти в живота си ставаш на двайсет и една години?“ И Елизабет си помисли: „Никога вече няма да видя Рийс“, извика силно името му и завесата изчезна, но кошмарът още не бе свършил. Острият завой вече бе по-близо, а колата летеше към него като куршум. Ще излети над скалата. „Нека всичко стане бързо“ — тихо се молеше тя.

В този миг вдясно от себе си, малко преди острия завой, Елизабет зърна тясна пътечка, изсечена в камъните и водеща нагоре из планината. Трябваше да решава мигновено. Нямаше престава накъде води пътеката. Разбираше само, че отива нагоре, че може да намали инерцията, давайки ѝ някакъв шанс. И тя реши да го използва. Когато джипът достигна пътеката, Елизабет рязко изви волана надясно в последния момент. Задните колела поднесоха, но предните бяха стъпили на каменната пътека, а инерцията ги изхвърли достатъчно силно, за да се задържат. Джипът се понесе нагоре, а Елизабет се бореше с волана, като се опитваше да задържи колата върху тясната пътека. Клоните на дърветата я зашибаха, когато профуча през тях, като деряха лицето и ръцете ѝ. Пътеката водеше само до отвъдната страна на скалата. Нямаше никакво спасение.

Приближаваше се все повече и повече към ръба на пропастта, а скоростта бе прекалено висока, за да скочи от джипа. Краят на скалата бе вече съвсем близо, а морето бе на стотици метри надолу. Джипът се

носеше към ръба и последното, което Елизабет запомни, бе, че пред нея изникна някакво дърво, а после се разнесе експлозия, която огласи целия свят.

После всичко стана тихо и бяло, спокойно и неподвижно.

ГЛАВА 20

Отвори очи и видя, че лежи на болнично легло, и първият, когото разпозна, бе Алек Никълс.

— В къщата няма нищо за ядене — прошепна тя и започна да плаче.

Очите на Алек се изпълниха с болка, прегърна я е две ръце и я притисна към себе си.

— Елизабет!

— Всичко е наред, Алек. Добре съм — промълви тя.

И наистина бе така. Цялото ѝ тяло бе в подутини и синини, но бе останала жива, което бе невероятно. Спомни си за преживения от адското спускане ужас и тялото ѝ потръпна от студ.

— Откога съм тук? — Гласът ѝ бе слаб и дрезгав.

— Докараха те преди два дни. Оттогава си в безсъзнание. Лекарят казва, че е станало чудо. Всички, които са видели катастрофата, мислят, че е невъзможно да си останала жива. Спасителният екип се натъкнал на теб и те е докарал веднага тук. Имаш мозъчно сътресение и страшно много натъртвания, но слава Богу, няма нищо счупено. — Погледна я с недоумение. — Какво си правила на тая пътека?

Елизабет му разказа. Забеляза появилия се ужас в очите му, докато съпреживяваше с нея спускането. Непрекъснато повтаряше: „О, мили Боже“. Когато Елизабет завърши разказа си, Алек бе пребледнял.

— Каква нелепа и ужасна злополука!

— Злополуката не беше случайна, Алек.

— Не те разбирам — погледна я объркано той.

И как можеше да я разбере? Елизабет си помисли, че сигурно не е прочел доклада.

— Някой е пипал спирачките.

Той поклати недоверчиво глава.

— Който и да е бил, защо ще го прави?

— Защото... — Не можеше да му каже. Все още не. Вярваше в Алек повече, отколкото във всеки друг, но все още не бе готова да

говори. Поне докато не се почувства по-добре и не обмисли нещата.

— Не зная — избегна прекия отговор тя. — Просто съм сигурна, че някой го е направил.

Наблюдаваше го внимателно и следеше израза на лицето му. Недоверието му премина в недоумение, а после го обзе гняв.

— О, непременно ще разберем кой е! — Гласът му стана безжалостен.

Вдигна телефона и след няколко минути говореше с началника на полицията в Олбия.

— Алек Никълс ви безпокои — каза той. — Аз... а, да, тя е добре, благодаря ви... Благодаря, ще ѝ предам. Обаждам ви се във връзка с джипа, който е карала. Можете ли да ми кажете къде е той сега?... Бихте ли наредили да го оставят там? И ако можете, да намерите някой добър монтьор. Аз ще дойда след половин час. — Остави слушалката. — Колата е в гаража на полицията. Отивам веднага там.

— И аз ще дойда с теб.

Изглежда я изненадано.

— Докторът каза, че трябва да лежиш поне още един-два дни. Не можеш да...

— Ще дойда с тебе — настоя упорито тя.

След четиридесет и пет минути Елизабет бе изписана от болницата въпреки протестите на лекаря, че е контузена и подута, и бе на път за гаража на полицията заедно с Алек Никълс.

Началникът на полицията в Олбия, Луиджи Фераро, бе мургав сардинец на средна възраст, с голямо шкембе и криви крака. До него стоеше инспектор Бруно Кампания, който стърчеше над шефа си. Кампания бе около петдесетгодишен, с добре сложено тяло и имаше вид на човек, който добре си знае работата. Застана до Елизабет и Алек, за да наблюдава как монтьорът проверява долната част на вдигнатия с пневматичен крик джип. Предният ляв калник и радиаторът бяха смачкани и изпръскани със сока на дърветата, в които се бе удряла колата. В първия миг, когато видя колата, на Елизабет ѝ прилоша и трябваше да се облегне върху Алек. Той я погледна загрижено:

— Сигурна ли си, че ще издържиш?

— Добре съм — излъга Елизабет.

Чувстваше се слаба и ужасно изморена. Но трябваше да види всичко сама.

Монтьорът изтри ръцете си с някакъв мазен парцал и се приближи към тях.

— Вече не правят такива коли — каза той.

„И слава Богу“ — помисли си Елизабет.

— Всяка друга щеше да е станала на парчета.

— А как са спирачките? — попита Алек.

— Спирачките ли? Те са в отлично състояние.

Елизабет изведнъж усети, че я обзема някакво особено чувство.

— Какво... Какво имате предвид?

— Работят идеално. Изобщо не са се повредили от катастрофата. Именно това имах предвид, когато казах, че вече не правят...

— Но това е невъзможно — прекъсна го Елизабет. — Спирачките на джипа не работеха.

— Мис Рофи смята, че някой е повредил спирачките — поясни Фераро.

— Не, господин началник, — поклати глава монтьорът. Отиде до джипа и посочи някъде отдолу. — Има само два начина, по които може да се преобат... — извърна се към Елизабет, — извинете ме, синьорина, да се повредят спирачките на джипа. Или да се прережат съединенията, или да се отвие ей тая пробка — посочи някаква метална част отдолу, — и да се източи спирачната течност. Сама можете да видите, че съединението е здраво, а аз проверих и резервоара със спирачната течност. Пълно е.

Шефът на полицията се обърна успокоително към Елизабет:

— Мога да ви разбера, че във вашето състояние...

— Само за момент — прекъсна го Алек, обръщайки се към монтьора. — Не е ли възможно някой да е прекъснал съединенията, а после да ги е подменил или пък да е източил спирачната течност и след това да е налял пак?

Монтьорът твърдо поклати глава.

— Господине, тия съединения не са докосвани. — Извади отново парцала и старателно изтри маслото около пробката на картера. — Виждате ли пробката? Ако някой си е играл с нея, щеше да има пресни

следи от ключа. Мога да гарантирам, че никой не се е докосвал до нея през последните шест месеца. На спирачките им няма нищо. Сега ще ви покажа.

Отиде до стената и натисна копчето. Нещо забръмча и хидравличният кран започна да спуска джипа на земята. Всички следяха механика, който се качи в колата, запали двигателя и даде заден ход. Когато задницата на колата опря в стената отзад, включи на първа скорост и натисна газта. Колата се понесе към инспектор Кампаня. Елизабет отвори уста, готова да извика, но в този момент джипът се закова на сантиметри от него. Монтьорът се направи, че не забелязва отпавения му от инспектора поглед, и подхвърли:

— Видяхте ли? Спирачките са в идеално състояние.

Всички погледнаха към Елизабет и тя знаеше какво си мислят. Но нищо не можеше да заличи ужаса от спускането по планинския път. Не бе забравила как натискаше спирачките без никакъв резултат. И все пак монтьорът от полицията доказа, че работят. Освен ако и той не е замесен. Което означаваше, че и шефът на полицията вероятно е посветен. „Сигурно съм полудяла“ — помисли си Елизабет.

— Елизабет... — безпомощно се обади Алек.

— Когато карах джипа, спирачките му не работеха.

Алек я изгледа за миг, а после се обърна към механика:

— Да предположим, че някой наистина е направил така, че спирачките да не работят. По какъв друг начин може да се направи това?

— Може да са намокрили накладките — намеси се инспектор Кампаня.

Елизабет усети, че я обзема някакво вълнение.

— И какво е могло да стане, ако са ги намокрили?

— Когато накладката се е опряла в барабана, не е имало зацепване — обясни Кампаня.

— Прав сте. Само че... — Монтьорът се обърна към Елизабет. — Спирачките действаха ли, когато потегляхте?

Елизабет си спомни, че бе използвала спирачките, когато изкарваше на заден ход колата от навеса, а и после, когато наближи първия завой.

— Да — отговори тя. — Действаха.

— Ето го и отговора на въпроса ви — тържествуващо заяви монтьорът. — Спирачките ви са се намокрили от дъжда.

— Чакайте — възрази Алек. — Защо да е невъзможно някой да ги е намокрил преди да е потеглила?

— Защото ако някой ги е намокрил предварително, не биха работили и когато е тръгвала — търпеливо обясни монтьорът.

Полицейският началник се обърна към Елизабет.

— Дъждът може да бъде много опасен, мис Рофи. Особено по тесните планински пътища. Подобни неща се случват доста често.

Алек наблюдаваше Елизабет и не знаеше какво да направи. Самата тя се чувстваше като глупачка. В края на краищата наистина е било злополука. Искаше ѝ се да се махне отгук. Вдигна очи към полицейския началник:

— Аз... съжалявам, че ви създадох всичките тези неприятности.

— Но моля ви. Беше ми приятно. Искам да кажа, че съм разстроен от случилото се, но винаги ми е приятно да бъда на ваше разположение. Инспектор Кампаня ще ви закара обратно до вилата.

Алек започна:

— Недей да се сърдиш, че ти го казвам, моето момиче, но изглеждаш ужасно. Сега искам да се пхнеш в леглото и да лежиш няколко дни без да ставаш. Ще поръчам продукти по телефона.

— Ако аз лежа, кой ще ни готви?

— Аз ще готвя — заяви Алек.

И Алек наистина приготви вечеря, след което ѝ я поднесе в леглото.

— Боя се, че не съм много добър готвач — подхвърли весело той, докато поставяше подноса пред нея.

„Това е най-хубавият виц за годината“ — каза си Елизабет. Алек бе ужасен готвач. Всяко ядене бе или прегорено, или недопечено, или пък пресолено. Но Елизабет успя да хапне, отчасти защото умираше от глад, а също и защото не искаше да го обиди. Той седеше при нея и я разсейваше с разни истории. Не спомена нито дума, че се е изложила в гаража на полицията. За което му бе благодарна.

Двамата прекараха следващите няколко дни във вилата, като Елизабет лежеше в леглото, а Алек шеташе около нея, готвеше и ѝ

четеше. Струваше ѝ се, че през цялото време телефонът не спря да звъни. Иво и Симонета се обаждаха всеки дан, за да проверят как се чувства, а също и Елен и Шарл, и Валтер. Дори Вивиан ѝ се обади. Всички предлагаха да дойдат и да поседят при нея.

— Наистина съм добре — уверяваше ги тя. — Няма смисъл да идвате. След няколко дни ще бъда в Цюрих.

Рийс Уйлямс се обади. Едва когато чу гласа му, Елизабет разбра колко много ѝ е липсвал.

— Научих, че си решила са съперничиш на Елен — каза той.

Но в гласа му се усещаше загриженост.

— Грещиш. Аз се състезавам само в планините, и то на спускане.

— Стори ѝ се невероятно, че вече може да се шегува за случилото се.

— Радвам се, че си добре, Лиз — добави той.

Топлината в гласа му, както и думите му, я успокоиха. Помисли си дали не е с друга жена в момента и коя ли може да е тя. Сигурно е някоя красавица.

„Да бъде проклета!“

— Знаеш ли, че вестниците писаха за тебе? — попита Рийс.

— Не.

— Цитирам: „Богата наследница едва остава жива след автомобилна катастрофа. Само няколко седмици след като баща ѝ — известният...“ За останалото можеш да се досетиш.

Говориха по телефона около половин час, а когато Елизабет остави слушалката, се чувстваше много по-добре. Рийс ѝ се струваше истински загрижен за нея. Не можеше да разбере дали прави същото с всяка жена. Това бе част от чара му. Спомни си как бяха отпразнували рождения иден. „Мисис Рийс Уйлямс.“

В стаята влезе Алек и забеляза:

— Много си се захилила.

— Така ли?

Рийс винаги успяваше да я накара да се развесели. Помисли си, че може би ще трябва да му разкаже за поверителния доклад.

Алек бе уредил да дойдат да ги вземат с един от самолетите на компанията и да ги закарат до Цюрих.

— Неприятно ми е, че трябва да те закарам обратно — извини й се той, — но има няколко спешни въпроса, които не търпят отлагане.

Полетът до Цюрих премина нормално. На летището я посрещнаха журналисти. Елизабет даде кратко изявление за катастрофата, а после Алек й помогна да се качи в лимузината и потеглиха към офиса на компанията.

Седеше в заседателната зала, заобиколена от членовете на съвета. Рийс също бе там. Заседанието продължаваше вече повече от три часа и залата бе задимена от цигари и пури. Елизабет все още не се бе успокоила от преживяното и имаше силно главоболие. „Няма защо да се тревожите, мис Рофи. Щом отmine сътресението, ще изчезне и главоболието.“

Огледа напрегнатите и гневни лица около себе си.

— Реших да не продаваме — бе им съобщила тя.

Решиха, че е деспотична и упорита. Ако само знаеха колко малко й трябваше да се предаде. Но вече бе невъзможно. Някой от присъстващите бе враг. Ако сега се оттегли, той ще бъде победителят.

Бяха се опитали да я убедят, като всеки действаше в собствения си стил.

Алек разсъждаваше логично.

— „Рофи и синове“ има нужда от опитен президент, Елизабет. Особено в настоящия момент. Искам да се оттеглиш, което ще бъде от полза и за тебе, и за всички останали.

Иво се осланяше на уменията си да очарова.

— Ти си хубава млада жена, скъпа. Целият свят е твой. Защо искаш да станеш робиня на нещо толкова скучно като бизнеса, след като можеш да се оттеглиш, да си живееш приятно и да си пътуваш...

— Пътувала съм достатъчно — напомни му Елизабет.

Шарл приложи логиката на галите:

— Случи се така, че ти получи ръководството вследствие на трагедия, но няма никакъв смисъл да се опитваш да ръководиш компанията. Имаме сериозни проблеми. Ти само ще ги влошиш.

Валтер заговори без заобикалки:

— Компанията си има достатъчно неприятности. Нямаш представа колко са. Ако не продадеш, сега, утре ще бъде късно.

Елизабет се почувства така, като че ли е попаднала във вражеска обсада. Слушаше ги, изучаваше ги и обмисляше казаното от тях. Всеки

твърдеше, че иска доброто на компанията — но в същото време някой от тях се опитваше да я унищожи.

Но имаше нещо, което ѝ бе съвсем ясно. Всички искаха тя да се оттегли, да им разреши да продадат дяловете си и да допусне странични хора в ръководството на „Рофи и синове“. Елизабет знаеше, че в момента, в който направи това, шансовете ѝ да открие предателя изчезват. Докато оставаше вътре в играта, щеше да има възможност да разбере кой саботира компанията. Ще остане само дотогава, докато е необходимо. Не бе прекарала напразно последните три години близо до Сам и бе научила нещичко за големия бизнес. Ще продължава да прилага стратегията на Сам с помощта на изградения от него опитен щаб от специалисти. Настойчивостта на всички членове на съвета да я накарат да се оттегли сега само я убеждаваше, че е длъжна да остане.

Реши, че е време да прекрати заседанието.

— Аз реших за себе си — съобщи Елизабет. — Нямам намерение да ръководя сама компанията. Зная още колко много имам да уча. Уверена съм, че мога да разчитам на помощта на всички ви. Проблемите ще решаваме един по един.

Седеше начело на масата, все още бледа от катастрофата и изглеждаше дребна и беззащитна. Иво разпери отчаяно ръце:

— Не може ли някой да я вразуми?

Рийс се обърна към Елизабет и се засмя:

— Струва ми се, че всички трябва да се съгласим с решението на дамата.

— Благодаря ти, Рийс — Елизабет огледа останалите. — Има още нещо. Тъй като заемам мястото на баща си, мисля, че ще е най-добре да вземем официално решение за поста ми.

Шарл я зяпна изненадан.

— Искаш да кажеш... Искаш да станеш президент?

— В действителност — напомни му сухо Алек — Елизабет е вече президент. Тя просто ни дава възможност официално, да потвърдим съществуващото положение.

Шарл се поколеба за миг, а после реши:

— Добре. Предлагам Елизабет Рофи да бъде избрана за президент на „Рофи и синове“.

— Подкрепям предложението — обади се Валтер.

Предложението бе прието.

„Колко е тъжно да бъдеш президент в наше време — помисли си тъжно той. — Много лесно е да те убият.“

ГЛАВА 21

Никой не можеше да осъзнае по-добре от самата Елизабет огромната отговорност, която бе поела. Докато ръководеше компанията, работните места на хиляди хора щяха да зависят от нея. Имаше нужда от помощ, но нямаше представа на кого може да вярва. Алек, Рийс и Иво бяха хората, на които най-много ѝ се искаше да се довери, но още не се чувстваше готова. Повика Кати Ерлинг.

— Да, мис Рофи?

Елизабет се колебаеше, чудейки се откъде да започне. Кати Ерлинг бе работила с баща ѝ в продължение на дълги години. Сигурно е усещала подмолните течения под измамно спокойната повърхност. Сигурно е добре запозната със скритите проблеми на компанията, с мислите и планове на Сам. Тя би могла да ѝ бъде стабилна опора.

— Баща ми е наредил да му изготвят някакъв поверителен доклад, Кати — започна Елизабет. — Знаете ли нещо за него?

Кати Ерлинг сви замислено вежди, а после поклати глава.

— Никога не го е обсъждал с мен, мис Рофи.

Елизабет опита по друг начин.

— Ако баща ми е искал да се проведе някакво поверително разследване, към кого би се обърнал?

Отговорът ѝ дойде без никакво колебание:

— Към нашия отдел по сигурността.

„Сам би се обърнал към всеки друг, но не и към тях“, помисли си Елизабет и каза:

— Благодаря ви.

Нямаше с кого да поговори за доклада.

Върху бюрото ѝ лежеше текущият финансов отчет. Елизабет го прочете с нарастващо безпокойство, а после се разпореди да изпратят при нея ревизора на компанията.

Казваше се Уилтън Краус. Беше по-млад, отколкото Елизабет бе очаквала. Интелигентен, амбициозен и със самочувствието, че я

превъзхожда. Реши, че сигурно е завършил колежа Уортън или вероятно Харвард. Елизабет започна без предисловие:

— Как може компания като „Рофи и синове“ да изпадне във финансово затруднение?

Краус я изгледа и сви рамене. Явно не бе свикнал да дава отчет пред жена. Заговори със снизхождение:

— Ами, ако се опитаме да го кажем накратко...

— Нека да започнем с факта — рязко го прекъсна Елизабет, — че само допреди две години „Рофи и синове“ винаги е успявала да се финансира със собствени средства.

Наблюдаваше лицето му, чийто израз се промени, опитвайки се да се приспособи към положението.

— Ами... да, мис Рофи.

— Тогава защо имаме толкова много задължения към банките?

Краус преглътна и обясни:

— Преди няколко години имаше период на необикновено големи разходи. Баща ви и останалите членове на Управителния съвет решиха, че би било разумно да се наберат средства чрез краткосрочни заеми от банките. Текущите ни нетни задължения към различните банки възлизат на шестстотин и петдесет милиона долара. Някои от заемите са дължими сега.

— Просрочени са — поправи го Елизабет.

— Да, мадам, просрочени са.

— Плащаме първоначалната такса, плюс един процент, плюс лихвата за просрочване. Защо не сме изплатили просрочените заеми, намалявайки главницата на другите дългове?

Изненадата му бе пълна.

— Защото... ъ-ъ... поради известни неблагоприятия напоследък обезпечеността на компанията с парични средства е много по-зле, отколкото бяхме предвидили. При нормални обстоятелства бихме се обърнали към банките — с молба за удължаване на сроковете. Поради настоящите ни проблеми обаче — различните съдебни разследвания, закриването на някои от експерименталните ни лаборатории и... — гласът му постепенно заглъхна.

Елизабет седеше, изучаваше го и не можеше да определи на чия страна е. Погледна още веднъж документите с баланса, опитвайки се да разбере откъде са започнали бедите. Извлечението посочваше остър

спад през последните три тримесечия главно поради значителните разходи за съдебните дела, вписани в графата „Извънредни разходи (Невъзвращаеми)“. Представи си мислено експлозията в Чили и облака от отровни химикали, понесен от вятъра. Чуваше писъците на жертвите. Една дузина загинали. Стотици други настанени в болници. И накрая цялата човешка болка и нещастие бяха обърнати в пари, в „Извънредни разходи (Невъзвращаеми)“. Вдигна очи към Уилтън Краус:

— Според вашия доклад, мистър Краус, проблемите ни имат временен характер. Ние сме „Рофи и синове“. Но все още сме в рисковата категория за която и да е банка в света.

Сега бе негов ред да я преценява. Надменността му бе изчезнала и бе станал предпазлив.

— Трябва да разберете, мис Рофи — внимателно започна той, — че репутацията на една фармацевтична фирма е също толкова важна, колкото и продукцията ѝ.

Кой бе ѝ казвал подобно нещо вече? Баща ѝ? Алек? Спомни си, че бе го чувала от Рийс.

— Продължавайте.

— Проблемите ни придобиват прекалено голяма известност. Светът на бизнеса е джунгла. Ако конкурентите усетят, че си ранен, те са готови да те убият. — Поколеба се, преди да добави: — Решили са да ни убият.

— С други думи — отвърна Елизабет, — банките на конкурентите ни заедно с нашите банкери.

Поздрави я с кратка усмивка.

— Точно така. Банките разполагат с ограничени фондове за заеми. Ако решат, че лицето А представлява по-малък риск от лицето Б...

— И така ли смятат?

Краус прокара нервно пръсти през косата си.

— След смъртта на баща ви хер Юлиус Бадрут няколко пъти ми се обади по телефона. Той оглавява банковия консорциум, с който работим.

— И какво иска хер Бадрут? — Знаеше какво ще последва.

— Искаше да знае кой ще бъде новият президент на „Рофи и синове“.

— Знаете ли кой е новият президент? — попита Елизабет.

— Не, мадам.

— Аз. — Гледаше го внимателно, докато той се опитваше да прикрие изненадата си. — Какво мислите, че ще се случи, когато хер Бадрут научи новината?

— Ще ни спрат кранчето — избъбри Уилтън Краус.

— Ще поговоря с него — реши Елизабет. Облегна се на стола и се засмя. — Искате ли да пиете кафе с мен?

— Ами това... това е много мило от ваша страна. Да, благодаря ви.

Елизабет го наблюдаваше как се отпуска все повече. Усетил бе, че го е поставяла на изпитание, а сега бе сигурен, че е издържал проверката.

— Бих искала да чуя вашия съвет — подхвърли Елизабет. — Ако вие сте на моето място, мистър Краус, какво бихте направили?

Зае отново позата на покровител.

— Е — самоуверено каза той, — всичко е много просто. „Рофи и синове“ има огромни активи. Ако продадем една значителна част на борсата, можем лесно да се сдобием с достатъчно средства, за да изплатим заемите си към банките.

Сега вече й бе ясно на чия страна стоеше той.

ГЛАВА 22

Хамбург

Петък, 1 октомври

02:00 часа

Вятърът духаше откъм морето, а въздухът в ранната утрин бе хладен и влажен. Улиците в хамбургския район Реепербан бяха изпълнени с туристи, желаещи да вкусят от забранените удоволствия в града на греха. Реепербан задоволяваше всички възможни вкусове. Алкохол, наркотици, момичета или момчета — човек можеше да получи всичко на съответна цена.

На главната улица се намираха ярко осветените барове, предлагащи компаньонки, а на „Гросе Фрайхайт“ бяха разположени заведения с долнопробен стриптийз. Следващата пряка бе затворената за автомобили „Хербертщрасе“, от двете страни на която по прозорците на партерните жилища седяха проститутки, показващи атрибутите си през нищо не прикриващите леко замърсени нощници. Реепербан бе огромен пазар, предлагащ човешка плът, на който можеш да си избереш всякакво парче месо, стига да си платежоспособен. За пуританите в секса се предлагаше традиционният начин за правене на любов; за предпочитащите малко разнообразие имаше орален секс, федерос и содомия. В Реепербан можеш да си платиш за дванайсетгодишно момче или момиче или пък да се любиш с майка и дъщеря едновременно. Ако пък имаш по-различен вкус, можеш да наблюдаваш сношение между жена и огромен датски дог или да те шибат с камшик, докато стигнеш до оргазъм. На някоя от оживените улички можеш да си наемаш беззъба старица за орален секс, но можеш и да си поръчаш оргия в спалня с много огледала и с толкова момичета или момчета, колкото са ти необходими за задоволяване на страстта ти. В Реепербан се гордееха, че имат по нещо за всекиго. По тротоарите обикаляха млади проститутки с къси поли и впити блузи, предлагайки се по един и същи начин на мъже, жени или девойки.

Операторът мина бавно по улицата и привлече вниманието на дузина момичета и ярко начервени момчета. Никое от тях не му правеше впечатление, докато не попадна на момиче на не повече от осемнайсет години. Беше руса. Бе се облегнала на стената и говореше с приятелка. Когато я наближи, тя се обърна към него и му се усмихна:

— Искаш ли да се позабавляваш, миличък? Аз и моята приятелка можем да ти покажем някои удоволствия.

Мъжът я огледа и отвърна:

— Само с тебе.

Другото момиче сви рамене и си тръгна.

— Как се казваш?

— Хилди.

— Искаш ли да се снимаш във филми, Хилди? — попита операторът.

Младото момиче го изгледа хладно.

— Господи! Да не искаш да ми пробутваш тъпите холивудски лайна?

— Не, не — успокои я с усмивка той. — Наистина ти правя предложение. За порнофилм. Правя го за един приятел.

— Ще ти струва петстотин марки. Плащането — предварително.

— Добре.

Момичето веднага съжали, че не е поискало повече. Е, ще намери някакъв начин да получи допълнителна премия от него.

— И какво трябва да правя? — попита Хилди.

Хилди бе неспокойна.

Лежеше гола и отпусната върху леглото в оскъдно обзаведената стая, наблюдаваше тримата мъже и си мислеше, че тук има нещо нередно. Животът ѝ на улиците на Берлин, Мюнхен и Хамбург бе изострил сетивата ѝ. Бе се научила да се осланя на инстинкта си. А у тия мъже имаше нещо, което не ѝ вдъхваше доверие. Искаше ѝ се да си тръгне, преди да започнат каквото и да е, но вече бяха ѝ дали петстотин марки и бяха обещали още петстотин, ако се представи добре. Щеше да се представи добре. Бе професионалистка и се гордееше с работата си. Обърна се към голия мъж, който лежеше в леглото до нея. Беше як и добре сложен, но нямаше никакви косми по

тялото си. Хилди се дразнеше от лицето му. Прекалено стар бе за такъв филм. Но най-много се безпокоеше от зрителя, който тихо седеше в другия край на стаята. Той бе облечен в дълго палто, широкопола шапка и носеше тъмни очила. Хилди дори не можеше да каже дали е мъж или жена. Излъчването му бе слабо. Тя опипа с пръсти червената панделка около врата си, като се чудеше защо ли я бяха накарали да си я сложи. Операторът каза:

— Добре. Вече сме готови. Действие!

Започна с „околосветското пътуване“: усърдна работа с езика и устните по ушите и шията, спускане надолу през гърдите и корема, с целувки в кръг по слабините и около пениса, после — по двете бедра и чак до пръстите на краката и леко смукване на всеки пръст. Забеляза, че започва да се възбужда. Обърна го да легне по корем и започна да движи езика си отзад по тялото му. Движеше го бавно, сръчно, откривайки всички ерогенни зони и чувствителни местенца, като ги обработваше внимателно. Мъжът бе вече напълно възбуден и твърд като камък.

— Влез в нея — нареди операторът.

Мъжът се обърна, намести се върху нея и разтвори бедрата ѝ. Пенисът му бе достигнал огромните си размери, а когато проникна в нея, Хилди забрави предишните си страхове. Усещането бе неопикуемо.

— Мушни ми го, скъпи! — извика тя.

Мъжът бе проникнал много навътре в нея, поклащайки се напред-назад и Хилди започна да се движи в такт с тялото му, като хълбоците ѝ се гърчеха все по-бързо и по-бързо. В далечния край на стаята зрителят седеше наведен напред и не изпускаше нито едно движение. Момичето притвори очи. „Но тя ще развали всичко!“

— Очите ѝ! — извика зрителят.

Режисьор-операторът извика:

— Offne die Augen!^[1]

Хилди стреснато отвори очите. Гледаше мъжа върху себе си. Добър бе. Точно такъв секс ѝ харесваше. С твърд и проникващ дълбоко пенис. Партньорът ѝ вече се движеше по-бързо и тя започна да му отвърща в такт. Обикновено не стигаше до оргазъм, освен когато се любеше с приятелката си. С клиентите винаги се преструваше, а те изобщо не усещаха измамата. Но операторът я бе предупредил, че ако

не стигне до оргазъм, няма да си получи премията. Така че се отдаде напълно на акта и започна да си мисли за всичките хубави дреболии, които щеше да си купи с парите. Усети, че кулминацията наближава.

— По-бързо! — извика тя. — По-бързо!

Тялото ѝ започна да се свива в конвулсии.

— Ох, сега! — изписка Хилди. — Сега! Сега!

Зрителят кимна и операторът изкрещя:

— Хайде!

Ръцете на мъжа обхванаха шията на момичето. Огромните му пръсти се свиха върху гръкляна и започнаха да стискат. Тя го погледна в очите и погледът му я изпълни с ужас. Опита се да извика, но не можеше да си поеме дъх. Започна отчаяно да се мъчи да се освободи, като тялото ѝ се тресеше в дивите спазми на оргазъма ѝ, но той я държеше здраво. Нямаше никакво спасение.

Зрителят седеше и поглъщаше всичко, опиянен от удоволствието да гледа в очите на умиращата, получила наказанието си.

Тялото на момичето потръпна още веднъж, а после утихна.

[1] Отвори си очите! (нем.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Цюрих

Понеделник, 4 октомври

10:00 часа

Когато Елизабет влезе в кабинета си, намери върху бюрото запечатан плик, адресиран до нея и с надпис „Строго поверително“. Разпечата го и извади доклад от химическата лаборатория. Подписан бе от Емил Йопли. Докладът бе пълен с технически термини и тя го прочете, без да го разбере. После го прочете отново. И още веднъж. Четеше все по-бавно. Когато най-после разбра смисъла на прочетеното, позвъни на Кати:

— Ще се върна след един час.

Тръгна да търси Емил Йопли.

Той бе висок, около тридесет и пет годишен, със слабо, луничаво лице и плешива глава, ако не се смяташе един светлочервен кичур. Въртеше се неспокойно и като че ли не бе свикнал да приема посетители в малката си лаборатория.

— Прочетох доклада ви — започна Елизабет. — Но в него има доста неща, които не разбирам. Помислих си, че може да ми ги обясните.

Смущението на Йопли моментално изчезна. Наведе се напред, с уверен и спокоен вид и започна бързо да говори:

— Експериментирам с метод за забавяне на бързото обособяване на колагените, като използвам микозни полизахариди и ензимни блокиращи техники. Колагенът, естествено, е основната протеинова съставка на всички съединителни тъкани.

— Естествено — съгласи се Елизабет.

Дори не се опитваше да разбере изброяваните от Йопли технически подробности. Разбираше само, че разработваният от него проект би могъл да забави процеса на стареене. Идеята бе изумителна.

Седеше неподвижно и го слушаше, мислейки си какво би означавало всичко това за коренната промяна на човешкия живот на

земята. Според твърденията на Йопли нямаше причина човек да не може да живее до сто, сто и петдесет години, а и до двеста години.

— Няма дори да е необходимо да се използват инжекции — заяви Йопли. — По моя метод съставните части на препаратите могат да се приемат чрез устата във вид на хапчета или капсули.

Възможностите бяха невероятни. Ефектът би бил равен на социална революция. И милиарди долари за „Рофи и синове“. Щяха да го произвеждат сами, а и да продават лицензи на други компании. Трудно би се намерил човек, прехвърлил петдесетте, който да не поиска да вземе хапче, запазващо младостта му. Елизабет едва прикриваше обзелото я вълнение.

— Докъде сте стигнали с работата си по проекта?

— Както съм посочил в доклада, през последните четири години правя опити с животни. Всички резултати напоследък са положителни. Вече сме почти готови да го изпробваме и с хора. — Ентусиазмът му й харесваше.

— Кой друг знае за проекта? — попита Елизабет.

— Баща ви знаеше. Провежда се при най-строга секретност, което означава, че докладвам само на президента на компанията и на един от членовете на съвета.

Елизабет усети внезапен хлад.

— Кой от членовете?

— Мистър Валтер Гаснер.

Елизабет замълча за малко.

— Отсега нататък — реши тя — искам да се отчитате пред мен. Само пред мен.

— Да, мис Рофи — отговори изненадано Йопли.

— След колко време можем да го пуснем на пазара?

— Ако всичко върви добре, след година и половина до две години.

— Чудесно. Ако имате нужда от нещо — пари, допълнителна помощ или апаратура, уведомете ме. Искам да продължавате колкото е възможно по-бързо.

— Да, мадам.

Елизабет се надигна, а Емил Йопли моментално скочи на крака.

— Приятно ми беше да се запозная с вас — каза той със срамежлива усмивка. — Уважавах баща ви.

— Благодаря ви — отвърна Елизабет.

Сам е знаел за проекта. Дали това е било едно от основанията му да не продава компанията?

Вече бе стигнала до вратата, когато Емил Йопли каза:

— Ще има ефект и за хората!

— Да — съгласи се Елизабет. — Разбира се, че ще има.

Непременно трябва да има.

— Как се процедира със свръхсекретен проект?

— От самото начало ли? — попита Кати Ерлинг.

— От самото начало.

— Ами, както ви е известно, ние разработваме неколкостотин нови продукти, които са на различен етап на експериментиране. Те...

— Кой ги одобрява?

— До определен размер на влаганите средства — от ръководителите на съответния отдел — обясни Кати Ерлинг.

— До какъв размер?

— Петдесет хиляди долара.

— А след това?

— Трябва да се получи одобрението на съвета. Естествено един проект не може да попадне в категорията на свръхсекретните разработки, докато не се получат резултати от първоначалните изпитания.

— Искате да кажете, докато няма уверения, че може да бъде успешен?

— Точно така.

— Как се запазва тайната?

— Ако е важен проект, цялата работа се прехвърля в някоя от най-охраняваните ни лаборатории. Цялата документация се изважда от общата картотека и се поставя в специално помещение, до което имат достъп само трима души. Ученият, който ръководи проекта, президентът на компанията и един от членовете на съвета.

— Как се решава кой от членовете да бъде информиран? — попита Елизабет.

— Баща ви определи Валтер Гаснер.

В мига, в който изрече тези думи, Кати осъзна грешката си.

Двете жени се спогледаха и Елизабет каза:

— Благодаря, Кати. Няма друго.

Елизабет не бе споменала за проекта на Йопли. И все пак Кати знаеше за кой проект става дума. Възможните варианти бяха два. Или Сам ѝ е имал доверие и е казал за проекта на Йопли, или пък тя сама е научила за него. Заради някого.

Проектът бе изключително важен и не можеше да се допуска никакъв провал. Ще провери сама как го охраняват. Трябваше да говори и с Валтер Гаснер. Посегна към телефона, но после размисли. Имаше и по-добър начин.

Късно следобед Елизабет бе вече на борда на редовния полет за Берлин.

Валтер Гаснер бе неспокоен.

Бяха седнали в ъгловото сепаре на горния етаж на ресторант „Папийон“. При предишните ѝ посещения в Берлин Валтер винаги бе настоявал Елизабет да вечеря с Ана и с него у дома им. Но този път изобщо не спомена подобно нещо. Предложи ѝ да се срещнат в ресторант. И бе дошъл без Ана.

С откритото си момчешко лице Валтер Гаснер все още приличаше на кинозвезда, но под хубавата фасада се бяха появили пукнатини. В изражението му се усещаше някакво напрежение, а ръцете му не спираха да се движат. Изглеждаше много разтревожен от нещо. Когато Елизабет попита за Ана, Валтер измърмори неясно:

— Ана не се чувства добре. Не можа да дойде.

— Нещо сериозно ли е?

— Не, не. Ще се оправи. Вкъщи си е и си почива.

— Ще ѝ звънна и...

— Няма нужда да я безпокоиш.

Разговорът я озадачи, защото не бе в стила на Валтер, когото Елизабет винаги бе смятала, за открит и отзивчив. Подхвана въпроса за Емил Йопли:

— Проектът, по който работи, ни е крайно необходим.

— Ще излезе нещо голямо — кимна Валтер.

— Помолих го да не докладва пред никого оттук нататък — каза тя.

Ръцете му изведнъж спряха да се движат. Остана като вцепенен. Вдигна очи към нея и попита:

— Защо си решила така?

— Не го приемай като лична обида, Валтер. Щях да направя същото с когото и да било друг от членовете на съвета. Искам просто аз да се занимавам с изпълнението на проекта.

— Разбирам — отвърна той, но ръцете му останаха неподвижни върху масата. — Имаш право, разбира се. — Усмихна се насила, но тя видя какво усилие му костваше това. — Елизабет, Ана притежава голям дял в компанията. Тя не може да го продаде, докато ти не дадеш одобрението си. Това е... много важно. Аз...

— Съжалявам, Валтер, но не мога да допусна да продаваме сега. Ръцете му неочаквано започнаха да треперят.

ГЛАВА 24

Хер Юлиус Бадрут беше слаб и отблъскващ човек, подобен на скакалец, неподходящо облечен в черен костюм. Напомняше за рисуваните от децата човечета с ъглести крайници и квадратно тяло, към което е прикачено сухо, недовършено лице. Седеше вдървено срещу Елизабет на масата в заседателната зала на „Рофи и синове“. С него бяха дошли още петима банкери. Всички бяха облечени в черни костюми с жилетки, бели ризи и тъмни вратовръзки. Облеклото им според Елизабет повече приличаше на униформа. Огледа студените и безизразни лица на насядалите около масата и усети някакво лошо предчувствие. Преди началото на срещата Кати бе поднесла кафе и вкусни, прясно изпечени сладкиши. Мъжете отказаха до един. Така, както отказаха и на поканата на Елизабет за обяд. Реши, че това е лош знак. Бяха дошли само да си получат парите, които им дължеше.

— Преди всичко — започна Елизабет — искам да ви благодаря, че дойдохте днес при нас.

В отговор се разнесе учтив, неопределен шепот. Пое дълбоко дъх и продължи:

— Поканих ви тук, за да обсъдим удължаването на сроковете за изплащане на заемите, които ви дължи „Рофи и синове“.

Юлиус Бадрут поклати глава с бързи и резки движения.

— Съжалявам, мис Рофи. Вече сме информирали...

— Не съм свършила — прекъсна го Елизабет и огледа стаята. — Ако аз бях на вашето място, господа, щях да откажа.

Всички я зяпнаха, а после се спогледаха с недоумение. Елизабет продължи:

— Ако сте били загрижени за заемите, когато баща ми ръководеше компанията — а той бе отличен бизнесмен, защо трябва да удължавате срока заради една жена, която няма никакъв опит в бизнеса?

Юлиус Бадрут каза сухо:

— Струва ми се, че вие си отговорихте сама, мис Рофи. Нямаме намерение да...

— Не съм свършила — прекъсна го Елизабет.

Погледите им бяха станали по-внимателни. На свой ред и тя ги изгледа подред, уверявайки се, че слушат внимателно. Те бяха швейцарски банкери — почитани, уважавани и гледани със завист от по-незначителните им колеги в други части на финансовия свят. Вече я слушаха внимателно, с протегнати напред шици, а позата им на нетърпение и досада бе заменена с любопитство.

— Всички вие познавате „Рофи и синове“ от много години — продължи Елизабет. — Сигурна съм, че повечето от вас познаваха баща ми, а ако сте го познавали, сигурно сте го уважавали.

Неколцина от присъстващите кимнаха утвърдително.

— Предполагам — продължаваше Елизабет, — че вие, господа, сте се задавили със сутрешното си кафе, когато сте научили, че аз съм заела президентското място.

Един от банкерите се усмихна, а после се разсмя високо и каза:

— Съвсем права сте, мис Рофи. Не искам да съм неучтив, но мисля, че говоря от името на колегите, като казвам, че... Как го казахте? Задавихме се със сутрешното си кафе.

— Не ви упреквам — отговори Елизабет с невинна усмивка. — Сигурна съм, че и аз щях да реагирам по същия начин.

Намеси се още един от банкерите:

— Любопитно ми е, мис Рофи, защо седим тук, след като всички сме единодушни относно резултата от срещата — разпери театрално ръце той.

— Вие сте тук — обясни Елизабет, — защото сте едни от най-големите банкери в света. Не мога да повярвам, че сте преуспели, пресмятайки всичко в долари и центове. Ако е така, то тогава всеки един от вашите счетоводители може да ви върши работата. Убедена съм, че банковото дело означава много повече.

— Разбира се, че е така — промърмори трети банкер, — но ние сме и бизнесмени, мис Рофи, а...

— А „Рофи и синове“ е бизнес. Голям бизнес. Размерите му не ми бяха ясни преди да седна зад бюрото на баща си. Нямах представа на колко много хора по целия свят компанията е спасила живота. Или за огромния ни принос за развитието на медицината. Или колко хиляди души зависят от компанията, за да преживяват. Ако...

— Всичко това заслужава уважение — прекъсна я Юлиус Бадрут, — но ми се струва, че се отклоняваме от същността на въпроса. Доколкото зная, подсказали са ви, че ако освободите акциите за продажба, ще имате повече от достатъчно средства, за да изплатите заемите си.

„Първата му грешка — помисли си Елизабет. — Доколкото зная, подсказали са ви.“

Предложението бе направено в тесен кръг на заседание на Управителния съвет, където всички въпроси бяха поверителни. Някой от присъствалите на това заседание е проговорил. Някой, който се опитва да я изнудва. Възнамеряваше да открие кой е той, но това щеше да стане по-късно.

— Искам да ви задам един въпрос — подхвърли Елизабет. — Ако ви изплатим заемите, ще се интересувате ли откъде са дошли парите?

Юлиус Бадрут я изгледа изпитателно, прехвърляйки наум въпроса ѝ в очакване на някакъв капан. Най-после отвърна:

— Не. Няма да се интересуваме, след като си получим парите.

Елизабет се наведе напред и добави настойчиво:

— Значи за вас няма значение дали ще ви платим със средства от продажбите на акции или със собствени пари. На всички ви е известно, че „Рофи и синове“ няма да фалира. Нито днес, нито утре, нито пък когато и да е. Моля ви само да ни дадете още малко време.

Юлиус Бадрут сви тънките си устни и каза:

— Мис Рофи, повярвайте, че наистина ви съчувстваме. Разбираме колко сте разстроена от ужасната трагедия, но ние не можем да...

— Три месеца — предложи Елизабет. — Деветдесет дни. Като, естествено, ще добавите наказателните лихви.

Около масата настъпи мълчание. Но то бе неодобрително. Лицата им бяха студени и враждебни. Реши да направи последен опит.

— Аз... не зная дали е уместно да ви се доверя — започна тя с преднамерена колебливост, — и ще ви помоля да го запазите в тайна. — Огледа се наоколо и разбра, че отново е привлякла вниманието им. — „Рофи и синове“ е пред прага на огромно научно откритие, което ще промени изцяло фармацевтичната промишленост. — За миг се спря, за да ги заинтересува още повече. — Нашата компания е на път да

създаде нов препарат, който според нашите предвиждания ще надмине по продажби всеки друг продукт на пазара.

Усещаше, че атмосферата се променя.

Пръв захапа въдицата Юлиус Бадрут.

— За какъв... ъ-ъ... препарат става дума?

— Съжалявам, хер Бадрут — поклати глава Елизабет. — Казах ви вече повече, отколкото трябваше. Мога само да допълня, че става въпрос за най-голямото изобретение в историята на нашия бранш. Ще ни бъде нужно да направим значителни разширения на заводите. Ще трябва да ги удвоим, а вероятно и да ги утроим. Естествено, че ще ни се наложи да търсим някой, който да ни финансира в големи мащаби.

Банкерите се споглеждаха и си правеха някакви тайни знаци. Хер Бадрут наруши мълчанието:

— Ако ви дадем отсрочка в размер на 90 дни, ние естествено ще разчитаме да бъдем основните банкови посредници на „Рофи и синове“ при всички бъдещи сделки.

— Естествено.

Нова размяна на многозначителни погледи. „Нещо подобно на там-тамите в джунглата“ — помисли си Елизабет.

— Като същевременно — продължи хер Бадрут — имаме пълните ви уверения, че в края на тримесечния срок всичките ви отсрочени плащания ще бъдат покрити изцяло, нали така?

— Да.

Хер Бадрут замълча замислено. Погледна към Елизабет, после огледа останалите и получил мълчаливото им съгласие, заключи:

— За себе си мога да кажа, че ще се съглася. Смятам, че една отсрочка с наказателна лихва няма да ни навреди.

Един от bankerите кимна с глава в знак на съгласие и каза:

— Щом смяташ, че можем да се съгласим, Юлиус...

И това бе всичко. Елизабет се облегна назад, опитвайки се да прикрие обзелото я чувство на облекчение. Спечелила бе деветдесет дни.

Всяка минута от тях щеше да ѝ бъде необходима.

ГЛАВА 25

Сякаш бе попаднала в кратера на вулкан.

Какво ли не преминаваше през бюрото на Елизабет: доклади от стотиците отдели към седалището на компанията, справки от фабриките в Заир, от лабораториите в Гренландия, от представителствата в Австралия и Тайланд — от всички посоки на света. Пристигаха сведения за нови препарати, продажби, статистически прогнози, рекламни кампании и експериментални програми.

Трябваше да взима решения за строежа на нови фабрики, за продажбата на стари сгради, за поглъщането на фалирала компании, да назначава и уволнява служители. Елизабет ползваше съветите на специалисти по всяка от дейностите на компанията, но крайните решения трябваше да взема тя. Както някога ги бе вземал Сам. Сега оценяваше по достойнство трите години, прекарани близо до баща си. Знаеше много повече за компанията, отколкото бе предполагала, но не достатъчно. Самите ѝ мащаби бяха грандиозни. Досега Елизабет си бе представяла компанията като кралство, но всъщност тя беше мрежа от кралства, управлявани от вицекрале, а кабинетът на президента бе тронната зала. Всеки от братовчедите ѝ управляваше свое собствено владение, но същевременно надзираваше и други задморски територии, така че се налагаше да пътува постоянно. Елизабет бързо разбра, че има и един по-особен проблем. Тя бе жена, попаднала в света на мъжете, което имаше своето значение. Никога не бе вярвала истински в мита, че мъжете си приписват някакво превъзходство над жените, но скоро се убеди в противното. Никой не говореше за него, нито пък го показваше открито, но Елизабет се сблъскваше с присъствието му всеки ден. Невъзможно бе да не усети създаденото от някогашните предразсъдъци отношение. Мъжете не понасяха да бъдат ръководени от жени. Чувстваха се обидени, ако жена поставяше под съмнение техните оценки или ако се опитваше да ги поправи. Фактът, че Елизабет бе млада и хубава, влошаваше нещата още повече. Мъжете се опитваха да ѝ докажат, че трябва да си седи вкъщи — в леглото или

в кухнята, а не да се занимава със сериозните въпроси на бизнеса и да ги остави на тях.

Елизабет всеки ден се срещаше с ръководителите на различни отдели. Не всички бяха враждебно настроени. Някои се държаха като хищници. Седналото в президентското кресло красиво момиче предизвикваше мъжкото его. Мислите им лесно можеха да се разгадаят: „Ако успея да я изучукам, ще мога да ѝ се наложа.“

Както си мислеха момчетата в Сардиния, но във вариант за възрастни.

Мъжете я задиряха по погрешен начин. Можеха да успеят, ако се възхищаваха на интелекта ѝ, защото именно там тя ги превъзхождаше. Подценяваха интелигентността ѝ, което беше съвсем погрешно.

Подценяваха способността ѝ да взема решения, което бе още по-погрешно.

Недооценяваха и силата на духа ѝ, а това бе най-голямата им грешка. Тя бе Рофи — кръвно свързана със стария Самуел и баща си, и бе наследила тяхната решителност и дух.

Макар че мъжете около нея се опитваха да я използват, в действителност изиграни оставаха те. Елизабет успяваше да се добере до познанията, опита и уменията, които бяха натрупали, и ги усвояваше за себе си. Оставяше мъжете да говорят, а тя ги слушаше. Задаваше въпроси и запомняше отговорите.

И научи много.

Всяка вечер Елизабет вземаше вкъщи две тежки чанти с доклади, които изчиташе. Понякога работеше до четири часа сутринта. Фотографът от някакъв вестник успя да я снима една вечер, когато излизаше от работа, придружена от секретарката с двете чанти. На следващия ден снимката ѝ се появи във вестниците под заглавието: „Работещата богата наследница“.

Елизабет изведнъж стана световна знаменитост. Историята на красивото младо момиче, наследило корпорация с многомиларден капитал и станало неин президент, бе наистина завладяваща. Пресата направо пощуря. Елизабет бе хубава, интелигентна и непосредствена — съчетание, което рядко се срещаше при знаменитостите. Отделяше време на журналистите винаги, когато можеше, опитваше се да

възстанови разклатената репутация на компанията, за което ѝ бяха благодарни. Когато не можеше да отговори на някой от задавените ѝ въпроси, не се стесняваше да вдигне телефона и да попита някого.

Братовчедите ѝ летяха всяка седмица до Цюрих, за да присъстват на заседанията и Елизабет беше с тях колкото се може повече. Срещаше се с всички заедно, но и с всеки поотделно. Разговаряше с тях, изучаваше ги, опитвайки се да открие кой от тях е позволил да умрат невинни хора при експлозията, кой бе продал секретните разработки на конкурентите и кой се мъчеше да унищожи „Рофи и синове“. Някой от братовчедите ѝ.

Иво Палаци, завладяващо сърдечен и очарователен.

Алек Никълс, коректен и благ човек, истински джентълмен, готов да ѝ помогне винаги, когато е нужно.

Шарл Мартел, потискан и изплашен човек. А изплашените хора могат да станат опасни, когато са поставени натясно.

Валтер Гаснер. Истински германец. Хубав и приветлив на външен вид. Но какъв бе по характер? Бе се оженил за Ана, богатата наследница, тринайсет години по-възрастна от него. По любов ли се бе оженил или заради парите ѝ?

Когато се срещаше с тях, Елизабет ги наблюдаваше, слушаше ги и търсеше доказателства. Споменаваше за експлозията в Чили, следейки реакциите им, говореше за патентите, откраднати от други компании, и обсъждаше предстоящите дела, заведени от властите.

Не успя да научи нищо. Който и да бе той, явно че бе много хитър и нямаше да се издаде. Трябваше да му се постави клопка. Елизабет си спомни забележката, написана от Сам на една от страниците на доклада: „Да се открие негодникът.“ Трябваше да намери някакъв начин.

Елизабет откри, че скритите игри в търговията с лекарства почват да ѝ стават все по-забавни.

Лошата новина преднамерено се разпространяваше. Ако се появеше съобщение, че някой е умрял в болницата от лекарство на конкуренцията, само след половин час десетина души вече звъняха по телефона из цял свят. „Между другото, чухте ли за...?“

Външно обаче всички компании поддържаха най-добри отношения. Шефовете на някои от големите фирми редовно провеждаха неофициални срещи, на една от които поканиха и Елизабет. Тя бе единствената поканена жена. Разговаряха за общите си проблеми.

Президентът на една от големите компании, който бе известен развратник на средна възраст, през цялата вечер вървеше подир Елизабет.

— С всеки божи ден правителството налага все по-строги ограничения. Ако утре някой гений изработи аспирина, управниците изобщо няма да го одобрят — каза ѝ той с високомерна усмивка. — А вие, млада госпожице, имате ли представа кога се е появил аспирирът?

Младата госпожица отговори:

— Четиристотин години преди Христа, когато Хипократ открил салицила в кората на върбите.

Той я изгледа изненадано, след което усмивката му се стопи.

— Правилно.

И изчезна.

Шефовете на фирмите единодушно се съгласиха, че един от най-големите им проблеми е свързан с фирмичките от типа „и ние искаме“ — имитатори, които крадяха рецептите на наложили се лекарства, променяха имената им и бързо наводняваха пазара. А големите уважавани фармацевтични фирми губеха стотици милиони долари годишно.

В Италия дори не бе необходимо да се краде формулата.

— Италия е една от страните, където няма разпоредби в защита на новите лекарства — разказваше ѝ един от шефовете. — Срещу подкуп от неколкостотин хиляди лири всеки може да купи формулите и да ги произведе без разрешително под друго наименование. Ние харчим милиони долари за научноизследователска дейност, а те прибират печалбите.

— Само в Италия ли е така? — попита Елизабет.

— В Италия и Испания е най-зле. Във Франция и Германия не е чак толкова лошо. В Англия и Щатите са най-почтени.

Елизабет гледаше всички тия възмутени, високонравствени хора и се питаше дали някой от тях не е замесен в кражбите на патенти от „Рофи и синове“.

На Елизабет ѝ се струваше, че прекарва по-голямата част от времето си в самолети. Държеше паспорта си в най-горното чекмедже на бюрото. Поне веднъж седмично някой започваше да звъни като луд от Кайро, Гватемала или Токио и след няколко часа тя бе вече в самолета с половин дузина помощници, излитайки по някакъв нетърпящ отлагане случай.

Срещна се с директорите на заводите и техните семейства в големи градове като Бомбай, както и в отдалечени райони като Пуерто Валарта, и постепенно започна да възприема по нов начин „Рофи и синове“. Докладите и справките вече не бяха за нея някаква безлична купчина. Докладът с надпис „Гватемала“ вече означаваше Емил Нуњос, дебелият му, весела жена и техните дванайсет деца; „Копенхаген“ означаваше Нилс Бьорн и сакатата му майка, която живееше при него; „Рио де Жанейро“ ѝ напомняше за вечерята с Алесандро Дювал и неговата прелестна любовница.

Елизабет поддържаше постоянна връзка с Емил Йопли. Обаждаше му се винаги по директния телефон в малкия му апартамент в Аусерзил, когато вече бе вкъщи.

Взимаше предпазни мерки дори по телефона.

— Как вървят нещата?

— Малко по-бавно, отколкото очаквах, мис Рофи.

— Имате ли нужда от нещо?

— Не. Само от време. Натъкнах е на един дребен проблем, но мисля, че вече съм го разрешил.

— Чудесно. Обадете ми се, ако имате нужда от нещо — каквото и да е то.

— Непременно. Благодаря ви, мис Рофи.

Елизабет слагаше слушалката. Искаше ѝ се да го подтикне, да му каже да бърза, тъй като даденото ѝ от банките време течеше. Отчаяно се нуждаеше от това, върху което работеше Емил Йопли, но ако го притесняваше, нямаше да постигне нищо, така че потискаше нетърпението си. Тя бе наясно, че опитите вероятно няма да бъдат завършени до изтичането на срока на заемите. Но имаше свой план.

Възнамеряваше да разкаже на Юлиус Бадрут за тайната разработка, да го вземе в лабораторията и да го остави да види сам какво се прави. Тогава банките щяха да ѝ дадат отсрочка, колкото бъде необходимо.

Елизабет работеше с Рийс Уйлямс все повече и повече, като понякога оставаха до късно през нощта. Често работеха само двамата, а после вечеряха в личната ѝ трапезария до кабинета или в елегантния апартамент, който бе наела. Жилището се намирало в съвременна сграда на Цюрихберг, имало изглед към Цюрихското езеро и бе просторно и слънчево. Тя усещаше повече от всякога силното, животинско привличане на Рийс, но ако той я харесваше, с нищо не показваше, че е така. Държеше се винаги учтиво и приятелски. Искеше да може да разчита на него, да му се доверява, но все пак знаеше, че трябва да бъде предпазлива. Неведнъж бе почти готова да му разкаже за опитите да саботират компанията, но нещо я спирало. Още не бе подготвена да го обсъжда с когото и да е. Поне докато не научи нещо повече.

Елизабет придобиваше все по-голямо самочувствие. Веднъж обсъждаха продажбите и стана дума за нов гел за коса, който не се продаваше достатъчно добре. Елизабет го бе опитвала и знаеше, че е много по-добър от други подобни стоки на пазара.

— Масово ни го връщат от парфюмерийните магазини — оплакваше се отговарящият за продажбите. — Просто не може да се наложи. Необходима е по-голяма реклама.

— Вече сме надхвърлили средствата за реклама — възрази Рийс. — Ще трябва да измислим някакъв друг подход.

— Изтеглете го от парфюмериите — намеси се Елизабет.

Всички се обърнаха към нея.

— Какво?

— Навсякъде може да се купи — обясни тя на Рийс. — Мисля да продължаваме с рекламите, но да го продаваме само във фризьорските салони. Направете го недостъпен, да не се среща често. Създайте такава представа за него.

Рийс се замисли за миг, после кимна и каза:

— Добре. Нека опитаме.
Започнаха да го търсят навсякъде.
След време Рийс бе й направил комплимент:
— Ти не си само хубава кукла!
Значи бе започнал да забелязва!

ГЛАВА 26

Лондон

Петък, 2 ноември

17:00 часа

Алек Никълс бе сам в сауната на клуба, когато вратата се отвори и в изпълненото с пара помещение влезе някакъв човек с пешкир около кръста. Седна до Алек на дървената пейка.

— Горещо като между циците на вещица, нали, сър Алек?

Алек се обърна. Беше Джон Суинтън.

— Как сте влязъл тук?

— Казах, че ме очакваш — намигна му Суинтън, а после го погледна настойчиво. — Ти ме очакваше, нали сър Алек?

— Не — отговори Алек. — Казах ви, че ми трябва повече време.

— Каза ни също така, че миличката ти братовчедка ще продаде акциите и че ще ни дадеш парите.

— Тя... тя промени решението си.

— Е, тогава ще трябва да я накараш да си го промени отново, нали така?

— Опитвам се. Въпрос на...

— Въпросът е колко глупости още ще слушаме от тебе. — Джон Суинтън се премести по-близо до Алек, принуждавайки го да се отдръпне. — Не искаме да ставаме груби, защото е хубаво човек да си има добро приятелче като тебе в парламента. Нали разбираш какво искам да ти кажа? Но всичко си има граници. — Вече почти се облягаше върху Алек, избутвайки го към края на пейката. — Ние ти направихме услуга. Време е вече и ти да ни се отплатиш. Трябва да ни намериш една пратка с наркотици.

— Не! Невъзможно е! — извика Алек. — Не мога. Няма никакъв начин да...

Алек изведнъж се намери избутан на края на пейката в близост до огромния метален контейнер с горещи камъни.

— Внимавайте! — извика Алек. — Аз...

Суинтън сграбчи ръката на Алек и я изви, натискайки го към купчината камъни. Алек усети, че космите на ръката му се опърлиха.

— Не!

В следващия миг ръката му бе натисната върху камъните, той изпищя и падна на пода, обезумял от болки. Суинтън се надвеси над него.

— Ще намериш начин. Пак ще ти се обадя.

ГЛАВА 27

Берлин
Събота, 3 ноември
18:00 часа

Ана Рофи Гаснер не знаеше докога ще може да издържи.

Бе се превърнала в затворничка в собствената си къща. С изключение на чистачката, която идваше веднъж в седмицата за по няколко часа, Ана оставаше сама с децата, напълно в ръцете на Валтер. Той вече не се и опитваше да прикрива омразата си. Веднъж Ана седеше в детската стая и слушаше с децата една от любимите им песнички.

В стаята се втурна Валтер.

— Писна ми вече! — изкрещя той и счупи плочата, а децата се разтрепериха от страх.

Ана се опита да го успокои:

— Аз... съжалявам, Валтер. Не... не знаех, че си се прибрал. Искаш ли нещо?

Пристъпи към нея с искрящи очи и заяви:

— Трябва да се отървем от децата, Ана.

„Пред тях!“ — помисли си тя.

Сложи ръцете си върху раменете ѝ.

— Каквото и да става в къщата ни, трябва да си остане наша тайна!

„Наша тайна. Наша тайна. Наша тайна.“

Усещаше как думите закънтяха в главата ѝ, а ръцете му започнаха да я стискат, докато спря да диша. Загуби съзнание.

Когато се събуди, Ана откри, че е в леглото си. Завесите бяха спуснати. Погледна към часовника върху нощното шкафче. Беше шест часът следобед. В къщата бе тихо. Прекалено тихо. Първата ѝ мисъл бе за децата и я обзе ужас. Надигна се от леглото с разтреперани крака и

се повлече към вратата. Беше заключена отвън. Доближи ухо до рамката на вратата и се заслуша. Трябваше да се чуе някакъв шум от децата. Сигурно щяха да дойдат при нея.

„Ако изобщо могат. Ако все още са живи.“

Краката ѝ трепереха толкова силно, че едва се добра до телефона. Прошепна тихо молитвата си, а после вдигна слушалката. Чу познатия сигнал. Поколеба се, ужасявайки се да мисли какво би ѝ направил Валтер, ако разбере. Прогони мислите за Валтер и започна да избира номер 110. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че избра погрешен номер. После сгрещи отново. Започна да плаче. Оставаше ѝ съвсем малко време. Борейки се с нарастващата уплаха опита отново, като избираше номера едва-едва. Чу някакъв звън, а после като по чудо се обади мъжки глас:

— Полицията. Мога ли да ви помогна с него?

— Да! — Гласът ѝ се превърна в плач. — Да, ако обичате! Изпаднала съм в голяма беда. Изпратете веднага...

Пред нея се изпречи Валтер, издърпа телефона от ръцете ѝ и я блъсна на леглото. Тресна силно апарата, като дишаше тежко, откъсна кабела от стената и се обърна към Ана.

— Децата — прошепна тя. — Какво си направил с децата?

Валтер не ѝ отговори.

Централното отделение на берлинската криминална полиция се намираще на „Кайтцрасе“ 2932 в квартал с обикновени на вид жилищни кооперации и административни сгради. Номерът за спешни случаи бе съоръжен е автоматична система, така че обажданият се не можеше да прекъсне линията, докато електронният превключвател не я освободи.

По този начин можеше да се открие всеки телефонен номер, откъдето са се обаждали, независимо от продължителността на разговора. Сложната апаратура бе гордостта на отдела.

Пет минути след позвъняването на Ана Гаснер инспектор Паул Ланге влезе в кабинета на началника си, майор Вагеман, носейки със себе си касетофон.

— Ще ви помоля да чуете това. — Инспектор Ланге натисна бутона. Металическият глас произнесе: „Полицията. Можем ли да ви

помогнем?“

После се чу изпълнен с ужас женски глас: „Да! Да, ако обичате! Изпаднала съм в голяма беда. Изпратете веднага...“

После се чу трясък, припукване и връзката се загуби. Майор Вагеман вдигна очи към инспектора.

— Проследихте ли откъде е обаждането?

— Знаем от чие жилище са се обадили — предпазливо отвърна инспектор Ланге.

— Тогава какво чакате? — попита нетърпеливо майор Вагеман. — Обадете се да ви пратят кола и тръгвайте.

— Искам да дадете съгласието си. — Инспектор Ланге постави лист хартия върху бюрото на майора.

— По дяволите! — втренчи се майор Вагеман в него. — Сигурни ли сте?

— Да, господин майор.

Майорът погледна отново към сведението. Телефонът се водеше на името на Валтер Гаснер. Шеф на немския клон на „Рофи и синове“ — един от индустриалните гиганти в Германия.

Не бе нужно да обсъждат какви неприятности можеха да имат. Само някой идиот можеше да не разбира това. Един погрешен ход и двамата щяха да си търсят работа. Майорът се замисли за миг, а после реши:

— Добре. Проверете. Искам вие да отидете лично. И пипайте много внимателно. Ясно ли е?

— Разбрано, господин майор.

Имението на Гаснер се намиреше във Ванзее — скъп квартал на югозапад от Берлин. Инспектор Ланге избра по-дългата „Хохенцолерндай“, вместо по-бързия аутобан, защото движението по нея бе по-слабо. Премина по „Клейалее“ край скритата зад ограда от бодлива тел сграда на ЦРУ, Продължи край щаба на американските войски и зави надясно по някогашния път номер 1 — най-дългото шосе в Германия, започващо от Източна Прусия и стигащо до белгийската граница. Вдясно остана Мостът на съюзниците, на който бяха разменили шпионина Абел за пилота на Ю-2 Гари Пауърс.

Инспектор Ланге излезе от магистрала и пое сред гористите хълмове на Ванзее.

Къщите бяха големи и хубави. Инспектор Ланге понякога вземаше жена си в неделя и идваха насам просто за да погледат отдалече къщите и поляните.

Откри необходимия му адрес и зави по дългата алея, водеща към имението на Гаснер. То демонстрираше нещо повече от богатство, и това беше власт. Династията Рофи бе достатъчно мощна, за да сваля дори правителства. Майор Вагеман имаше право: трябваше да бъде много внимателен.

Инспектор Ланге спря пред входната врата на триетажната каменна сграда, излезе от колата, свали шапката си, натисна звънеца и зачака. Отговори му тягостна тишина, сякаш къщата бе напусната. Знаеше, че не е възможно да е празна. Позвъни отново. Никакъв звук, само потискаща тишина. Чудеше се дали да обиколи откъм задния вход, но изведнъж вратата се разтвори. На прага застана жена. Беше на средна възраст, обикновена на вид, облечена в измачкан пенъоар. Ланге помисли, че е прислужницата. Извади полицейската си карта.

— Бих искал да се видя с мисис Валтер Гаснер. Предайте й, че я търси инспектор Ланге.

— Аз съм мисис Гаснер — отговори жената.

Инспектор Ланге едва прикри изненадата си. Жената срещу него изобщо нямаше вид да е стопанката на къщата.

— Аз... Някой позвъни в полицията преди известно време — започна той.

Гледаше го с празен и незаинтересован поглед. Инспектор Ланге усети, че нещо не е наред, но не можеше да си обясни причината. Стори му се, че е изпуснал някаква важна подробност.

— Вие ли се обадохте, мисис Гаснер? — попита той.

— Да — отговори тя. — Но направих грешка.

Гласът ѝ звучеше безжизнено и резервирано, което го обезпокои. Спомни си острия, истеричен глас, записан на касетата преди половин час.

— Само заради протокола, мога ли да ви запитам каква бе тази грешка?

— Имаше... — Колебанието ѝ едва се усещаше. — Помислих, че едно от бижутата ми липсва. Намерих го.

На телефонния номер се обаждаха за убийства, изнасилвания и тежки телесни повреди. „И пипайте много внимателно.“

— Ясно. — Инспектор Ланге се повъртя, искаш да влезе вътре и да разбере какво крие от него. Но не можеше да направи нищо повече.

— Благодаря ви, мисис Гаснер. Извинявайте, че ви обезпокоих.

Продължаваше да стои ядосан пред вратата и я гледаше как се затваря под носа му. Върна се бавно при колата и потегли.

Ана затвори вратата и се обърна.

Валтер кимна с глава и каза тихо:

— Беше чудесна, Ана. Хайде да се качваме горе.

Обърна се към стълбището, а Ана измъкна скритата в пенъора й ножица и я заби в гърба му.

ГЛАВА 28

Рим

Неделя, 4 ноември

12:00 часа

Времето този ден беше прекрасно и Иво Палаци реши да се разхождат със Симонета и трите им хубави дъщери до Вилад'Есте. Докато вървеше подръка с жена си из легендарния парк Тиволи и гледаше тичащите пред тях момичета около фонтаните, Иво лениво си мислеше дали Пиро Лиджорио, създавайки парка за покровителите на семейство д'Есте, изобщо си е представял колко много радост ще дарява някой ден на милиони посетители. Вила д'Есте бе недалеч от Рим, сгушена сред разположените на североизток високи Сабински хълмове. Иво често идваше тук, но винаги го изпълваше особено чувство, когато застанал на върха, погледнеше надолу към десетките бликащи, фонтани, всеки от които бе изкусно проектиран и различен от останалите.

Иво бе идвал тук преди с Донатела и тримата си сина. Колко бяха се възхищавали на парка! Мисълта за тях го натъжи. Не беше се виждал с Донатела, нито пък бе говорил с нея след онзи ужасен следобед в жилището ѝ. Още си спомняше живо колко жестоко го бе издрала. Сигурен бе, че в момента тя се разкайва и силно го желае. Е, няма да е зле да се поизмъчи малко, така, както и той бе страдал. В ушите му още звучеше гласът ѝ, когато викаше по децата: „Елате насам. Оттук, момчета.“

Звукът бе толкова ясен, че му се стори съвсем истински. Чуваше я, че вика: „По-бързо, Франческо!“ Иво се обърна и видя отзад Донатела с трите момчета, поели решително към него, Симонета и момичетата. Първата му мисъл беше, че Донатела е дошла случайно в Тиволи, но в мига, в който видя израза на лицето ѝ, всичко му стана ясно. Тая уличница бе решила да събере двете му семейства, опитвайки се да го съсипе! Иво скочи като луд и извика към Симонета:

— Елате да ви покажа нещо. Елате бързо всички!

И повлече семейството си по дългите виещи се каменни стъпала към долната площадка, като разблъскваше туристите и хвърляше изплашени погледи назад. Донатела и момчетата се приближаваха към стъпалата. Иво знаеше, че ако момчетата го забележат, всичко беше загубено. Достатъчно бе само някое от тях да извика „Татко!“, и на него нямаше да му остане нищо друго, освен да се удави в някой от фонтаните. Подгони Симонета и момичетата напред, като не ги оставяше да се спират и не смееше да се забави нито за миг.

— Накъде сте се затичали? — задъхано попита Симонета. — Защо трябва да бързаме?

— Подготвил съм ви изненада — весело обяви Иво. — Ще видиш.

Престраши се да погледне още веднъж назад. Донатела и момчетата не се виждаха. Напред имаше лабиринт, от който тръгваха стъпала и нагоре, и надолу. Иво избра стъпалата за нагоре.

— Елате насам! — извика на момичетата той. — Който стигне пръв върха, ще получи награда!

— Иво! Уморих се! — оплака се Симонета. — Не може ли да си починем малко?

Той я погледна изненадано.

— Да почиваме ли? Та тогава няма да има никаква изненада. Давай бързо!

Хвана Симонета за ръка и я повлече по стръмните стъпала, а дъщерите тичаха пред тях. Иво усети, че не му стига въздух. „Заслужават — помисли си с горчивина той — да ми се пукне сърцето и да умра на място. Проклети жени! На никоя не можеш да вярваш. Как може да ми прави такива номера? Обожавала ме! Ще я убия тая кучка!“

Представи си как ще удуши Донатела в леглото. Тя ще е облечена в прозрачна нощница. Ще разкъса нощницата и ще се качи върху нея, а тя ще се моли за милост. Иво усети, че започва да се възбужда.

— Няма ди да спрем за малко? — примоли се Симонета.

— Не! Вече почти стигнахме!

Пак се бяха изкачили на горната площадка. Иво бързо се огледа наоколо. Донатела и момчетата не се виждаха.

— Накъде си ни повел? — настоя Симонета.

— Ще видите — нервно извика Иво. — Следвайте ме! — И започна да ги бута към изхода.

Изабела, най-голямото момиче, попита:

— Ама тръгваме ли си, татко? Ние току-що дойдохме!

— Отиваме на друго място — запъхтяно обясни Иво.

Погледна назад. Донатела и момчетата вече се катереха по стъпалата.

— По-бързо, момичета!

Миг по-късно Иво и едното от семействата му бяха вече извън портата на Вила д'Есте и тичаха към паркираната на огромния площад кола.

— Никога не съм те виждала такъв — изпъшка Симонета.

— Никога не съм бил такъв — съгласи се Иво. Запали двигателя още преди да затворят вратите и изхвърча от паркинга, сякаш подире му се бе втурнал дяволът.

— Иво!

Той погали ръката на Симонета.

— Искам всички да се отпуснете вече. За награда ще... ще ви заведа на обяд в ресторант „Хаслер“.

Седнаха до прозореца с цветни стъкла с изглед към Испанската стълба, а в далечината се издигаше величествено катедралата „Свети Петър“.

Симонета и децата прекараха чудесно. Храната беше великолепна. Иво за малко не изяде листа с менюто. Ръцете му трепереха толкова силно, че едва държеше ножа и вилицата. „Не мога да издържам повече — молеше се той. — Няма да й позволя да ми съсипе живота.“

Защото вече нямаше никакво съмнение, че Донатела възнамерява да направи точно това. Всичко бе загубено. Освен ако не намереше начин да даде на Донатела парите, които му искаше.

Трябваше да ги намери. Независимо по какъв начин.

ГЛАВА 29

Париж

Понеделник, 5 ноември

18:00 часа

Още в момента, в който Шарл Мартел влезе вкъщи, той усети, че ще има неприятности. Елен го очакваше, а при нея седеше Пиер Ришо — бижутерът, който бе направил копията на откраднатите бижута. Шарл застана ужасен на вратата.

— Заповядай, Шарл — покани го Елен. В гласа и имаше някаква скрита нотка, която го хвърли в паника. — Предполагам, че се познавате с мосю Ришо.

Шарл гледаше втренчено, знаейки, че каквото и да каже, то ще е достатъчно, за да го обесят. Бижутерът гледаше притеснено пода, явно чувствайки се неловко.

— Седни, Шарл! — прозвуча командата.

Шарл седна. Елен започна:

— Мили ми съпруже, очаква те обвинение в кражба с особено големи размери. Крал си бижутата ми и си ги заменял с несръчно изработени от мосю Ришо имитации.

Шарл с ужас усети, че си подмокря панталоните, нещо, което не бе правил от малък. Изчерви се. Отчаяно му се искаше да може да излезе от стаята за малко и да се преоблече. Не, искаше му се да избяга и никога да не се връща.

Елен знаеше всичко. Нямаше никакво значение как бе разбрала. Не можеше да има никакво спасение, нито пък милост. Самият факт, че Елен е разкрила кражбата, бе достатъчно ужасяващ. Но какво щеше да стане, когато разбере причината! А пък когато разбереше, че бе замислял да използва парите, за да избяга от нея. Представата му за ада щеше да придобие нови измерения. Никой не познаваше Елен така, както я познаваше Шарл. Тя бе жестока и способна на всичко. Щеше да го съсипе без изобщо да се замисля, щеше да го превърне в клошар — един от онези нещастни скитници, които спяха върху скъсани черги

по улиците на Париж. Животът му изведнъж се бе превърнал в купчина лайна.

— Наистина ли си мислил, че подобна глупост може да остане неразкрита? — питаше го Елен.

Шарл седеше нещастен и мълчалив. Усещаше, че панталоните му се подмокрят отново, но не смееше да погледне надолу.

— Накарах мосю Ришо да ми разкаже всички подробности.

Накарала го. Шарл се боеше дори да си представи как го е направила.

— Имам фотокопия от всички разписки за парите, които си откраднал от мене. Мога да те вкарам в затвора за двайсет години. — Елен замълча, а после добави: — Ако реша да постъпя така.

Думите ѝ само увеличаваха паниката, която бе обзела Шарл. Опитът го бе научил, че когато Елен започне да се държи великодушно, положението става опасно. Шарл не смееше да срещне погледа ѝ. Чудеше се какво ли ще поиска от него. Нещо чудовищно.

Елен се обърна към Пиер Ришо:

— Няма да споменавате на никого нищо, докато не реша какво да правя.

— Разбира се, мадам Рофи-Мартел, разбира се, разбира се — избъбри нещастният човечец. Той погледна с надежда към вратата. — Мога ли да...

Елен кимна с глава и Пиер Ришо се изниза навън.

Елен го изчака да излезе, после се извърна и впи поглед в мъжа си. Усещаше колко го е страх. Но усещаше и нещо друго. Урина. Засмя се. Шарл се бе напикал от страх. Добре го бе дресирала. Елен бе доволна от Шарл. Бракът ѝ я задоволяваше. Успяла бе да го пречупи и да го превърне в свое творение. Нововъведенията, които бе направил за „Рофи и синове“, бяха отлични, но зад всички тях стоеше Елен. Тя управляваше една малка част от „Рофи и синове“ посредством мъжа си, но това вече не ѝ стигаше. Тя бе Рофи. Сама за себе си беше богата, а от предишните си бракове бе забогатяла още повече. Но не парите я интересуваха. Искаше да ръководи компанията. Замислила бе да използва дяловете си за закупуването на повече акции. Вече бе обсъждала плана си с останалите. Те бяха съгласни и щяха да се задоволят с по-малък брой акции. Първо Сам ѝ пречеше да изпълни плана си, а сега ѝ се изпречваше Елизабет. Но Елен нямаше намерение

да позволи на Елизабет или на който и да е друг да ѝ попречи да постигне каквото си бе наумила. Щеше да го постигне чрез Шарл. Ако нещо се провалеше, той щеше да бъде изкупителната жертва.

А сега, разбира се, той трябваше да бъде наказан за своето малко неподчинение. Гледаше лицето му и каза:

— Никой не може да краде от мене, Шарл. Никой. С тебе е свършено. Освен ако не реша да те спася.

Той продължаваше да седи без да отронва нито дума, искаше му се да умре поради ужаса, който изпитваше от нея. Тя се приближи към него, допирайки бедрата си до лицето му.

— Искаш ли да те спася, Шарл? — попита тя.

— Да — глухо каза той. Тя започна да сваля полата си, очите ѝ го гледаха порочно, а той си помисли: „О, Господи! Не и сега!“

— Тогава слушай. „Рофи и синове“ е моя компания. Искам да получа контролния пакет.

Той я погледна нещастно и отвърна:

— Знаеш, че Елизабет не иска да продаваме.

Елен свали блузата и пликчетата си. Застана чисто гола, тялото ѝ бе стройно и великолепно, а зърната на гърдите ѝ щръкнаха от възбуда.

— Тогава ще трябва да направиш нещо за нея. Или да прекараш следващите двадесет години от живота си в затвора. Не се безпокой. Аз ще ти кажа какво да направиш. Но преди това ела насам, Шарл.

ГЛАВА 30

В десет часа на другия ден прекият телефон на Елизабет иззвъня. Обаждаше се Емил Йопли. Тя му бе дала номера, за да не може никой да разбере за разговорите им.

— Много бих искал да ви видя — каза той.

Гласът му звучеше възбудено.

— Идвам след петнадесет минути.

Кати вдигна учудено вежди, когато видя, че Елизабет излиза от кабината си, облечена с палто.

— Имате среща в...

— Отменете всякакви срещи за следващия час — нареди Елизабет и излезе.

Въоръженият пазач пред научноизследователския корпус провери пропуска на Елизабет.

— Последната врата вляво, мис Рофи.

Елизабет намери Йопли сам в лабораторията си. Той я посрещна с ентузиазъм.

— Снощи свърших с последните проби. Действа. Ензимите напълно задържат процеса на стареене. Вижете.

Заведе я до една клетка, в която имаше четири пъргави и изпълнени с жизненост зайчета. До тях имаше втора клетка, съдържаща още четири заека, но те бяха по-спокойни и по-уравновесени.

— Това е петстотното поколение, на което се поставя ензимът — каза Йопли.

Елизабет застана пред клетката.

— Те изглеждат здрави.

— Това е част от контролната група — усмихна се Йопли и посочи клетката вляво. — А тези са възрастните граждани.

Елизабет се бе втренчила в енергичните зайци, припкащи из клетката, и не вярваше на очите си.

— Тези ще надживеят другите поне три към едно — каза Йопли.

Ако същото отношение се приложеше за хората, резултатите ставаха зашеметяващи. Тя едва можеше да прикрие обхваналото я вълнение.

— Кога... кога ще бъдете готов да започнете с хора?

— Обработвам данните от последните опити. След това може би най-много още три или четири седмици.

— Емил, не обсъждайте това с никого — предупреди го Елизабет.

— Разбира се, мис Рофи — кимна с глава Емил Йопли. — Работя сам. Вземам всички предпазни мерки.

Заседанието на съвета отне целия следобед, но мина добре. Валтер не се появи изобщо. Шарл отново повдигна въпроса за продажбата на акциите, но Елизабет решително го отхвърли. После Иво демонстрира обичайното си очарование, както и Алек. Шарл изглеждаше необикновено напрегнат. На Елизабет ѝ се искаше да знае защо.

Покани ги всички да останат в Цюрих и да вечерят с нея. Елизабет спомена за изброените в доклада проблеми по възможно най-безобидния начин, следейки за тяхната реакция, но не можа да забележи никакви признаци на безпокойство или вина. А на масата седяха всички, които можеше да бъдат замесени, с изключение на Валтер.

Рийс не бе дошъл нито на заседанието, нито на вечерята.

— Имам да свърша една спешна работа — бе обяснил той и Елизабет се питаше дали работата му не е свързана с жена. Тя бе наясно, че когато Рийс оставаше да работи с нея до късно през нощта, той отлагаше любовните си срещи. Веднъж не бе успял да се свърже по телефона и момичето се появи в кабинета. Тя бе зашеметяваща червенокоса красавица и имаше тяло, в сравнение с което Елизабет изглеждаше като момче. Момичето бе бясно, че Рийс не е отишъл на срещата, и не се опитваше да прикрие раздразнението си. Рийс я изпрати до асансьора и се върна.

— Съжалявам, че се получи така — бе ѝ се извинил той.

Елизабет не бе успяла да се въздържи.

— Очарователно момиче. С какво се занимава?

— Мозъчен хирург е — сериозно бе отвърнал Рийс, а Елизабет се бе изсмяла.

На другия ден Елизабет научи, че момичето действително е мозъчен хирург.

Имаше и други и Елизабет установи, че не може да ги понася до една. Искаше ѝ се да опознае по-добре Рийс.

Общителният и популярен Рийс Уйлямс ѝ беше познат, но искаше да се запознае с истинския Рийс Уйлямс, да разбере същината, която той пазеше в тайна. Елизабет неведнъж си бе мислила, че Рийс би трябвало да ръководи компанията вместо да изпълнява нарежданията ѝ. Интересно какво ли мислеше той по въпроса?

След като вечеряха и членовете на съвета си тръгнаха, за да хванат своите влакове и самолети, Рийс влезе в кабинета на Елизабет, където тя работеше с Кати.

— Реших, че трябва да ти помогна — небрежно каза той.

И никакво обяснение за това къде е бил. „Но пък защо трябва да ми обяснява — помисли си Елизабет. — Не е длъжен да ми дава отчет.“

Всички се заеха с работа и времето летеше. Елизабет поглеждаше към наведения над някакви документи Рийс, който бързо прелистваше страниците с внимателен и напрегнат поглед. Открил бе пропуски в някои от важните документи, останали незабелязани от адвокатите. По някое време Рийс се изправи, протегна се и погледна часовника си.

— Не може да бъде! Минава полунощ. Щях да забравя, че имам среща. Ще дойда рано сутринта да довърша проверката на тия договори.

Елизабет се питаше дали срещата му е с мозъчния хирург или с някоя друга... Реши да не мисли повече. Това, което Рийс Уйлямс правеше в частния си живот, си бе негова лична работа.

— Извинявай — каза тя. — Не знаех, че е станало толкова късно. Ти бягай. Ние с Кати ще довършим тези документи.

Рийс кимна с глава.

— Ще се видим утре сутринта. Лека нощ, Кати.

— Лека нощ, мистър Уйлямс.

Елизабет го проследи с поглед, докато излизаше, а после насочи вниманието си към договорите. Но след миг мислите ѝ отново бяха заети с Рийс. Нямаше търпение да му разкаже колко е напреднал Емил Йопли с разработката на новия препарат и да чуе мнението му, но въпреки това се въздържа. „И това ще стане“ — каза си тя.

Свършиха към един часа през нощта. Кати Ерлинг попита:

— Има ли още нещо, мис Рофи?

— Не, мисля, че това е всичко. Благодаря ви, Кати. Утре можете да дойдете следобед.

Елизабет се изправи и усети колко се е вдървила от дългото седене.

— Благодаря ви. Всичко ще бъде напечатано утре следобед.

— Чудесно.

Елизабет си взе палтото и чантата, изчака Кати и тръгнаха към вратата. Излязоха заедно в коридора и тръгнаха към личния експресен асансьор, който ги чакаше с отворени врати. Двете влязоха в асансьора. В момента, в който Елизабет понечи да натисне бутона, чува внезапния звън на телефона в кабинета.

— Аз ще се обадя, мис Рофи — каза Кати Ерлинг. — Вие продължавайте. — И излезе от кабината.

Нощният пазач на партера видя, че червената лампичка върху контролното табло светна и асансьорът започна да се спуска. Бе сигналната лампичка за личния асансьор, което означаваше, че мис Рофи е тръгнала надолу. Шофьорът ѝ седеше на стола в ъгъла и дремеше е вестник в ръце.

— Шефката идва — съобщи пазачът.

Шофьорът се протегна и се изправи мързеливо.

Тишината във фойето изведнъж бе раздрана от алармения звънец. Пазачът бързо вдигна очи към контролното табло. Червената светлина бе започнала да примигва често, отбелязвайки спускането на асансьора с нарастваща бързина.

Асансьорът бе станал неуправляем.

— О, Господи! — прошепна пазачът.

Той изтича към таблото, отвори вратичката и дръпна аварийния шалтер, за да задейства аварийната спирачка. Червената лампичка

продължи шеметното си спускане. Шофьорът бе дотичал до контролното табло. Видя изплашеното лице на пазача.

— Какво ста...

— Махай се! — изкрещя пазачът. — Сега ще се разбие!

Двамата се дръпнаха от асансьорите и изтичаха към стената в дъното. Фоайето бе започнало да се тресе от скоростта на летящата кабина в шахтата, а пазачът си каза: „Дано не е вътре“ и в момента, в който падащият асансьор прелетя през партера, отвътре се чува ужасени писъци.

Миг по-късно се разнесе силен трясък, а сградата потрепери, сякаш бе разтърсена от земетресение.

ГЛАВА 31

Старши-инспектор Ото Шмид от Цюрихската криминална полиция седеше на бюрото си с притворени очи и се опитваше да овладее обзелия го гняв, като дишаше дълбоко.

В работата на полицаия съществуваха правила, които бяха толкова елементарни и ясни, че никой не би помислял да ги посочва в полицейския наръчник. Те се подразбираха от само себе си, така, както и това, че човек трябва да яде, да спи и да диша. Първото нещо, което правеше водещият разследването инспектор при произшествие със смъртен случай, преди да запише каквото и да е в проклетия си бележник, бе да посети мястото на злополуката. Нямахше нищо по-елементарно от това. И все пак на бюрото пред старши-инспектор Ото Шмид лежеше рапортът на инспектор Макс Хорнунг, който бе в нарушение на всички правила на полицейската практика. „От него можеше да се очаква подобно нещо — помисли си ядно полицейският началник. — Защо ли изобщо се учудвам?“

Според инспектор Шмид Хорнунг бе черната овца, кръстът, който той трябваше да носи, Моби Дик (инспектор Шмид бе страстен почитател на Мелвил). Шмид пое отново дълбоко дъх и бавно издиша. После почти успокоен взе рапорта на Хорнунг и започна да го чете от началото.

РАПОРТ ОТ НОСЕЩИЯ НОЩНОТО ДЕЖУРСТВО

Час: 01:15 часа.

Повод: Обаждане от „Рофи и синове“ във връзка със злополука в административната сграда на „Айхенбан“. Вид на произшествието: Неизвестен. Причина за произшествието: Неизвестна. Брой на ранените или починалите: Неизвестен. Час: 1:27 часа.

Повод: Второ обаждане, от централата на „Рофи и синове“ относно злополуката. Вид на произшествието: Пропадане на асансьор. Причина за произшествието:

Неизвестна. Брой на ранените или починалите: Една жена, умряла.

Започнах незабавно разследване. Към 1:35 часа се свързах с домакина на административната сграда на „Рофи и синове“ и той ми съобщи името на главния архитект на обекта.

2:30 ч. Открих главния архитект. Той празнуваше рождения си ден в ресторант „Ла пус“. От него научих името на компанията „Рудолф Шац А. Д.“, която е инсталирала асансьорите в сградата.

В 3:15 ч. се обадох по телефона на мистър Рудолф Шац в дома му и го помолих да открие незабавно плановете на асансьорите. Поисках също така основния проект на сградата заедно с предварителните оценки, заключителните калкулации и общата сметка на обекта, поисках и цялостна проверка на всички използвани механични и електрически материали.

На това място инспектор Шмид усети, че по дясната му буза започва да играе познатият тик. Няколко пъти пое дълбоко дъх и продължи да чете.

6:15 ч. Поисканите от мен документи бяха доставени в полицейското управление от съпругата на мистър Шац. Прегледах предварителните оценки и общата сметка на обекта, от което бе ясно, че:

а) при монтажа на асансьорите не са вложени подолнокачествени материали;

б) строителните работи са извършени от реномирана фирма, което изключва всякакви предположения, че причината за злополуката може да бъде поради некачествена работа;

в) взети са всички предохранителни мерки по отношение на асансьорите;

г) заключението ми е, че причината за падането на асансьора не е вследствие на злополука.

(Подпис) Макс Хорнунг, Централен следствен отдел.
Забележка: Тъй като звънях по телефона през нощта и в ранните сутрешни часове, възможно е да има оплаквания от някои от хората, които съм събудил.

Инспектор Шмид яростно захвърли рапорта върху бюрото. „Възможно е!“, „Може да съм събудил!“ Старши-инспекторът трябваше да слуша оплакванията на половината швейцарско правителство. Какво си мислеше, че прави — да не е гестапо? Как смееше да събужда президента на уважавана строителна корпорация посред нощ и да му нарежда да му носят документи? Как смееше да поставя под съмнение почтеността на фирми като „Рудолф Шац“ и т.н., и т.н.?

Но най-шокиращото в случая бе невероятният факт, че инспектор Макс Хорнунг дори не бе отишъл на мястото на произшествието в продължение на цели четиринадесет часа след като му е било съобщено! Когато пристигнал, тялото на жертвата вече било отнесено, идентифицирано и аутопсирано. Половин дузина други детективи били огледали мястото на произшествието, разпитали свидетелите и попълнили донесенията си.

Когато свърши с повторното четене на рапорта на инспектор Макс Хорнунг, старши-инспекторът Шмид нареди да го повикат в кабинета му.

Старши-инспекторът не можеше да го понася дори на външен вид. Макс Хорнунг беше тантурест, плешив и със замислен израз, а лицето му сякаш е било събирано от някой разсеян шегобиец. Главата му бе прекалено голяма, ушите му — прекалено малки, а устата му приличаше на забодена в пудинг стафида. Според строгите изисквания на Цюрихската криминална полиция инспектор Хорнунг трябваше да бъде с шест инча по-висок и с петнайсет фунта по-тежък, а беше и безнадеждно късоглед. На всичко отгоре беше и арогантен. Всички служители в отдела изпитваха едни и същи чувства към него — мразеха го.

— Защо не го уволниш? — бе попитала съпругата на старшиинспектора, а на него му идеше да я удари.

Макс Хорнунг бе приет в Цюрихската полиция поради простата причина, че сам той бе допринесъл за националния доход на Швейцария повече, отколкото всички фабрики за шоколад и часовници взети заедно. Макс Хорнунг бе счетоводител — математически гений с енциклопедически познания по финансовите въпроси, инстинктивно усещаше човешката измама и имаше търпение, което би накарало Йов да се разплаче от завист. Макс беше работил в Бетруг Абтайлунг — отдел, чиято задача бе да разследва всякакви финансови нарушения, нередности при продажбата на акции и при банковите транзакции, а също и вноса и износа на валута от Швейцария. Именно Макс Хорнунг бе човекът, който спря незаконното внасяне на пари в Швейцария, който разкри изкусно извършени, но незаконни финансови операции на стойност милиарди долари и който бе вкарал в затвора половин дузина от най-уважаваните бизнесмени в света. Колкото и умело да бяха скривани парите, смесвани повторно с други авоари, изпращани до Сейшелските острови за изпиране и превеждани многократно чрез сложна поредица от фиктивни корпорации, накрая Макс Хорнунг разкриваше истината. Казано накратко, той се бе превърнал в ужаса на швейцарските финансисти.

От всичко, което уважават и ценят, швейцарците най-много държат на неприкосновеността. Но при наличието на Макс Хорнунг не можеше да съществува никаква тайна и неприкосновеност.

Заплатата на Макс като финансов ревизор беше незначителна. Предлагали му бяха подкупи за милиони франкове в скрити банкови сметки, вила в Кортина д'Ампецо, яхта, а на няколко пъти и бракове с красиви жени. Във всеки един от случаите подкупът не бе приеман и властите бяха своевременно уведомявани. Макс Хорнунг изобщо нямаше отношение към парите. Той можеше да стане милионер просто като употреби финансовите си умения на борсовия пазар, но подобна идея никога не бе му хрумвала. Единственото, което го интересуваше, бе да залавя хората, които се отклоняваха от правия път в света на финансите. Ах, да, имаше още нещо, което Макс желаше силно и в крайна сметка то се оказа благословено за бизнесмените. По неизвестни никому причини Макс искаше да бъде полицейски инспектор. Виждаше се в ролята на Шерлок Холмс или Мегре, който

върви търпеливо сред лабиринта от улики и преследва безмилостно престъпника, докато го залови. Щом като един от видните швейцарски финансисти научи случайно за силното желание на Макс Хорнунг да стане копой, той веднага извика неколцина от влиятелните си приятели и след двайсет и четири часа на Макс бе предложена длъжността на полицейски инспектор в полицията на Цюрих. Макс не можеше да повярва на сполетялото го щастие. Прие с готовност, а целият финансов свят отдъхна с облекчение и се зае отново с тайнствените си машинации.

Дори не се бяха посъветвали със старши-инспектор Шмид. Той бе получил нареждане по телефона от най-влиятелния политически лидер в Швейцария и проблемът бе приключен. Или, по-точно казано, оттогава започнаха проблемите. За старши-инспектора това бе началото на един безкраен кошмар. Искрено се бе опитвал да превъзмогне обидата, че е бил заставен да назначи неопитен и неквалифициран детектив. Предполагаше, че сигурно има някаква важна политическа причина за подобен нечуван ход. Е добре, съгласен бе да сътрудничи, убеден, че лесно ще се справи с положението. Увереността му изчезна в момента, в който пред него се яви Макс Хорнунг. Външният вид на детектива бе достатъчно смехотворен. Но това, което поразяваше инспектор Шмид докато гледаше недодяланото човече, бе чувството му за превъзходство. Държеше се така, сякаш искаше да каже: „Макс Хорнунг е тук — можете да бъдете спокойни и да не се тревожите.“

Надеждите на инспектор Шмид за някакво бързо решение изчезнаха. Вместо това той реши да възприеме друг подход. Опита се да прати в глуха линия Макс Хорнунг по обичайния начин, като го прехвърляше от отдел в отдел и му възлагаше незначителни задачи. Макс работи в техническия криминален отдел — отделението за дактилоскопия и индентифициране, а после в отдела по кражбите и безследно изчезналите. Но винаги се връщаше отново като черен гологан.

Всеки детектив по правило трябваше да дава нощни едноседмични дежурства в службата за спешни случаи по веднъж на всеки три месеца. Винаги когато Макс бе дежурен, ставаше някакво произшествие, и докато другите детективи на инспектор Шмид тичаха

наоколо и се опитваха да открият някакви улики, Макс се справяше с положението. Просто да побеснее човек.

Той не разбираше нищо от полицейската практика, криминологията, съдебната медицина, балистиката или криминалната психология — неща, с които другите детективи бяха запознати отдавна, и все пак се справяше със случаи, при които другите бяха безсилни.

В никакъв случай не можеше да се каже, че е въпрос на случайност. Детективът Макс Хорнунг разкриваше криминалните дела по същия начин, по който финансистът Макс Хорнунг бе разнищвал стотици машинации в банките и в правителството. Умът на Макс Хорнунг се движеше по еднорелсов път, като при това релсата бе много тясна. Достатъчна му бе само една изпусната нишчица, която да не съответства на останалите в тъканта, и след като веднъж бе започнал да я разнищва, изградената от някого чудесна схема се разпадаше по всички шевове.

Способността на Макс да запечатва в ума си всичко, като на фотолента, подлудяваше колегите му. Макс можеше веднага да си припомни всякакви подробности, които е чул, прочел или видял.

Друг негов минус — ако изобщо бе необходимо нещо повече, бе, че правеше такива разходи, които поставяха в неудобно положение целия екип от детективи. Първия път, когато представи сметката за направените разходи, шефът го бе извикал в кабинета си и весело му бе подхвърлил:

— Явно си допуснал някаква грешка в сметките си, Макс.

Все едно човек да каже на Капабланка, че е пожертвал царицата си неразумно.

— Грешка в сметките ли? — примига Макс.

— Да. Дори са няколко. — Шефът посочи листа хартия пред себе си. — Транспортни разходи в града — осемдесет сантима. Завръщане — също осемдесет сантима. — Вдигна поглед и добави: — Максималната тарифа за такси е трийсет и четири франка в едната посока.

— Да, господине. Ето защо аз използвам автобуса.

— Автобус ли? — зяпна го изненадано шефът.

Никой детектив не ползваше автобус, когато разследваше случай. Това бе нечувано. Единственото, което може да каже, бе: „Е, това... не

е необходимо. Искам да кажа... ние наистина не насърчаваме прекалените разходи в нашия отдел, Хорнунг, но бюджетът ни е съвсем приличен. И още нещо. Ти си бил служебно ангажиран със случая в продължение на три дни. Забравил си да включиш разходите за храна.“

— Не, господине. Сутрин пия само едно кафе, а обедите си приготвям сам и ги нося със себе си. Посочени са вечерите ми.

И наистина бяха посочени. Три вечери за общо шестдесет франка. Сигурно е вечерял в кухните на Армията на спасението.

Шефът хладно каза:

— Инспектор Хорнунг, отделът съществува от сто години, преди ти да се появиш, и ще съществува още сто години, след като го напуснеш. Има известни традиции, с които се съобразяваме. — Той подаде сметката с разходите обратно на Макс. — Трябва да мислиш и за колегите си. Вземи сега това, поправи го и ми го върни.

— Слушам. Аз... съжалявам, ако съм допуснал някаква грешка.

— Няма нищо — махна с ръка великодушно началникът. — Все пак си нов тук.

Трийсет минути по-късно инспектор Макс Хорнунг донесе поправената сметка. Посочените разходи бяха с три процента по-малко.

И ето че в този ноемврийски ден старши-инспектор Шмид държеше в ръка рапорта на инспектор Макс Хорнунг, докато авторът на писанието стоеше пред него. Инспектор Хорнунг се бе издокарал в яркосин костюм, кафяви обувки и бели чорапи. Въпреки че бе решил да бъде спокоен след йогийските упражнения, инспектор Шмид започна да вика:

— Ти си бил дежурен, когато е дошло съобщението. Твоя работа е било да провериш злополуката, а си отишъл на мястото на произшествието чак след четиринадесет часа! Цялата проклета полиция на Нова Зеландия е могла да долети и да се върне за това време.

— О, не, господине. Летателното време от Нова Зеландия до Цюрих е...

— О, я млъкни!

Старши-инспектор Шмид прокара пръсти през гъстата си бързо посивяваща коса, опитвайки се да измисли какво да каже на този тип. Нито можеш да го обидиш, нито пък можеш да се разбереш с него. Един роден с късмет идиот.

— Няма да търпя некомпетентност в моя отдел, Хорнунг! — изкрещя старши-инспектор Шмид. — Когато другите инспектори дошли на работа и видели съобщението, те веднага отишли на местопроизшествието, за да разследват случая. Извикали линейка, изпратили тялото в моргата, идентифицирали го... — Знаеше, че говори прекалено бързо и се опита да се успокои. — Накратко, Хорнунг, те са постъпили така, както трябва да се действа при подобен случай. А ти си седял в канцеларията и си събудил най-важните хора в Швейцария посред нощ.

— Мислех, че...

— Млъкни! Цялата сутрин прекарах на телефона, за да се извинявам заради тебе.

— Трябваше да открива...

— О, я се махай отгук, Хорнунг!

— Слушам, господин инспектор. Мога ли да присъствам на погребението? Тази сутрин е.

— Да! Тръгвай!

— Благодаря ви, господине. Аз...

— Тръгвай веднага!

След още тридесет минути старши-инспектор Шмид отново започна да диша нормално.

ГЛАВА 32

Погребалното бюро в Зигфелд беше претъпкано. То бе богато украсено, старомодно здание от камък и мрамор и имаше зали за подготовка на погребенията и крематориум. Предните пейки в просторния параклис бяха заети от дузина служители на „Рофи и синове“, а по-назад седяха приятелите, съседите и журналистите. Инспектор Хорнунг бе седнал на последния ред, разсъждавайки, че в смъртта няма никаква логика. Човек достига разцвета на силите си и после умира, когато може да даде най-много и има за какво да живее.

Ковчегът бе от махагон и бе покрит с цветя. „Чисто прахосване“ — помисли си инспектор Хорнунг. Ковчегът бе херметически затворен. Макс се досещаше защо. Свещеникът говореше с приглушен глас: „... смърт по средата на жизненото поприще, родена в грях, пепел на пепел.“ Макс не го слушаше. Той изучаваше присъстващите в параклиса.

„Бог дава и бог взема.“ Хората започнаха да стават и да се отправят към изхода. Опелото бе свършило.

Макс застана до вратата и когато към него се приближиха мъж и жена, той пристъпи към жената и попита:

— Мис Елизабет Рофи, нали? Мога ли да поговоря с вас?

Инспектор Макс Хорнунг седеше с Елизабет Рофи и Рийс Уйлямс в едно от сепаретата на сладкарницата срещу погребалното бюро. През прозорците се виждаше как товарят ковчега в сива катафалка. Елизабет отвърна поглед. Очите ѝ бяха изпълнени с мъка.

— Какво значи всичко това? — попита Рийс. — Мис Рофи вече даде показания в полицията.

Инспектор Хорнунг отговори:

— Мистър Уйлямс, ако не се лъжа, нали? Просто искам да проверя някои дребни подробности.

— Не можете ли да изчакате? Мис Рофи преживя едно много мъчително...

Елизабет стисна ръката му.

— Няма нищо. Ако мога да ви помогна с нещо... — каза тя, обръщайки се към Макс. — Какво бихте искали да знаете, инспектор Хорнунг?

Макс погледна към Елизабет и за първи път през живота си не знаеше какво да каже. Жените за него бяха толкова непонятни, колкото и съществата от някоя далечна планета. Те бяха нелогични и непредсказуеми, поддаващи се по-скоро на чувствата, отколкото на разума. Не можеха да бъдат обяснени със средствата на математиката. Сексуалните вълнения на Макс не бяха много, тъй като го занимаваше повече разумът, но можеше да оцени точната логика на секса. Вълнуваше го именно механичната конструкция от движещи се части, съчетаващи се в едно координирано и действено цяло. Според Макс в това се състоеше поезията на любовта. Нейната чиста динамика. Той смяташе, че всички поети изпускат главното. Чувствата са неточни и разхвърляни — просто загуба на енергия, с която не може да се премести и най-дребната песъчинка дори на един инч, докато със силата на логиката може да се премести земното кълбо. Но сега Макс бе озадачен от факта, че присъствието на Елизабет му е приятно. Това го смущаваше. Някоя жена досега не му бе действала по подобен начин. Тя сякаш не мислеше, че той е грозен и смешен дребен мъж, както правеха другите жени. Отмести с усилие погледа си от нея, за да може да се съсредоточи.

— Обикновено до късно ли работехте, мис Рофи?

— Много често — отговори Елизабет.

— До колко късно?

— Различно. Понякога до десет часа. Понякога до полунощ или по-късно.

— Значи е било нещо обичайно, нали? Хората около вас сигурно са знаели, че ви е навик?

— Предполагам — погледна го тя изненадано.

— В нощта, когато се разби асансьорът, работихте ли до късно с мистър Уйлямс и Кати Ерлинг?

— Да.

— Но не сте си тръгнали заедно, така ли?

— Аз си тръгнах по-рано. Имах уговорена среща — обади се Рийс.

Макс го погледна за миг, а после се обърна към Елизабет:

— Колко време след мистър Рийс си тръгнахте и вие?

— Мисля, че след около час.

— Заедно ли си тръгнахте с Кати Ерлинг?

— Да. Взехме си палтата и излязохме в коридора. — Гласът ѝ потрепера. — А... асансьорът беше на етаж и ни чакаше.

„Специалният експресен асансьор.“

— Какво се случи после?

— И двете влязохме в кабината. Телефонът в кабинета извъня. Кати... мис Ерлинг... каза: „Аз ще се обадя“ и тръгна да излиза. Но аз очаквах международен разговор, който бях поръчала, и затова ѝ казах, че аз ще се обадя. — Елизабет замълча, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Излязох от асансьора. Тя ме попита дали да ме изчака, а аз ѝ казах да слиза. Тя натисна бутона за партера. Тръгнах обратно към кабинета и докато отворях вратата, чух... чух писъците, а после... — Повече не бе в състояние да продължи.

Рийс се обърна с потъмняло от гняв лице към Макс Хорнунг:

— Достатъчно. Ще ни кажете ли за какво е всичко това?

„Става въпрос за убийство“ — помисли си Макс. Някой се бе опитал да убие Елизабет Рофи. Макс седеше и мислеше съсредоточено, като се опитваше да си припомни всичко, което бе научил за „Рофи и синове“ през последните четиридесет и осем часа. Компанията бе изпаднала в сериозни затруднения, осъдена бе да плаща астрономически обезщетения, пресата бе залята с отрицателни материали, губеше клиентите си и дължеше огромни суми на банките, които започваха да стават нетърпеливи. Една узряла за промени компания. Нейният президент Сам Рофи, който имаше решаващия глас, бе умрял. Опитен алпинист, загинал при злополука в планината. Контролният пакет бе преминал в ръцете на дъщеря му Елизабет, която за малко не бе загинала при катастрофа с джип в Сардиния и едва се бе разминала със смъртта след авария с наскоро проверяван асансьор. Някой си играеше със смъртта.

Инспектор Макс Хорнунг би трябвало да се чувства щастлив. Намерил бе изпуснатата нишка. Но сега, когато се бе запознал с Елизабет Рофи, тя не бе само някакво име или просто уравнение в математическа задача. В нея имаше нещо много особено. Макс усети внезапно желание да я брани и да я защитава.

Рийс настоя:

— Попитях ви какво...

Макс го изгледа и подхвърли мъгливо:

— Ъ-ъ... обикновената процедура, мистър Уйлямс. Нищо особено. — Стана от стола си. — Извинете ме.

Чакаше го неотложна работа.

ГЛАВА 33

Старши-инспектор Шмид бе изкарал тежък ден. Пред бюрото на авиокомпания „Иберия“ имаше политическа демонстрация, задържани бяха трима души. Пожар със съмнителен характер в книжна фабрика в Брунау. Извършваше се разследване. В парка Платшпиц бе изнасилено момиче. Два случая на кражби с взлом в Гюбелин и в Грима, близо до Баур-о-Лак. И като допълнение, инспектор Макс Хорнунг отново бе тук, развиващ някаква безсмислена теория. Старши-инспектор Шмид усети, че отново започва да диша учестено.

— Барабанът на асансьора се е счупил — обясняваше Макс. — Когато е паднал, всички предпазни устройства са излезли от строя. Някой...

— Видях докладите, Хорнунг. Обикновена амортизация.

— Не, господин старши-инспектор. Прегледах спецификацията на кабелния барабан. Трябвало е да издържи още пет-шест години.

Старши инспектор Шмид усети, че бузата му започва да трепери.

— Какво искате да кажете?

— Че някой е повредил асансьора.

Не „Мисля, че някой е повредил асансьора“ или „Според мен някой е повредил асансьора.“ А, не! „Някой е повредил асансьора.“

— Защо им е трябвало да го правят?

— Тъкмо това искам да разбера.

— Искате да отидете пак в „Рофи и синове“ ли?

Инспектор Макс Хорнунг изгледа инспектор Шмид с неприкрито превъзходство:

— Не, господин инспектор. Искам да отида в Шамони.

Град Шамони е разположен на 3400 фута височина над морското равнище, на четиридесет мили от Женева, във френския департамент Горна Савоя, между масива Монблан и хребета Егил руж, откъдето с разкрива една от най-величествените гледки в света.

Инспектор Макс Хорнунг изобщо не обръщаше внимание на пейзажа, докато слизаше от влака на гарата в Шамони, стискайки износения си картонен куфар в ръка. Отпъди приближилото се такси и се отправи пеша към ниското здание на полицейския участък, разположен на главния площад в центъра на града. Макс влезе и веднага се почувства у дома, изпълнен с топли чувства към полицейското братство по целия свят. Той бе станал един от тях.

Френският сержант зад бюрото вдигна очи и попита:

— On vous pourrait aider?^[1]

— Oui — засия Макс и започна да говори. Макс подхождаше към всички чужди езици по един и същ начин: пробиваше си път през непроходимия гъсталак от неправилни глаголи, времена и причастия, използвайки езика си вместо мачете. Докато той говореше, първоначалният израз на объркване върху лицето на дежурния сержант се смени с пълно недоумение. На французите са им били необходими стотици години, за да развият говорният си апарат така, че да се постигне чудесната мелодия на френския език. А ето че застаналият пред изумения полицай човек успяваше по някакъв начин да го превърне в поредица от ужасни и неразгадаеми звуци.

Дежурният сержант не можа да издържи повече и попита:

— Какво се опитвате да кажете?

— Какво имате предвид? Нали ви говоря на френски.

Сержантът се наведе напред и попита с неприкривано любопитство:

— Ив момента ли говорите на френски?

„Тоя глупак не знае дори собствения си език“ — помисли си Макс. Извади полицейската си карта и я подаде на дежурния. Сержантът я прочете два пъти, погледна с изучаващ поглед Макс, а после отново я заразглежда. Не можеше да повярва, че човекът, който стоеше пред него, е детектив.

Французинът неохотно върна удостоверението на Макс.

— С какво мога да ви помогна?

— Разследвам една злополука при изкачване в планината, която е станала тук преди два месеца. Загиналият е Сам Рофи.

— Да, спомням си — кимна сержантът.

— Бих искал да поговоря с човек, който може да ми даде някаква информация за случая.

— Най-добре е да се обърнете към службата за планинска помощ. Името ѝ е Societe Chamoniarde de Secors en Montagne^[2]. Намира се на площад „Монблан“. Телефонният номер е 53–16–89. А може да ви дадат информация и в болницата. Тя се намира на улица „Дю Вале“. Телефонният номер е 53–01–82. Ето, сега ще ви запиша всичко — посегна той за писалката си.

— Не е необходимо — отговори Макс. — Societe Chamoniarde de Secors en Montagne, площад „Монблан“, 53–16–89. Или болницата на улица „Дю Вале“, 53–01–82.

Сержантът остана с отворена уста дълго след като Макс бе излязъл.

В Societe Chamoniarde de Secours дежуреше тъмнокос атлетичен млад мъж, който седеше зад овехтяло бюро. Той вдигна очи към влизания Макс и първата му мисъл бе: „Дано тоя чудак не поиска да се катери в планината.“

— Какво ще обичате?

— Инспектор Макс Хорнунг — представи се Макс и подаде картата си.

— С какво мога да ви помогна, инспектор Хорнунг?

— Разследвам причините за смъртта на един човек на име Сам Рофи — обясни Макс.

— А, да — въздъхна младежът зад бюрото. — Аз харесвах много мистър Рофи. Това беше много неприятна злополука.

— Вие видяхте ли какво стана?

Младият мъж поклати отрицателно глава.

— Не. Веднага щом получихме сигнала им за помощ, вдигнах спасителната група, но не можеше да се направи нищо. Мистър Рофи бе паднал в пукнатината на ледника. Никога няма да намерим тялото му.

— Как е станало това?

— В групата са били четирима катерачи. Водачът и мистър Рофи вървели отзад. Доколкото знам, правели са траверс по една заледена морена. Мистър Рофи се подхлъзнал и паднал.

— Не е ли имал предпазно въже?

— Разбира се, че е имал. То се скъсало.

— Случват ли се често такива неща?

— Само по веднъж. — Французинът се засмя на шегата си, но след като видя израза върху лицето на инспектора, бързо добави: — Опитните катерачи винаги проверяват щателно екипировката си, но стават злополуки.

Макс се замисли за миг.

— Искам да се срещна с водача.

— Водачът, който редовно придружаваше мистър Рофи, не се е катерил в този ден.

— О, така ли? — примигна Макс. — И защо не се е катерил?

— Доколкото си спомням, той беше болен. Замести го друг водач.

— Можете ли да ми дадете името му?

— Ще го намеря, ако ме почакате за момент.

Младият мъж се скри във вътрешната канцелария и след няколко минути се върна с лист хартия в ръце.

— Името на водача е Ханс Бергман.

— Къде мога да го намеря?

— Той не е тукашен. — Младежът се зачете в листчето. — Живее в село Леже, на около шестдесет километра отук.

Преди да тръгне от Шамони, Макс спря в хотел „Клайне Шайдег“ и попита администратора:

— Бяхте ли на работа, когато мистър Рофи бе отседнал тук?

— Да — отвърна администраторът. — Ужасно нещастие, наистина ужасно.

— Мистър Рофи сам ли беше?

Хотелиерът поклати глава.

— Не. С него имаше някакъв приятел.

— Приятел ли? — зяпна го Макс.

— Да. Мистър Рофи бе направил резервация и за двамата.

— Можете ли да ми кажете името на приятеля му?

— Разбира се — отговори администраторът. Измъкна един огромен дневник изпод рафта и започна да прелиства назад страниците му. Спря да прелиства и прокара пръст надолу по страницата, след което съобщи:

— А, ето го...

На Макс му бяха необходими почти три часа, за да стигне до Леже с наетия фолксваген — възможно най-евтината кола, която успя да намери, и за малко не подмина селото. То дори не беше и село. Селцето се състоеше от няколко магазина, малък алпийски хотел и смесен магазин, пред който имаше една-единствена колонка за бензин.

Макс паркира колата пред хотелчето и влезе.

Пред откритата камина седяха няколко души и разговаряха. Когато Макс застана на вратата, всички млъкнаха.

— Извинете — каза той, — търся хер Ханс Бергман.

— Кой?

— Ханс Бергман. Водачът. Живее в това село.

Един възрастен мъж с набраздено от годините лице плю в огъня и каза:

— Някой се е пошегувал с вас, господине. Аз съм роден в Леже. Не съм чувал за никакъв Ханс Бергман.

[1] Мога ли да ви помогна с нещо? (фр.) — Бел.пр. ↑

[2] Планинска спасителна служба на Шамони (фр.) — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 34

Елизабет тръгна на работа седмица след смъртта на Кати Ерлинг. Влезе развълнувана във фоайето на партера, отговаряйки машинално на поздравите на портиера и охраната. В дъното видя работниците, които сменяха разбитата асансьорна кабина. Тя си спомни за Кати Ерлинг и си представи ясно какъв ужас е изпитвала, докато е падала шеметно, за да намери смъртта си. Знаеше, че вече никога няма да се качи на този асансьор.

Когато влезе в кабинета си, Елизабет видя, че пощата ѝ вече е отворена от Анриет, втората секретарка, и е наредена спретнато върху бюрото ѝ. Прегледа я набързо, като парафираше някои от документите, а на други поставяше въпросителни знаци или пък ги отбелязваше за ръководителите на различните отдели. На дъното на купчината лежеше голям запечатан плик с надпис: „За Елизабет Рофи — лично“. Елизабет взе ножа за писма и разряза плика в горния му край. Бръкна вътре и извади снимка с размери 20 на 25 сантиметра. На нея в едър план видя дете монголоид, чиито изтъкнали очи гледаха втренчено от огромната му глава. Към снимката имаше прикрепена бележка, написана с цветен молив: „Това е моят хубав син Джон. Вашите лекарства го направиха такъв. Ще ви убия.“

Елизабет изпусна бележката и снимката и усети, че ръцете ѝ треперят. В стаята влезе Анриет с куп документи.

— Тези са готови за подпис, мис... — Тя забеляза разстроено лице на Елизабет. — Нещо лошо ли се е случило?

— Моля... повикайте мистър Уйлямс да дойде при мене — отвърна Елизабет и се загледа отново в снимката върху бюрото.

Компанията „Рофи и синове“ не можеше да бъде отговорна за подобна трагедия.

— Вината беше наша — обясни Рийс. — Една пратка с лекарства беше етикирана погрешно. Успяхме да върнем обратно по-голямата част, но... — вдигна той безпомощно ръце.

— Кога е станало това?

— Почти преди четири години.

— Колко души са засегнати?

— Около стотина. — Той забеляза помръкналото ѝ лице и бързо додаде: — Получиха обезщетение. Но всички не бяха като този, Лиз. Виж, ние внимаваме дяволски много. Вземаме всякакви предпазни мерки, за които можеш да си помислиш, но хората са си хора. Понякога стават грешки.

Елизабет седеше загледана в снимката на детето.

— Но това е ужасно.

— Не е трябвало да ти показват писмото. — Рийс прокара пръсти през гъстата си черна коса и добави: — Знай, че моментът е съвсем неподходящ, но има още няколко въпроса, които са по-важни от този.

Тя не можеше да си представи, че има нещо по-важно.

— Да?

— Службата за контрол на лекарствата току-що е издала решение срещу нас във връзка с аерозолните спрейове. До две години ще бъде наложена пълна забрана на аерозолите.

— Как ще ни се отрази тази забрана?

— Ще понесем големи загуби. Забраната означава, че трябва да закрием половин дузина фабрики по целия свят и да загубим едно от най-печелившите си подразделения.

Елизабет се сети за Емил Йопли и разработвания от него препарат, но не каза нищо.

— Има ли още нещо?

— Чете ли сутрешните вестници?

— Не.

— Съпругата на един белгийски министър е вземала „Бенексан“.

— Наше ли е лекарството?

— Да. От групата на антихистамините. Противопоказно е за хора с много високо кръвно налягане. На етикета му пише съвсем ясно. Но тя не му обърна внимание.

Елизабет усети, че я обзема паника.

— И какво е станало с нея?

— Изпаднала в кома — обясни Рийс. — Може и да не оживее. В статията се споменава, че лекарството е наше. От цял свят заваляха анулирани поръчки. От Агенцията за контрол на лекарствата ни уведомиха, че са започнали разследване, но то ще отнеме най-малко

година. А докато приключат, ние можем да продължаваме с продажбите.

— Искам да спрем да го продаваме — реши Елизабет.

— Няма смисъл да го спираме. То е много подходящо за...

— Има ли и други пострадали от него?

— Помогнало е на стотици хиляди. — Тонът му бе хладен. — То е едно от най-ефективните ни...

— Не отговори на въпроса ми.

— Предполагам, че в някои изолирани случаи е навредило. Но...

— Искам да се спре продажбата му. Незабавно.

Той се опита да преодолее гнева си, а после каза:

— Добре. Искаш ли да научиш колко ще ни струва това?

— Не.

Рийс поклати глава.

— Дотук бяха добрите новини. Лошата новина е, че банкерите искат среща с тебе. Незабавно. Искат си парите.

Елизабет седеше сама в кабинета си, мислейки за детето монголоид и за лежащата в кома жена заради лекарствата на „Рофи и синове“. Тя знаеше добре, че освен с „Рофи и синове“ подобни трагедии са свързани и с други фармацевтични фирми. Във вестниците почти ежедневно се пишеше за подобно случаи, но никой от тях не бе й подействал като този. Чувстваше се отговорна. Реши твърдо да поговори с шефовете на отделите, отговарящи за предпазните мерки, и да види дали нещо не може да се подобри.

„Това е моят хубав син Джон.“

„Мадам ван ден Лог е в кома. Може и да не оживее.“

„Банкерите искат среща с тебе. Незабавно. Решили са да си поискат парите.“

Чувстваше, че се задушават, сякаш всичко наоколо бе започнало да я притиска изведнъж. За първи път се замисли дали ще може да се справи. Отговорностите й бяха прекалено големи и бързо се увеличаваха. Елизабет се завъртя на стола, за да погледне към закачения на стената портрет на стария Самуел. Той изглеждаше толкова знаещ и уверен в себе си. Но тя знаеше колко неуверен е бил

понякога, изпълнен от съмнения и крайно отчаяние. Но все пак е успял. И тя щеше да се справи някак си. Нали бе от фамилията Рофи.

Забеляза, че портретът виси накриво. Вероятно в резултат на злополуката с асансьора. Елизабет стана, за да го оправи. Докато наместваше рамката, кукичката ѝ се откачи и картината се разби на пода. Елизабет дори не я погледна. Тя се загледа втренчено към мястото, където бе висял портретът. Върху стената имаше залепен миниатюрен микрофон.

Вече бе станало четири часът сутринта, а Емил Йопли все още работеше. Напоследък това му бе станало навик. Макар че Елизабет Рофи не му бе дала никакъв краен срок, Йопли разбираше колко е важен проектът за компанията и бързаше да приключи работата си колкото е възможно по-скоро. Напоследък все по-често се носеха обезпокоителни слухове за „Рофи и синове“. Искаше му се да направи каквото може, за да помогне на компанията. Тук се бяха отнасяли добре към него. Дадоха му хубава заплата и пълна свобода. Харесвал бе Сам Рофи, така, както харесваше и дъщеря му. Елизабет Рофи може би никога нямаше да узнае, че той ѝ посвещаваше работата си в късните часове. Седеше прегърбен над малкото си бюро и проверяваше данните от последния експеримент. Резултатите надхвърляха очакванията му. Напълно погълнат от изследванията си, той не обръщаше внимание на носещата се откъм клетките с животните отвратителна смрад, нито пък на тежката влага и късния час. Вратата се отвори и в стаята влезе поелият нощната охрана Сеп Нолан. Нолан не обичаше нощното дежурство. Нощем лабораториите изглеждаха зловещи. Миризмата на затворените в клетки животни направо го поболяваше. Нолан се питаше дали убитите тук животни нямат духове, които се връщат и обикалят по коридорите. „Ще трябва да накарам тоя звяр да си плати за стореното“ — каза си той. Всички работещи в сградата си бяха отишли отдавна. Освен проклетия луд учен с неговите клетки, пълни със зайци, котки и хамстери.

— Докога ще работите, докторе? — попита Нолан.

Йопли вдигна глада, осъзнал чак сега, че Нолан е в стаята.

— Какво?

— Ако ще останете още, мога да ви донеса сандвич или нещо друго. Ще прескоча до бюфета да хапна нещо.

— Само едно кафе, ако обичате — отговори Йопли и се надвеси отново над таблиците.

Нолан добави:

— Ще заключа външната врата, когато изляза. Връщам се веднага.

Йопли дори не го чу.

Десетина минути по-късно вратата на лабораторията се отвори и той чу глас.

— Много до късно работиш, Емил.

Йопли вдигна стресната глава, Кога видя кой е влязъл, стана и смутено отговори.

— Да, господине. — Чувстваше се поласкан, че такъв важен човек е минал да го посети.

Свръхсекретният проект „Извор на младостта“, нали така?

Емил се поколеба. Мис Рофи му бе казала, че никой не трябва да знае за проекта. Но това, разбира се, не се отнасяше за госта му. Той бе човекът, който го бе довел в компанията. И Емил Йопли се усмихна с думите:

— Да, господине. Свръхсекретен е.

— Добре. Нека си остане такъв. Как върви?

— Чудесно, господине.

Гостът се отправи към една от клетките със зайци. Емил Йопли го следваше.

— Имате ли нужда от някакви подробности?

Мъжът се усмихна.

— Не, нямам. Твърде добре съм запознат с проекта ти, Емил. — Гостът тръгна да си върви, но докато се обръщаше, събори една паничка от лавицата, която падна на пода. — Извинявай.

— Не се безпокойте, господине. Аз ще я прибера. — Емил Йопли се наведе да вдигне паничката и усети в тила си поток от червени пламъци, а последното, което осъзна, бе, че полита към пода.

Елизабет се събуди от настоятелния звън на телефона. Седна в леглото с все още натезжали от съня очи и погледна будилника върху нощното шкафче. Пет часът сутринта. Протегна се пипнешком и вдигна слушалката. Чу нечий разтревожен глас:

— Мис Рофи, вие ли сте? Тук е охраната на завода. В една от лабораториите избухна експлозия. Всичко е унищожено.

Тя моментално се разсъни.

— Има ли пострадали?

— Да, мадам. Един от учените е загинал в пламъците.

Не беше нужно да ѝ казва името му.

ГЛАВА 35

Инспектор Макс Хорнунг седеше и мислеше. Стаята на инспекторите бе изпълнена с шума на пишещи машини, гласовете на спореци и звъна на телефони, но Хорнунг не виждаше и не чуваше нищо. Той умееше да се съсредоточава еднопосочно, като компютър. Мислеше си за устава на „Рофи и синове“, така, както го бе съставил старият Самуел със запазване на контролния пакет в ръцете на фамилията. „Умно измислено — каза си Макс. — Но й опасно.“ Уставът на компанията му напомняше за тонтината, измисления от италианския банкер Лоренцо Тонти през 1695 г. застрахователен план. Всеки член на тонтината внасял равен дял средства, а когато някой умираше, надживелите го наследявали неговия дял. Подбудите да се премахнат останалите били достатъчно силни. Както и при „Рофи и синове“. Прекалено голямо изкушение бе да оставиш някому наследство в размер на милиони, а после да му кажеш, че не може да го продава, докато всички не се съгласят.

Макс откри, че Сам Рофи не е бил съгласен. Той бе мъртъв. Елизабет Рофи не се бе съгласила. Едва бе избегнала смъртта на два пъти. Прекалено много злополуки. Инспектор Макс Хорнунг не вярваше в злополуките. Той отиде да говори със старши-инспектор Шмид.

Старши-инспекторът изслуша рапорта на Макс Хорнунг за нещастния случай със Сам Рофи и изръмжа:

— Е, имало някакво объркване с имената на водачите. Това не е достатъчен повод за образуване на следствие за убийство, Хорнунг. Не и в моя отдел.

Дребничкият детектив търпеливо обясни:

— Мисля, че не е само това. „Рофи и синове“ имат големи проблеми вътре в компанията. Възможно е някой да е сметнал, че премахването на Сам Рофи ще ги реши.

Старши-инспектор Шмид се облегна назад и се загледа в инспектор Хорнунг. Той бе убеден, че предположенията му са безпочвени. Но мисълта, че инспектор Макс Хорнунг може да му се махне от очите за известно време, го изпълваше с огромна радост. Отсъствието му щеше да повдигне настроението на всички в отдела. А имаше и още едно съображение: хората, които Макс Хорнунг си бе наумил да разследва. Не някои други, а влиятелната фамилия Рофи. При нормални обстоятелства Шмид би наредил на Макс Хорнунг да стои много надалеч от тях. Ако инспектор Хорнунг ги разсърдеше — а другояче не можеше и да стане, — те имаха, достатъчно власт да го изхвърлят от полицията. И никой нямаше да обвинява старши-инспектор Шмид. А не бяха ли му натрапили дребничния детектив? Ето защо той отговори на Макс Хорнунг:

— Случаят е ваш. Работете спокойно.

— Благодаря — отговори с щастлива усмивка Макс.

Докато Макс се прибираще по коридора към стаята си, към него се приближи следователят от отдела за убийства.

— Хорнунг! Можеш ли да ми дадеш на заем за малко паметта си?

— Моля? — примигна Макс.

— Речният патрул току-що извади от водата едно момиче. Ще дойдеш ли да я видиш?

Макс преглътна и каза:

— Щом искаш.

Тази част от задълженията му изобщо не се харесваше на Макс, но той реши, че е негов дълг.

Тя лежеше в един от многото еднакви метални шкафове в студената морга. Бе на около двадесет години, с руса коса. Тялото бе подпухнало от водата. Беше гола, с изключение на завързаната около шията червена панделка.

— Има следи от полово сношение непосредствено преди смъртта. Удушена е, а после са я хвърлили в реката — обясни

следователят. — В дробовите й няма въздух. Не можем да вземем никакви отпечатьци. Виждал ли си я някога?

Инспектор Макс Хорнунг погледна лицето на момичето и отвърна:

— Не.

Излезе и тръгна да хване автобуса за летището.

ГЛАВА 36

Когато инспектор Макс Хорнунг кацна на летището на Коста Смералда в Сардиния, той нае възможно най-евтината кола — Фиат 500, и потегли за Олбия. За разлика от останалата част на Сардиния, Олбия бе индустриален град, в чиито покрайнини имаше множество грозни фабрики и заводи, а до градското сметище се намираще огромно гробище за стари автомобили, които някога са били хубави коли, превърнали се в ненужни скелети, годни само за претопяване. „Всеки град по света си има гробище за автомобили — каза си Макс. — Паметници на цивилизацията.“

Макс стигна до центъра на града и спря пред сграда, на която имаше надпис: „Полицейско управление на Олбия“. В момента, в който влезе, Макс усети познатото чувство, че е част от всичко това. Той показа полицейската си карта на дежурния сержант и след няколко минути вече влизаше в кабинета на полицейския началник Луиджи Фераро. Фераро се изправи с радушна усмивка, но тя моментално изчезна, щом видя госта си. У Макс имаше нещо, което не се връзваше с понятието за детектив.

— Мога ли да видя документите ви? — учтиво попита Фераро.

— Разбира се — отвърна Макс.

Извади картата си, а полицейският началник я разгледа внимателно от двете страни и после му я върна. Първата му мисъл бе, че в Швейцария сигурно много трудно намират детективи. Седна на мястото си зад бюрото и попита:

— С какво мога да ви бъда полезен?

Макс започна да обяснява на чист италиански. Лошото бе, че на Фераро му бяха необходими няколко минути, за да проумее на какъв език говори Макс. Когато разбра, че би трябвало да е италиански, той вдигна ужасено ръка и извика.

— Стига! Говорите ли английски?

— Разбира се — отвърна Макс.

След като Макс свърши с обясненията си, Фераро каза:

— Имате грешка, сеньор. Мога да ви уверя, че си губите времето. Нашите механици вече прегледаха джипа. Всички са единодушни, че става въпрос за катастрофа.

Макс кимна невъзмутимо.

— Но аз не съм го прегледал.

— Добре — съгласи се Фераро. — Той е изложен за продан в един обществен гараж. Ще пратя един от моите хора да ви заведе. Искате ли да видите мястото на катастрофата?

— Защо? — примигна Макс.

За придружител на Макс избраха инспектор Бруно Кампаня.

— Ние вече направихме оглед. Катастрофа е било — обясни Кампаня.

— Не — отговори Макс.

Джипът стоеше в ъгъла на гаража, а предницата му все още беше смачкана и изцапана със засъхнал сок от дърветата.

— Все не ми остава време да го оправа — извини се монтьорът.

Макс обиколи джипа, за да го огледа.

— Как са били повредени спирачките? — попита той.

— Господи! И вие ли? — Гласът на монтьора бе изпълнен с негодувание. — Аз работя като монтьор от двацет и пет години, сеньор. Проверих го лично. За последен път са пипали спирачките на тая кола, когато са я изкарали от завода.

— Някой ги е повредил — настоя Макс.

— Как? — заекна от яд монтьорът.

— Още не зная как, но ще разбера — увери го спокойно Макс.

Той хвърли последен поглед към джипа, след което се обърна и излезе от гаража.

Полицейският началник Луиджи Фераро изгледа инспектор Бруно Кампаня и попита:

— Какво направихте с него?

— Нищо. Заведох го в гаража, той се държа като глупак пред монтьора, а после каза, че иска да се разходи сам.

— Невероятно!

Макс стоеше на брега и гледаше към сините води на Тиренско море, но не виждаше нищо. Опитваше се да се съсредоточи, а умът му трескаво прехвърляше всички подробности. Все едно, че сглобяваше огромна картина от парченца. Всичко си отиваше точно на мястото, ако човек знае как да го направи. Джипът бе малка, но важна частица от ребуса. Спирачките му са били прегледани от монтьорите. Макс нямаше основание да се съмнява в честността или способностите им. Ето защо приемаше твърденията им, че спирачките на джипа не са били умишлено повредени. Но тъй като Елизабет бе карала джипа и някой е искал да я убие, той приемаше също така факта, че са били повредени. Нямаше начин, по който да са го направили. И все пак някой ги бе повредил. Противникът му беше умен човек. От това нещата ставаха по-интересни.

Макс пристъпи по пясъка на плажа, седна върху един голям камък и затвори очи, опитвайки се да се съсредоточи отново, като си представяше парченцата, разместваше ги, разрязваше ги и ги пренареждаше, за да подреди ребуса.

След двамадесет минути последното парченце си легна на мястото. Макс отвори широко очи и радостно си каза: „Браво! Ще трябва да се запозная с човека, който го е измислил.“

После инспектор Макс Хорнунг се отби на две места, първото от които бе малко извън Олбия, а второто бе в планините. Качи се на последния следобеден самолет за Цюрих.

Туристическа класа.

ГЛАВА 37

Началникът на охраната на „Рофи и синове“ обясняваше на Елизабет:

— Всичко стана толкова бързо, мис Рофи. Нищо не можеше да се направи. Когато дойде пожарната, цялата лаборатория беше изгоряла.

Открили бяха останките от овъгленото тяло на Емил Йопли. Нямахме как да се разбере дали откритата от него формула е била взета от лабораторията преди да избухне пожарът.

— Сградата на научноизследователския отдел се охранява двацет и четири часа в денонощието, нали така? — попита Елизабет.

— Да, мадам. Ние...

— Откога сте началник на охраната?

— От пет го дини. Аз...

— Уволнен сте.

Той се опита да каже нещо, но после промени решението си.

— Да, мадам.

— Колко души са подчинените ви?

— Шестдесет и пет.

Шестдесет и пет! И не са могли да спасят Емил Йопли.

— Давам им двацет и четири часа — реши Елизабет. — Искам всички да се махнат оттук.

Той я погледна за миг и попита:

— Мис Рофи, смятате ли, че постъпвате справедливо?

Тя се замисли за Емил Йопли, за откраднатата лицензна формула и за поставения в кабинета ѝ микрофон, който бе смачкала с обувката си.

— Махайте се! — нареди Елизабет.

Тя работи усърдно цялата сутрин, като се опитваше да изтрие от съзнанието си спомена за овъгленото тяло на Емил Йопли и лабораторията, пълна с изгорели животни. Опитваше се да не мисли какво щеше да струва на компанията загубата на формулата.

Съществувахе вероятност някоя от конкурентните компании да я патентова, а Елизабет не можеше да попречи с нищо. Когато конкурентите ти видят, че си слаб, те решават да те унищожат. Но тук не бе замесен съперник. Беше някой приятел. Приятел, който искаше да я унищожи.

Елизабет реши да наеме професионална охранителна служба. Щеше да се чувства в по-голяма безопасност сред външни хора.

Тя позвъни по телефона в Международната болница в Брюксел, за да се осведоми за състоянието на жената на белгийския министър. Съобщиха ѝ, че мадам ван ден Лог е все още в кома. Не знаеха дали ще оцелее.

Елизабет се бе замислила за Емил Йопли, за детето монголоид и за жената на министъра, когато в стаята влезе Рийс. Той забеляза посърналото ѝ лице и попита тихо:

— Толкова ли е сериозно положението?

Тя кимна унило.

Рийс се приближи към нея и я огледа внимателно. Тя изглеждаше уморена и съсипана. Чудно му беше докога може да издържи. Взе ръцете ѝ и попита внимателно:

— Мога ли да ти помогна с нещо?

„С всичко“ — помисли си Елизабет. Имаше огромна нужда от Рийс. Имаше нужда от силата, помощта и любовта му. Погледите им се срещнаха и тя бе готова да се хвърли в прегръдките му, да му разкаже за всичко, което се бе случило или ставаше в момента.

— Има ли нещо ново за мадам ван ден Лог? — попита Рийс.

И поривът ѝ отмина.

— Не — отвърна Елизабет.

— Някой обаждал ли се е във връзка със статията в „Уолстрийт Джърнал“?

— Каква статия?

— Не си ли я видяла?

— Не.

Рийс се обади на секретарката да му донесат вестника. В статията се изброяваха всички неприятности, сполетели напоследък „Рофи и синове“, но основното бе, че компанията се нуждае от опитен ръководител. Елизабет остави вестника и попита:

— Колко ще ни навреди това?

— Неприятностите вече са започнали — сви рамене Рийс. — Те просто ги съобщават. Започваме да губим голяма част от пазарите, а ние...

В този момент иззвъня вътрешният телефон. Елизабет натисна бутона.

— Да?

— На другата линия е хер Юлиус Бадрут, мис Рофи. Казва, че е спешно.

Елизабет погледна към Рийс. Досега беше отлагала срещата с bankerите.

— Свържете ме с него. — Вдигна слушалката. — Добро утро, хер Бадрут.

— Добро утро. — Гласът му по телефона звучеше сухо и обидено. — Свободна ли сте следобед?

— Ами, аз...

— Чудесно. Ще ви бъде ли удобно в четири часа?

Елизабет се поколеба за миг.

— Да. В четири часа.

В слушалката се чу сух, дразнещ шум и Елизабет разбра, че хер Бардрут прочиства гърлото си.

— Съжалявам за случилото се с Емил Йопли — каза той.

„Името на Йопли не бе споменато в съобщенията на вестниците за експлозията“ — помисли си тя.

Остави бавно слушалката и видя, че Рийс я наблюдава.

— Акулите подушват кръв — подхвърли той.

Телефонът не спря да звъни през целия следобед. Обади се Алек:

— Елизабет, видя ли какво пишат във вестниците днес?

— Да — отговори Елизабет. — В „Уолстрийт джърнал“ преувеличават.

Настъпи пауза, след която Алек каза:

— Нямах предвид „Уолстрийт Джърнал“, а уводната статия на „Файненшъл Таймс“. Никак не е хубава. Телефоните ми не спират да звънят. Анулират много поръчки. Какво ще правим?

— Аз ще ти се обадя пак, Алек — обеща Елизабет.

Обади се Иво:

— Карисима, трябва да се подготвиш за нещо неприятно.

„Вече съм се подготвила“ — помисли си с горчивина Елизабет.

— За какво става дума?

— Един италиански министър бил задържан преди няколко часа за приемане на подкупи.

Елизабет внезапно усети какво ще последва.

— Продължавай нататък.

Гласът на Иво звучеше така, сякаш се извиняваше за нещо.

— Не е по наша вина — каза той. — Министърът е алчен и станал непредпазлив. Хванали го на летището при опит да изнесе тайно пари от Италия. Установили, че парите идват от нас.

Макар че Елизабет беше подготвена за подобно нещо, казаното от Иво я изпълни с недоверие.

— Защо ни е трябвало да го подкупваме?

— За да можем да въртим бизнес в Италия — обясни сухо Иво. — Това е начин на живот тук. Престъплението ни не се състои в това, че сме подкупвали министъра, а че са ни хванали.

Тя се облегна назад и в главата ѝ нещо забуча.

— Какво ще стане сега?

— Предлагам да се срещнем с адвокатите на компанията в най-скоро време — отговори Иво. — Не се тревожи. В Италия само бедните влизат в затвора.

От Париж се обади разтревожено Шарл. Френската преса била пълна с материали за „Рофи и синове“. Шарл убеждаваше Елизабет да продаде акциите, докато компанията все още има някакво реноме.

— Купувачите губят доверие в нас — заключи Шарл. — А щом е така, компанията не може да съществува.

Елизабет се замисли за обажданията по телефона, за bankerите, за братовчедите си и за пресата. Прекалено много неща се бяха случили за толкова кратко време. Някой дърпаше конците на всичко това. Трябваше да го открие.

В тефтерчето с телефоните на Елизабет все още стоеше името на Мария Мартинели. То я върна към спомена за високата и дългокрака италианка, с която бе учила в Швейцария. После си бяха писали от време на време. Мария бе станала манекенка и ходеше със собственика

на един милански вестник. На Елизабет ѝ трябваха петнадесет минути, за да се свърже с нея. След като си размениха обичайните любезности, Елизабет попита:

— Все още ли ходиш с оня вестникар?

— Разбира се. Ще се оженим в момента, в който Тони получи развод.

— Мария, искам да ми направиш една услуга.

Мария Мартинели ѝ се обади след по-малко от час.

— Получих информацията, която ти трябва. Онзи banker, който се е опитвал да изнесе пари от Италия, попаднал в клопка. Тони каза, че някакъв човек подкупил граничарите.

— Успял ли е да разбере името на този човек?

— Иво Палаци.

Инспектор Макс Хорнунг бе направил интересно откритие. Той научи, че експлозията в „Рофи и синове“ не само е била умишлено извършена, но и че е била причинена от експлозива „Рилар Х“, произвеждан изключително за нуждите на армията. Макс бе заинтригуван от факта, че „Рилар Х“ се произвежда в една от фабриките на „Рофи и синове“. Необходимо му бе само едно телефонно обаждане, за да разбере коя е фабриката. Намираще се в околностите на Париж.

Точно в четири часа следобед хер Юлиус Бадрут отпусна ъгловатото си тяло на стола и започна без предисловия:

— Колкото и да ни се иска да ви помогнем, мис Рофи, боя се, че трябва да дадем предимство на отговорността ни към притежателите на акции.

„Подобни изказвания — каза си Елизабет — bankerите правят пред вдовици и сираци преди да обявят ипотеките им за просрочени.“ Но този път тя бе подготвена за срещата с хер Бадрут.

— Ето защо нашият съвет на директорите ме упълномощи да ви уведомя, че bankата ни настоява за незабавното погасяване на заемите,

направени от „Рофи и синове“.

— Казахте ми, че разполагам с деветдесет дни — забеляза тя.

— За съжаление положението се влоши. Трябва да ви съобщя също така, че и другите банки, с които работите, са взели същото решение.

След като банките отказваха да ѝ помогнат, вече нямаше никакъв начин да запази компанията в свои ръце.

— Съжалявам, че трябваше да ви съобщя такава неприятна новина, мис Рофи, но реших, че мой дълг е да ви уведомя лично.

— На вас, разбира се, ви е известно, че „Рофи и синове“ е все още много силна и стабилна компания.

Хер Юлиус Бадрут кимна само веднъж с глава.

— Разбира се. Компанията е огромна.

— И въпреки това няма да ни дадете повече време.

Хер Бадрут я погледна за момент, а после отговори:

— В банката смятаме, че проблемите ви са разрешими, мис Рофи, но... — Той се поколеба дали да продължи.

— Но не вярвате, че има кой да ги разреши, нали така?

— Боя се, че сте права — отговори той и се надигна.

— А какво бихте казали, ако някой друг стане президент на „Рофи и синове“? — попита Елизабет.

Той поклати глава.

— Обсъждали сме и тази възможност. Не смятаме, че някой от сегашните членове на Управителния съвет е способен да се справи напълно с...

— Аз имах предвид Рийс Уйлямс — прекъсна го Елизабет.

ГЛАВА 38

Полицаят Томас Хилър от патрулното отделение по Темза беше в ужасно състояние. Сънлив, гладен, вбесен и мокър, той не можеше да определи кое го дразни най-много.

Спеше му се, защото годеницата му Фло го бе държала буден през цялата нощ, за да му се кара; гладен беше, защото след като Фло най-после спря с крясъците си, той вече бе закъснял за работа и не му бе останало време да хапне; вбесен бе, защото тя не му бе дала да я пипне; а беше мокър, защото десетметровата полицейска моторница, с която се движеше, бе направена за работа, а не за удобство и усилващият се вятър вкарваше дъжда в кабинката, в която се бе скрил. Речното отделение покриваше петдесет и четири мили по течението на Темза от Дартфърд крийк до моста „Стейнс“ и обикновено полицаят Хилър обичаше патрулните дежурства. Но не и когато бе в подобно състояние. Проклети жени! Представи си голата Фло в леглото и огромните ѝ гърди, които се повдигаха и спускаха, докато му се караше. Погледна часовника си. Още половин час и отвратителната обиколка щеше да свърши. Моторницата бе завила и се насочваше обратно към кея „Ватерло“. Хилър вече се питаше какво да направи най-напред: да се наспи, да се наяде или да скочи в леглото с Фло. „А може и трите наведнъж“ — каза си той. Потърка очи, за да прогони дрямката, и се загледа в калните води на придошлата от дъжда река.

Пред очите му се мярна нещо неопределено. То приличаше на огромна бяла риба, плуваща с корема нагоре, и първата мисъл на полицая Хилър бе, че ако я измъкнат на борда, целите ще се овонят от нея. Тя бе на около десет ярда от десния борд и лодката вече се отдалечаваше. Ако вземеше да се обади, проклетата риба щеше да го забави да си тръгне. Щеше да се наложи да спрат и да я търсят наслуки, а после или да я качат на лодката, или да я закачат на буксир. Каквото и да направеха, то щеше да го забави да се прибере при Фло. Е, няма нужда да докладва. Ами ако не е видял нищо? Ами ако...? Лодката продължаваше да се отдалечава.

Полицаят Хилър извика:

— Сержант, някаква риба се влачи по реката на двайсет градуса от десния борд. Прилича ми на голяма акула.

Мощният дизелов мотор от сто конски сили изведнъж намали оборотите и лодката започна да забавя ход. Сержант Гаскинс дойде към десния борд.

— Къде е? — попита той.

Неясният предмет бе изчезнал зад пелената от дъжда.

— Ей там беше.

Сержант Гаскинс се двоумеше. Той също искаше да се прибере по-бързо. Не му се щеше да се занимава с проклетата риба.

— Мислиш ли, че може да е опасна за корабите? — попита той.

На полицая Хилър му се искаше да излъже, но не можа да се пребори със себе си.

— Да — отвърна той.

Патрулната лодка направи обратен завой и се насочи към мястото, където бяха забелязали за последен път предмета. Той изскочи внезапно, почти под носа на лодката, а двамата полицаи зяпнаха втрещени. Под тях плуваше тялото на младо русо момиче.

Тя бе съвсем гола с изключение на червената панделка, завързана около шията ѝ.

ГЛАВА 39

В момента, в който полицаят Хилър и сержант Гаскинс вадеха тялото на убитото момиче от Темза, на десет мили от тях, в другия край на Лондон, инспектор Макс Хорнунг влизаше в сиво-бялото мраморно преддверие на новата сграда на Скотланд Ярд. Самият факт, че влиза през легендарните двери го изпълни с чувство на гордост. Той бе станал частица от великото братство. Приятно му беше, че телеграфният адрес на Скотланд Ярд беше „БЕЛЕЗНИЦИ“. Макс обичаше англичаните. Единственото, което го смущаваше, беше неспособността им да общуват с него. Англичаните говореха на родния си език по много странен начин.

Дежурният полицай на пропуска го попита:

— Какво ще обичате, господине?

Макс се обърна.

— Имам уговорена среща с инспектор Дейвидсън.

— Името, господине?

Макс изрече бавно и отчетливо:

— Инспектор Дейвидсън.

Полицаят го погледна с нескриван интерес.

— Вие се казвате Инспектор Дейвидсън?

— Аз не се казвам Инспектор Дейвидсън. Казвам се Макс Хорнунг.

Полицаят на пропуска попита с извиняващ се глас:

— Извинете ме, господине, но говорите ли поне малко английски?

Пет минути по-късно Макс вече седеше в кабинета на инспектор Дейвидсън — едър мъж на средна възраст с червендалесто лице и неравни жълтеникави зъби. „Типичен англичанин“ — каза си Макс радостно.

— Казахте по телефона, че ви е необходима информация за сър Алек Никълъс, тъй като е заподозрян в убийство.

— Той е един от шестимата.

Инспектор Дейвидсън го зяпна изненадано:

— Той е укрит под камината?

Макс въздъхна. Повтори още веднъж бавно и внимателно това, което бе казал.

— А-ха. — Инспекторът се замисли за момент. — Ще ви кажа какво ще направим. Ще ви изпратя в С-4 — криминалния архив. Ако там няма нищо за него, ще опитаме в С-11 и С-13 — криминалното разузнаване.

Името на сър Алек Никълс не фигурираше в нито една от архивите. Но Макс знаеше къде може да намери необходимата му информация.

Макс бе позвънил сутринта на служителите в Сити — финансовия център на Лондон.

Реакцията им бе позната. Щом Макс си каза името, те се разтрепериха, тъй като всеки работещ в Сити има да крие по нещичко, а славата на Макс като финансов ангел мъстител се носеше навсякъде. Но в мига, в който Макс им съобщи, че му е необходима информация за някой друг, те изведнъж бяха изпълнени с готовност да му помогнат.

В продължение на два дни Макс посещаваше банки, финансови компании, кредитни организации и статистически служби. Хората, работещи там, не го интересуваха. Искаше само да поговори с компютрите им.

Макс бе гениален по отношение на компютрите. Сядаше пред монитора и си играеше с машините като виртуоз. Нямаше значение какви програми бяха заложени в тях, защото Макс можеше да работи с всякакви програми. Разговаряше с различни компютри. Спокойно се справяше с ФОРТРАН и ФОРТРАН IV, гигантския Ай-Би-Ем 370, с ПДП 10 и 11, както и с АЛГОЛ 68.

Беше на „ти“ с КОМОЛ, програмиран, за бизнес-програми, и с използвания от полицията БЕЙСИК, както и с бързо действащия АПЛ, с който се разговаряше само чрез таблици и диаграми. Макс говори с ЛИСП и АРТ, а също и с ПЛ-1. Провеждаше разговори чрез бинарен код, задаваше въпроси с аритметични и графични единици, а бързодействащият принтер отговаряше със скорост от 1100 реда в минута. През целия си живот огромните компютри ненаситно бяха поглъщали информация, бяха я съхранявали, анализирали и

запомняли, а сега я бълваха на ухото на Макс, доверявайки му тайните си в снабдените с климатична инсталация зали.

Нямаше нищо неприкосновено, нито пък нещо оставаше скрито. Личният живот при съвременната цивилизация е една илюзия, един мит. Всеки гражданин е напълно разголян, най-съкровеният му тайни излизат наяве и могат да бъдат прочетени от всекиго. Хората влизат в регистрите, ако имат номер за социална застраховка, някаква застрахователна полица, шофьорска книжка или банкова сметка. Имената им влизат в списъци, ако са платили данъците си, получили са обезщетение като безработни или пък са получили социални помощи. Имената им се съхраняват в компютрите, ако имат медицинска застраховка, ако са си направили ипотека на жилището, ако притежават автомобил или велосипед и ако си открият влогове или чекова книжка. Компютрите знаят имената им, ако са лежали в болница, били са на военна служба, притежавали са ловен или риболовен билет, ако са подавали молби за задграничен паспорт, за телефон или за свързване към електрическата мрежа, или пък са се женили, развеждали и създавали деца.

Ако човек знае къде да провери и има необходимото търпение, той може да получи всякакви данни.

Макс Хорнунг се разбираше прекрасно с компютрите. Те не му се подиграваха заради акцента, нито пък се смееха на външния му вид, на държанието му или пък на облеклото му. Те уважаваха интелигентността му, възхищаваха му се и го обичаха. С удоволствие споделяха тайните си с него, разказвайки му пикантни клюки за глупостта на простосмъртните. Бъбреха си с него като стари приятели.

— Хайде да си поговорим за сър Алек Никълс — предложи Макс.

И компютрите започнаха. Пред Макс се появи математическата диаграма на сър Алек, показана в цифри, бинарни кодове и графики. След два часа той получи цялостна представа за човека и за финансовото му състояние.

Пред очите му се появиха копия от банкови разписки и от анулирани чекове и сметки. Макс веднага бе заинтригуван от поредицата чекове с крупни суми, надписани с „на приносителя“ и осребрени с подписа на сър Алек Никълс. Къде бяха отишли тия пари? Макс провери дали са били вписани като служебни или лични разходи,

или пък като удръжки за данъци. Отговорът бе отрицателен. Върна се отново към списъка с разходите: Издаден чек на клуб „Уайт“, сметка от месарницата, неизплатена... вечерна рокля от магазини „Джон Бейтс“... екзотична рокля от Гвинея... сметка от зъболекар, неплатена... сметка от ресторант „Анабела“... елегантна рокля от Сен Лоран в Париж... сметка от „Белия слон“, неизплатена... фиш за превишена скорост... сметка от фризьора Джон Уиндман, неизплатена... четири рокли от Ив Сен Лоран, заплати на прислугата...

Макс зададе въпрос на компютъра за регистрация на моторни превозни средства.

Отговорът беше положителен. „Да, сър Алек притежава «Бентли» и «Морис».“

Нещо липсваше. Нямаше сметка от автомобилен сервиз.

Макс накара компютрите да разровят паметта си. За седем години нямаше нито една отбелязана сметка.

„Забравили ли сме нещо?“ — попитаха компютрите.

„Не — отговори Макс, — нищо не сте забравили.“

Сър Алек не се ползваше от услугите на автомеханик. Той поправяше сам колите си. Човек с подобни умения не би се затруднил да повреди асансьор или джип. Макс Хорнунг се замисли върху тайнствените цифри пред себе си и в старанието си приличаше на египтолог, който превежда някакви новооткрити йероглифи. Откриваше все повече загадъчни факти. Разходите на сър Алек далеч надхвърляха доходите му. Още една изпусната нишка.

Приятелите на Макс в Сити имаха връзки навсякъде. Само след два дни той научи, че сър Алек е заемал пари от Тод Майкълс, собственик на клуб в Сохо.

Макс се обърна към компютрите на полицията и зададе въпроси. Те го изслушаха, а после отговориха: „Да, ето ти и сведенията за Тод Майкълс. Обвинен е в няколко престъпления, но никога не е осъждан. Има подозрения, че е замесен в изнудване, търговия с наркотици, проституция и престъпно лихварство.“

Макс отиде в Сохо и продължи да разпитва. Там научи, че сър Алек не е играл комар. Но съпругата му е играла.

Когато свърши, у Макс нямаше никакво съмнение, че сър Алек е бил изнудван. Той имаше неизплатени сметки и се нуждаеше спешно

от пари. Притежаваше акции на стойност милиони долари, ако можеше да ги продаде. Сам Рофи му бе попречил, а сега му пречеше Елизабет Рофи.

Сър Алек Никълъс имаше причини да извърши убийство.

Макс провери и Рийс Уйлямс. Машините направиха всичко възможно, но информацията се оказа съвсем оскъдна.

Компютрите съобщиха на Макс, че Рийс Уйлямс е от мъжки пол, роден в Уелс, тридесет и четири годишен и не е бил женен. На ръководна длъжност в „Рофи и синове“. Годишна заплата: 80 000 долара, плюс премии. Спестовна сметка в лондонска банка с баланс от пет хиляди лири, чекова сметка със среден баланс от осемстотин лири. Притежава сейф в цюрихска банка, съдържание неизвестно. Притежател на кредитни карти от всички големи кредитни организации. Много от закупените вещи с кредитните карти са били предназначени за жени. Рийс Уйлямс нямаше криминално досие. Работи в „Рофи и синове“ от девет години.

„Не е достатъчно — каза си Макс. — Съвсем не е достатъчно.“ Сякаш Рийс Уйлямс се криеше зад компютрите. Макс си спомни колко предпазливо се бе държал Рийс, когато разговаряха с Елизабет след погребението на Кати Ерлинг. Кого бе предпазвал той? Елизабет Рофи. Или себе си?

Същата вечер в шест часа Макс си купи билет туристическа класа за Рим.

ГЛАВА 40

На Иво Палаци му бяха потребни десет години, за да устрои старателно и ловко сложния си двойствен живот, в който не допускаше дори и най-близките си колеги.

На Макс Хорнунг и неговите приятели компютри в Рим им бяха нужни по-малко от двадесет и четири часа. Макс проведе разговор с компютъра в „Анаграфе“ — сградата, в която се съхраняваха статистическите данни за населението и за градската администрация, а после посети компютрите в Дирекцията на полицията и в банките. Те всички го посрещнаха радушно.

„Разкажете ми за Иво Палаци“ — помоли Макс.

„С удоволствие“ — отвърнаха те.

Сметка от магазина за хранителни стоки „Амичи“... сметка от фризьорския салон на Серджио на „Виа Кондоити“... един син костюм от „Анджело“... цветя от „Кардучи“... две вечерни рокли от „Ирене Галечине“... обувки от „Гучи“... дамска чанта от „Пучи“... сметки за ток...

Макс не спираше да чете копията на документите, проучваше ги, съпоставяше ги, опитвайки се да надуши нещо. Нещо не беше наред. Той откри, че има изплатени училищни такси за шест деца.

„Да не сте допуснали грешка?“ — попита Макс.

„Извинявай. Каква грешка?“

„Компютрите в «Анаграфаре» ми казаха, че Иво Палаци е регистриран като баща на три деца, Потвърждавате ли, че има шест такси?“

„Да.“

„Покажете ми, че Иво Палаци живее в Олгиата, нали?“

„Точно така.“

„Но той плаща наема на апартамента на «Виа Монтемигнайо», нали?“

„Да.“

„Да не би да има двама души със същото име?“

„Не. Човекът е един. С две семейства. Има три дъщери от съпругата си и трима синове от Донатела Сполини.“

Преди да свърши докрай, Макс вече знаеше какъв е вкусът на любовницата на Иво, на колко години е, името на фризьора ѝ, а също и имената на незаконните му деца. Научи, че Симонета е блондинка, а Донатела — брюнетка. Знаеше кой номер рокли, сутиени и обувки носят двете жени и какви пари са дадени за покупките.

Няколко интересни предмета привлякоха вниманието на Макс сред разходите. Сметките бяха дребни, но изпъкваха ярко сред останалите. Оказа се, че има издаден чек за покупката на струг, ренде и трион. Иво Палаци обичаше да работи с ръцете си. Макс си каза, че един архитект вероятно знае нещо и за асансьорите.

„Наскоро Иво Палаци подаде молба за голям заем от банката“ — съобщи компютрите на Макс.

„Получил ли го е?“

„Не. От банката са поискали молбата да бъде подписана и от жена му. Той я оттеглил.“

„Благодаря.“

Макс се качи на автобуса за научния център на полицията в квартала ЕУР, където имаше огромен компютър.

„Има ли Иво Палаци полицейско досие?“

„Да. Иво Палаци е осъждан за нанасяне на побой, когато бил двадесет и две годишен. Пострадалият бил настанен в болница. Палаци лежал в затвора два месеца.“

„Има ли нещо друго?“

„Иво Палаци издържа любовница, която живее на «Виа Монтемигнайо».“

„Благодаря. Зная.“

„Има няколко полицейски донесения за оплаквания от съседите.“

„Какви са оплакванията?“

„За нарушаване на реда. Побоища и караници. При един от случаите тя е изпочупила всички съдове. Това важно ли е?“

„Много — отговори Макс. — Благодаря.“

Значи Иво Палаци имаше избухлив характер. А също и Донатела Сполини. Какво ли се е случило между нея и Иво? Дали не го е заплашвала, че ще го издаде? Затова ли внезапно е решил да иска заем

от банката? Докъде би стигнал човек като Иво Палаци, за да запази брака си, семейството си и начина си на живот?

Накрая вниманието на дребничкия детектив бе привлечено от още една малка подробност. Иво Палаци бе получил крупна сума от финансовия отдел на италианската тайна полиция. Тя беше дадена като награда, като процент от парите, конфискувани от издадения от Иво banker. След като Иво Палаци има толкова належаща нужда от пари, какво ли друго би направил, за да ги получи?

Макс се сбогува с компютрите и хвана обедния самолет на Еър Франс за Париж.

ГЛАВА 41

Шофьорите на таксита вземаха по седемдесет франка от летището „Шарл де Гол“ до района на Нотр Дам, без да се смята бакшишът. Билетът за градския автобус № 351 до същата част на града струваше седем и половина франка, като не беше необходим никакъв бакшиш. Инспектор Макс Хорнунг взе автобуса. Настани се в евтиния хотел „Мебле“ и започна да върти по телефона.

Проведе разговори с хората, в чиито ръце бяха тайните на всички френски граждани. Обикновено французите са по-подозрителни дори и от швейцарците, но в случая всички с готовност искаха да окажат помощ на Макс Хорнунг. Причините за това бяха две. Първата бе фактът, че Макс Хорнунг бе дълбоко уважаван специалист в своята област и за тях беше въпрос на чест да си сътрудничат с такъв човек. А втората бе, че всички изпадаха в ужас при появата му. Странният дребен човечец с чудноват акцент успяваше да разкрие всичко.

— Разбира се — отговаряха му те. — С удоволствие ще ви позволим да ползвате компютрите ни. Но, естествено, всичко трябва да бъде запазено в тайна.

— Естествено.

Макс мина през финансовите инспектори, през кредитната компания „Лионе“ и през Националната застрахователна компания, за да си поговори с компютрите. Той посети и компютрите на полицията в Роснису-Боа, както и полицейската префектура на Ил де ла Сите.

Започнаха да си бърбят непринудено като стари приятели. „Кои са Шарл и Елен Рофи-Мартел?“ — попита Макс.

„Шарл и Елен Рофи-Мартел, адрес: ул. «Франсоа Премиер» 5, Весине, сключили брак на 24 май 1970 г. в кметството на Ньой, нямат деца, Елен е разведена три пъти, моминското ѝ име е Рофи, има банкова сметка в «Кредит Лионе» на авеню «Монтан» на името на Елен Рофи-Мартел, със среден баланс от над двадесет хиляди франка.“

„А разходите ѝ?“

„С удоволствие. Сметка за закупени книги от книжарницата «Марсо»... сметка от зъболекар за лечение на зъбен нерв на Шарл Мартел... сметки от болницата за лечение на Шарл Мартел... сметка от лекар за преглед на Шарл Мартел.“

„Имате ли диагнозата?“

„Можете ли да почакате? Ще трябва да се обърна към другия компютър.“

„Да, ако обичате.“

Макс чакаше. Машината, в която се съдържаше диагнозата на лекаря, започна да говори: „Аз имам диагнозата.“

„Казвай.“

„Нервно разстройство.“

„Нещо друго?“

„Тежки натъртвания и контузии в областта на бедрата и задните части.“

„Някакви допълнителни данни?“

„Нищо не е отбелязано.“

„Продължавайте, ако обичате.“

„Сметка за чифт мъжки обувки от «Пине»... закупена шапка от «Роз Валоа»... гъши дроб от «Фошон»... от фризьорския салон «Карата»... «Максим» — вечеря за осем души... сребърни прибори от «Кристофле»... мъжки халат от «Сулка»...“

Макс изключи компютъра. Имаше нещо обезпокоително. Нещо във връзка със сметките. Той разбра какво е то. Всяка покупка бе подписана от мадам Рофи-Мартел. Сметката за мъжкия костюм, сметките от ресторантите — всичко беше на нейно име. Интересно.

И ето че се показва първата изпусната нишка.

Някаква компания на име „Бел Пе“ бе закупила недвижим имот. Единият от собствениците на „Бел Пе“ се казваше Шарл Десен. Номерът на социалната застраховка на Шерл Десен съвпадаше с този на Шарл Мартел. Маскировка.

„Разкажете ми за «Бел Пе» — нареди Макс.

«Бел Пе» е собственост на Рене Дюшами и Шарл Десен, известен също като Шарл Мартел.“

„С какво се занимава «Бел Пе»?“

„Компанията притежава лозя.“

„Какъв е капиталът на компанията?“

„Четири милиона франка.“

„Откъде е взел пари Шарл Мартел, за да ги вложи?“

„От «Ше ма тант».“

„От къщата на вашата леля ли?“

„Извинете. Френски жаргон. Истинското име е «Кредит мюнисипал».“

„Печеливши ли са лозята?“

„Не. Пълен провал.“

Макс имаше нужда от още данни. Той продължи да разговаря с приятелите си, като проучваше, настояваше и ги придумваше. Именно компютърът на застрахователната компания му довери, че има признаци за възможно финансово нарушение. Макс усети, че през тялото му минава приятна тръпка.

„Разкажете ми за това“ — каза той.

И те се разговориха като две жени, които си разменят клюки по време на прането в понеделник.

Когато Макс свърши с компютрите, той тръгна да се види с бижутера на име Пиер Ришо.

След тридесет минути Макс знаеше с точност до последния франк за колко са били продадени бижутата на Елен Рофи-Мартел. Сумата бе малко над два милиона франка — парите, които Шарл Мартел бе вложил в лозята. Значи Шарл Десен-Мартел е имал огромна нужда от пари, за да се реши да открадне бижутата на съпругата си.

Какво ли друго е извършил, след като е бил толкова отчаян?

Макс се заинтересува от още един появил се факт. Може би не бе толкова важен, но той старателно го отбеляза. Това бе сметка за покупката на чифт обувки за катерене. Макс се позамисли, защото алпинизмът не съответстваше на представата му за Шарл Мартел като мъж, контролиран толкова строго от жена си, че, дори не му бе позволено да има собствена банкова сметка, нито пък кредитна карта и бе принуден да открадне, за да направи капиталовложение.

Не, Макс не можеше да си представи, че Шарл Мартел би могъл да се изправи срещу предизвикателствата на планината. Обърна се отново към компютрите.

„Сметката, която ми показахте вчера, бе издадена от магазина за спортни стоки. Бих искал да видя какво представлява по-точно.“

„Разбира се.“

Сметката изскочи на екрана пред него. Това бе квитанцията за обувките. Номер 36 А. Размер за жена. Значи Елен Рофи-Мартел е била тази, която се е катерила из планината.

А Сам Рофи бе загинал в планината.

ГЛАВА 42

Улица „Арменго“ бе тиха парижка улица, от двете страни на която бяха разположени едноетажни и двуетажни хубави частни домове с островърхи ламаринени покриви. Сред всичко наоколо се извисяваше сградата на 26 — осеметажна, съвременна постройка от стъкло, стомана и бетон, в която се помещаваше главната квартира на Интерпол, централата за събиране на информация относно криминалните деяния по цял свят.

Инспектор Макс Хорнунг разговаряше с компютъра, поставен в огромната, снабдена с климатична инсталация зала на приземния етаж, когато в помещението влезе един от служителите и каза:

— Горе прожектират едно „гадно“ филмче. Искаш ли да го видиш?

Макс вдигна глава и отговори:

— Не знам. Какво значи „гадно филмче“?

— Ела и ще видиш.

В голямата зала за прожекции на третия етаж на сградата се бяха разположили петнадесетина мъже и жени. Те бяха служители на Интерпол, полицейски инспектори от френската полиция „Сюрете“, цивилни агенти и неколцина униформени полицаи.

Пред празния екран в дъното на залата стоеше Рене Алмаден, заместник-началник на Интерпол, и обясняваше нещо. Макс влезе и си намери място на последния ред.

Рене Алмаден продължи:

— ... през последните години се носеха непрекъснато слухове за „гадни“ филмчета — порнографски филми, в които накрая, след сексуалния акт, убиват жертвата пред камерата. Нямаше никакви доказателства, че подобни филми наистина се правят. Причината, разбира се, е очевидна. Подобни филми не се правят за широката публика. Правят ги, за да бъдат показвани при закрити прожекции пред богати хора, изпитващи удоволствие, по някакъв свой извратен и садистичен начин. — Рене Алмаден внимателно свали очилата си. — Както вече споменах, това бяха само слухове и предположения. Обаче

сега нещата са различни. След малко ще видите на живо такъв филм. — Публиката се раздвижи нетърпеливо.

— Преди два дни в Паси бе ударен от кола пешеходец, който носел дипломатическо куфарче. Последният починал на път за болницата. Самоличността му все още не е установена. Френската полиция открила в куфарчето му филмова ролка и я предала на лабораторията, където филмът бил проявен. — Той даде знак и лампите започнаха да гаснат. Филмът започна.

Русото момиче едва ли беше на повече от осемнадесет години. Човек изпитваше странно чувство, докато гледаше младото лице и напъпилото женско тяло, докато тя правеше орален секс, федерос и разни други сексуални игри с едрият мъж в леглото. Камерата се приближи, за да покаже в едър план проникващия в тялото ѝ огромен пенис, а после показа отново в кадър лицето ѝ. Макс Хорнунг никога не бе виждал лицето ѝ досега. Но той бе виждал нещо, което му се струваше познато. Погледът му се прикова върху панделката, която момичето бе вързало около шията си. Тя му напомняше за нещо. Червена панделка. Къде? Момичето на екрана бавно започна да се възбужда, после достигна до оргазъм, а пръстите на мъжа се увиха около шията ѝ и започнаха да стискат. Изразът на лицето ѝ се променяше от любовен екстаз към ужас. Тя се опитваше с все сила да се отскубне, но ръцете на мъжа стискаха силно и в мига, в който получи оргазъм, момичето умря. Камерата се приближи отново към лицето ѝ. Филмът свърши. Лампите изведнъж светнаха. Макс успя да си спомни откъде му е позната панделката.

Тя бе същата като на изваденото от реката в Цюрих момиче.

В главната квартира на Интерпол в Париж започнаха да пристигат телеграми от цяла Европа в отговор на спешното запитване. Съобщиха за още шест подобни убийства: в Цюрих, в Лондон, в Рим, в Португалия, в Хамбург и в Париж.

Рене Алмаден се обърна към Макс:

— Описанията съвпадат съвсем точно. Жертвите са руси, от женски пол и млади; удушени са по време на полов акт и телата им са голи, с изключение на червените панделки около шиите им. Имаме работа с масов убиец. Някой, който е достатъчно богат, за да пътува

навсякъде, или пък плаща достатъчно на някого, за да му прави филмите.

В кабинета влезе облечен в цивилни дрехи човек и съобщи:

— Имахме малко късмет. Филмовата лента е произведена от една малка фирма в Брюксел. Точно с тази партида са имали някакви проблеми с баланса на цветовете, поради което лесно могат да я идентифицират. В момента подготвяме списъка на клиентите, които са закупили от тази ленти.

— Бих искал да видя списъка, когато го направите — каза Макс.

— Разбира се — обеща Рене Алмаден и се загледа в дребничкия детектив. Макс Хорнунг не приличаше на нито един от детективите, които бе виждал досега.

И все пак именно Макс Хорнунг бе човекът, който намери нещо общо в убийствата, показвани на „гадните“ филмчета.

— Дължим ви благодарност — допълни Алмадан.

Макс Хорнунг го погледна и примигна с очи.

— За какво? — попита той.

ГЛАВА 43

Алек Никълс не желаше да присъства на банкета, но пък не му се искаше Елизабет да отиде сама. По програма и двамата трябваше да говорят пред присъстващите. Банкетът се даваше в омразния му град Глазгоу. Пред хотела ги чакаше кола, готова да ги откара до летището веднага след като стане уместно да си тръгнат. Той вече бе произнесъл речта си, но умът му беше на друго място. Чувстваше се напрегнат и нервен, а и стомахът му го свиваше. На някой глупак му бе хрумвало да сервира агнешка саздърма. Алек почти не я вкуси. Елизабет седеше до него.

— Какво ти стана, Алек?

— Няма ми нищо — потупа я успокоително по ръката той.

Речите почти бяха свършили, когато към Алек се приближи един от сервитьорите и прошепна:

— Извинете ме, господине. Търсят ви. Можете да се обадите от служебния телефон.

Алек последва сервитьора и излезе от обширната трапезария на път към малката канцелария зад администрацията. Вдигна слушалката и каза:

— Ало?

Чу гласа на Суитън:

— Предупреждавам те за последен път!

После линията се прекъсна.

ГЛАВА 44

Последният град в програмата на инспектор Хорнунг беше Берлин.

Неговите приятели компютрите го очакваха. Макс поговори с изключителния компютър „Никсдорф“, до който човек можеше да има достъп само ако притежаваше специална перфокарта. Поговори и с огромните компютри „Алинц“ и „Шуфа“, както и с по-малките във Федералната криминална служба във Висбаден, където се събираше информация от цяла Германия.

„С какво можем да помогнем!“ — питаха го те.

„Разкажете ми за Валтер Гаснер.“

И те му разказаха. Когато му казаха всичките си тайни, пред Макс Хорнунг лежеше изписан целият живот на Валтер Гаснер, изразен с прекрасни математически символи. Макс виждаше ясно човека Гаснер, сякаш го гледаше на снимка. Знаеше какви дрехи, вина, храни и хотели обича. Приятен млад учител по ски, който бе живял, издържан от жени, и се бе оженил за много по-възрастна от него богата наследница.

Макс откри една любопитна подробност: чек за двеста марки, издаден на името на д-р Хайсен. На чека бе написано: „За консултация“. Каква консултация? Чекът бе осребрен в „Дрезднер банк“ в Дюселдорф.

Петнайсет минути по-късно Макс вече говореше по телефона с един от шефовете на банката. Да, естествено, че шефът познаваше доктор Хайсен. Той бе един от уважаваните клиенти на банката.

И какъв лекар бе той?

Психиатър.

Макс остави слушалката и се облегна на стола със затворени очи. Мислеше усилено. Ето я изпуснатата нишка. Вдигна телефона и позвъни на доктор Хайсен в Дюселдорф.

Някаква досадна секретарка съобщи на Макс, че лекарят не иска да го безпокоят. След като Макс настоя да говори с него, доктор Хайсен вдигна телефона и троснато му обясни, че никога не дава никаква информация за пациентите си, а още по-малко би си позволил да обсъжда подобни въпроси по телефона. И трясна слушалката.

Макс се върна отново при компютрите. „Разкажете ми за доктор Хайсен“ — нареди той.

След три часа Макс отново говореше по телефона с доктора.

— Вече ви казах — сопна му се лекарят, — че ако искате някаква информация, за който и да е от пациентите ми, ще трябва да дойдете в кабинета само със съдебно нареждане.

— Нямам възможност точно сега да дойда в Дюселдорф — обясни инспекторът.

— Това си е ваш проблем. Имате ли други въпроси? Аз съм зает човек.

— Зная, че сте зает човек. Пред мен стои извлечение за платените от вас данъци през последните пет години.

— Е, и какво?

— Докторе — каза Макс, — не искам да ви създавам неприятности. Но вие прикривате незаконно двайсет и пет процента от доходите си. Ако предпочитате, мога просто да изпратя досието ви на немските данъчни служби и да им кажа къде да се поровят. Те могат да започнат например с личния ви сейф в Мюнхенската банка или с шифровата ви банкова сметка в Базел.

Настъпи дълго мълчание, след което лекарят попита:

— Как казахте, че е името ви?

— Инспектор Макс Хорнунг от швейцарската криминална полиция.

Последва ново мълчание. Докторът учтиво попита:

— И какво по-точно искате да знаете?

Макс му каза какво го интересува.

След като доктор Хайсен се разприказва, никой вече не можеше да го спре. Да, естествено, че си спомня Валтер Гаснер. Той бе нахълтал без да има определен час и бе настоял да говори с доктора. Отказал бе да съобщи името си под претекст, че иска да обсъди проблемите на някакъв приятел.

— Това, разбира се, ме накара да бъда внимателен — сподели лекарят с Макс. — Подобен класически синдром имат хора, които не желаят или се боят да застанат лице в лице със собствените си проблеми.

— А какъв беше проблемът? — попита Макс.

— Той каза, че приятелят му е шизофреник, че е склонен да убие човек и че вероятно ще убие някого, ако не бъде спрял. Попита ме дали може да му се помогне с някакво лечение. Каза, че ако приятелят му бъде затворен в някакво психиатрично заведение, той нямало да може да го понесе.

— А вие какво му отговорихте?

— Казах му, разбира се, че първо трябва да прегледам приятеля му, че някои от душевните заболявания могат да се лекуват със съвременните лекарства, а също и чрез психиатрични и терапевтични процедури, но му казах също, че има заболявания, които са неизлечими. Заявих му също така, че при случай, какъвто ми описва, лечението би могло да бъде доста продължително.

— И какво стана после? — настояваше Макс.

— Нищо. Това бе наистина всичко. Повече не съм виждал този човек. Искаше ми се да му помогна. Той беше толкова разстроен. Самото му идване при мен явно означаваше, че има нужда от помощ. Това ми приличаше на убиеца, който пише на стената на своята жертва: „Спрете ме преди да съм убил някой друг!“

Но имаше една дреболия, която все още озадачаваше Макс.

— Докторе, вие казахте, че не е искал да ви съобщи името си, но все пак ви е написал чек и го е подписал.

— Беше забравил да вземе пари със себе си — обясни доктор Хайсен. — Беше много обезпокоен. Накрая трябваше да напише чека. Ето как узнах името му. Необходимо ли ви е нещо друго, господине?

— Не.

Имаше нещо, което все още не даваше мира на Макс — изпуснатата нишка, която се мъчеше да достигне. И това щеше да стане, а междуременно той бе приключил с компютрите. Останалото зависеше от него.

Когато на следващия ден Макс пристигна в Цюрих, на бюрото му лежеше телеграма от Интерпол. Тя изброяваше имената на закупилите материала за филмовата лента, на която бе записано „гадното“ филмче.

В списъка имаше осем имена.

Едно от тях бе „Рофи и синове“.

Главният инспектор Шмид слушаше доклада на инспектор Макс Хорнунг. Нямаше никакво съмнение. Тоя дребен късметлия пак бе попаднал на голям случай.

— Някой от петимата е — обясняваше Макс. — Те всички са имали достатъчно причини, и са имали възможността да го направят. Всичките са били на заседанието на Управителния съвет в Цюрих в деня, в който се е разбил асансьорът. Всеки един от тях е можел да бъде в Сардиния, когато е станала катастрофата с джипа.

Старши-инспектор Шмид се намръщи.

— Твърдите, че има петима заподозрени. Освен Елизабет Рофи в Управителния съвет има само още четирима души. Кой е другият заподозрян според вас?

Макс примигна и отговори търпеливо:

— Човекът, който е бил в Шамони със Сам Рофи, когато е загинал. Рийс Уйлямс.

ГЛАВА 45

„Мисис Рийс Уйлямс.“

Елизабет не можеше да повярва. В цялата история имаше нещо невероятно. Нещо от детските ѝ мечти. Тя си спомни как го бе писала многократно в тетрадката си: „Мисис Рийс Уйлямс, мисис Рийс Уйлямс, мисис Рийс Уйлямс“. А сега гледаше венчалната халка на пръста си.

— Защо се усмихваш? — попита Рийс.

Той се бе разположил на фотьойла срещу нея в луксозния Боинг 707–200. Летяха на височина от трийсет и пет хиляди фута някъде над Атлантическия океан, ядяха ирански черен хайвер и пиеха изстудено шампанско „Дом Периньон“, което толкова ѝ напомняше на сцените в „Сладък живот“, че Елизабет не можа да не се засмее.

— Аз ли казах нещо? — усмихна се Рийс.

Елизабет поклати глава. Вдигна поглед към него и не можеше да се нарадва, че е толкова хубав. Нейният съпруг.

— Просто съм щастлива.

Той никога нямаше да разбере колко е щастлива. Как би могла да му обясни какво означаваше този брак за нея? Той не би я разбрал, защото за Рийс това не бе брак, а сделка. Но тя го обичаше. Струваше ѝ се, че винаги го е обичала. Искаше да прекара целия си живот с него, да му роди деца, да му принадлежи, както и той да ѝ принадлежи. Елизабет погледна отново към Рийс и тъжно си каза: „Но първо трябва да разреши един дребен проблем. Ще трябва да го накарам да се влюби в мен.“

Елизабет бе предложила на Рийс да се оженият в деня на срещата си с Юлиус Бадрут. След като банкерът си бе отишъл, тя внимателно се среса, влезе в кабинета на Рийс, пое дълбоко дъх и изрече:

— Рийс... ще се ожениш ли за мен?

Забеляза изненадата върху лицето му и преди той да може да каже нещо, тя продължи забързано, опитвайки се да изглежда делова и

спокойна.

— Това ще бъде само сделка. Банките ще се съгласят да удължат сроковете на заемите ни, ако ти станеш президент на „Рофи и синове“. Единственият начин да станеш президент... — за неин ужас гласът ѝ се задави, — е да се ожениш за член на фамилията, а изглежда аз... съм единствената подходяща за целта.

Усети, че се изчервява. Не можеше да вдигне поглед към него.

— Разбира се, това няма да бъде истински брак — продължи Елизабет, — в смисъл, че... искам да кажа, че... ти ще бъдеш свободен да... правиш каквото ти е приятно.

Той продължаваше да я наблюдава, без да се опитва да ѝ помогне. Искаше ѝ се да бе казал нещо. Каквото и да е.

— Рийс...

— Извинявай. Ти съвсем ме изненада — усмихна се той. — На човек не му се случва всеки ден да получава предложение за женитба от такова хубаво момиче.

Усмихваше се, опитвайки се да се измъкне от положението, без да я обиди. „Извинявай, Елизабет, но...“

— Съгласен съм — реши Рийс.

Елизабет изведнъж почувства, че от раменете ѝ се смъкна огромен товар. До този момент не бе осъзнавала колко важно е било всичко това. Вече бе спечелила време, за да може да открие кой е врагът ѝ. Тя и Рийс можеха заедно да сложат край на всички неприятности, струпали се на компанията. Но имаше още нещо, което трябваше да се изясни.

— Ти ще бъдеш президент на компанията — каза тя, — но решаващият глас по отношение на акциите ще имам аз.

— Ако аз ръководя компанията... — започна намръщено Рийс.

— Ти ще я ръководиш — увери го Елизабет.

— Но контролният пакет...

— Остава на мое име. Искам да бъде сигурна, че няма да бъде продаден.

— Разбирам.

Тя усещаше неодобрението му. Искаше ѝ се да му каже, че вече е взела решение. Щяха да пуснат акциите за продажба на борсата и членовете на съвета ще могат да продадат дяловете си. Но с Рийс начело на компанията Елизабет вече нямаше да се страхува, че външни

хора ще вземат надмошие в нея. Той щеше да бъде достатъчно силен, за да се справи с тях. Но Елизабет не можеше да си позволи подобно нещо преди да открие кой се опитва да съсипе компанията. Имаше отчаяна нужда да разкаже на Рийс за всичко това, но знаеше, че моментът все още не е подходящ, така че само добави:

— С изключение на това управлението ще бъде изцяло в твои ръце.

Рийс се бе изправил, гледайки я мълчаливо, а на нея й се стори, че това продължава ужасно дълго. Накрая я попита:

— Кога... би искала да се оженим?

— Колкото е възможно по-скоро.

На сватбата в Цюрих дойдоха всички с изключение на Ана и Валтер, който се беше разболял. Алек и Вивиан, Елен и Шарл, Симонета и Иво. Изглеждаше, че се радват за Елизабет, но радостта им я караше да се чувства като измамница. Тя не се бе омъжила, а бе сключила сделка.

Алек я прегърна и каза:

— Знай, че ти желая всичко най-добро.

— Зная, Алек. Благодаря ти.

Иво сияеше от щастие.

— *Carissima*, мечтата на бедняка е да намери богатство, а мечтата на кралете е да намерят любов.

— Кой е казал това? — попита усмихнато Елизабет.

— Аз го казвам — заяви Иво. — Надявам се, че Рийс разбира какъв късметлия е.

— Аз непрекъснато му го повтарям — весело подхвана тя.

Елен дръпна Елизабет настрана.

— Ти си пълна с изненади, скъпа. Нямах никаква представа, че между теб и Рийс има нещо.

— Всичко стана неочаквано.

Елен я изгледа със спокоен и преценяващ поглед.

— Да. Сигурна съм, че е било така.

Сватбената церемония бе последвана от прием в Бор-о-Лак. Външно всички бяха весели, но Елизабет усещаше подмолните течения. В залата витаеше някакво зло, но тя не можеше да определи

от кого се излъчва то. Знаеше само, че в залата има човек, който я мрази. Усещаше с цялото си същество омразата му, но когато се оглеждаше наоколо, виждаше само усмихнати и приятелски настроени лица. Шарл вдигна чашата си за поздрав... Елизабет бе получила заключението за експлозията в лабораторията. „Експлозивът е произведен във вашата фабрика в околностите на Париж.“

А Иво, с ухиленото си лице... „Банкерът, който е бил заловен при опит да изнесе нелегално пари от Италия, е попаднал в предварително поставената му клопка. Някой е предупредил граничния контрол. Иво Палаци.“

Алек? Валтер? Кой? Елизабет продължаваше да се пита.

На следващата сутрин се проведе заседание на Управителния съвет и Рийс Уйлямс бе единодушно избран за президент и главен оперативен ръководител на „Рофи и синове“. Шарл зададе въпроса, който бе в мислите на всички присъстващи:

— Е, сега, след като си ръководител на компанията, ще ни разрешиш ли да продадем акциите си?

Елизабет усети напрежението, което изведнъж обхвана залата.

— Контролният пакет от акции е все още на името на Елизабет — уведоми ги Рийс. — Решението ще вземе тя.

Всички извърнаха глава към Елизабет.

— Няма да продаваме — съобщи тя.

Когато Елизабет и Рийс останаха сами, той я попита:

— Какво ще кажеш за меден месец в Рио?

Елизабет го погледна и сърцето ѝ се разтуптя. Той продължи:

— Нашият управител там заплашва, че ще напусне. Не можем да си позволим да го загубим. Бях запланувал да замина там утре и да оправя нещата. Но ще изглежда малко неудобно, ако замина без младоженката.

Елизабет кимна.

— Да, разбира се.

„Аз съм една глупачка — каза си тя. — Всичко беше моя идея. Това е сделка, а не брак. Нямам право да очаквам нищо от Рийс.“ Но

все пак някакъв глас вътре в нея ѝ подсказваше: „Знае ли се какво може да се случи?“

Когато кацнаха на летище „Галеано“, времето бе изненадващо топло и Елизабет осъзна, че, в Рио е лято. Очакваше ги „Мерцедес“ 600. Шофьорът бе слаб, мургав човек на около трийсет години. След като се качиха в колата, Рийс го попита:

— Къде е Луис?

— Луис е болен, мистър Уйлямс. Аз ще ви возя.

— Предай му, че се надявам скоро да се оправи.

Шофьорът ги разгледа в огледалцето и отвърна:

— Ще му предам.

Половин час по-късно вече се движеха край плажа Кобакабана, плъзгайки се по разноцветните плочки на крайбрежния булевард. Спряха пред модерната сграда на хотела и след миг багажът им бе отнесен в стаята. Въведоха ги в огромен апартамент с четири спални, красиво подреден хол, кухня и огромна тераса с изглед към залива. Апартаментът бе изпълнен с цветя в сребърни вази, бутилки шампанско, уиски и кутии с шоколадови бонбони. Самият управител на хотела лично ги придружи до апартаментата.

— Ако има нещо, което можем да направим за вас — каквото и да е то, аз съм на вашите услуги двайсет и четири часа в денонощието — каза той с поклон и излезе.

— Тук наистина са много любезни — забеляза Елизабет.

Рийс се засмя и отговори:

— Трябва да са любезни. Ти си собственичката на тоя хотел.

Елизабет усети, че се изчервява.

— О, така ли? Аз... не знаех това.

— Гладна ли си?

— Аз... Не, благодаря — отговори Елизабет.

— А искаш ли чаша вино?

— Да, благодаря ти.

Не можеше да повярва на ушите си — гласът ѝ звучеше неестествено и сковано. Не знаеше как да се държи или какво да очаква от Рийс. Той изведнъж се бе превърнал в непознат човек, а тя

осъзнаваше с ужас, че са сами в младоженския апартамент, че вече става късно и че скоро ще трябва да си лягат.

Елизабет наблюдаваше Рийс, докато той отваряше сръчно бутилката шампанско. Той вършеше всичко с лекота и с увереността на човек, който съвсем точно знае какво иска и как да го получи. Какво ли искаше той?

Рийс поднесе чашата на Елизабет и вдигна своята за наздравица.

— За началото!

— За началото — повтори Елизабет и си помисли: „И за щастливия край.“

Отпиха от чашите.

„Трябва да счупим чашите в камината — помисли си Елизабет, — за да отпразнуваме събитието.“ Тя глътна бързо останалото вино.

Бяха в Рио през медения си месец и тя искаше да бъде с Рийс. Не само за момента, а завинаги.

Телефонът иззвъня. Рийс вдигна слушалката и заговори бързо. Когато свърши разговора, той се обърна към Елизабет:

— Стана късно. Защо не си легнеш в леглото?

Стори й се, че думата „легло“ увисна натрапчиво във въздуха.

— Добре — тихо промълви тя.

Обърна се и отиде в стаята, където пиколото бе внесъл багажа им. В средата се намираше голямо двойно легло. Камериерката бе разопаковала куфарите им и бе приготвила леглото. На единия му край бе поставена копринена нощница за Елизабет, а на другия — мъжка синя пижама. Тя се поколеба за миг, после започна да се съблича. Когато свърши, влезе в големия будоар с огледала и внимателно започна да сваля грима си. Уви главата си с хавлиена кърпа, влезе в банята и пусна душа. Започна да се сапунисва и усещаше топлата вода да се стича между гърдите й надолу към корема и бедрата, галейки кожата й, сякаш някой я докосваше с топли и влажни длани.

През цялото време се опитваше да не мисли за Рийс, но не можеше да мисли за нищо друго. Представяше си, че ръцете му я обгръщат, а тялото му се притиска към нейното. Дали се бе омъжила за Рийс, за да запази компанията, или използваше компанията като извинение, защото го желаше? Вече не знаеше кое беше вярно.

Желанието й се бе превърнало в изгаряща и належаща необходимост. Сякаш петнайсетгодишното дете бе го чакало през

всичките тия години, без да осъзнава, че го желае, а нуждата се бе превърнала в жажда за любов. Тя излезе от душа, подсуши се с меката затоплена хавлия, облече копринената си нощница, пушна свободно косите си и се пъхна в леглото. Остана да лежи в очакване, като си представяше какво ще се случи, чудейки се как ли изглежда той и усети, че сърцето ѝ започва да бие все по-бързо. Чу някакъв звук и бързо се обърна. На вратата стоеше Рийс. Изобщо не се беше събличал.

— Аз ще изляза — каза той.

Елизабет седна в леглото.

— Къде... къде отиваш?

— Има нещо, за което трябва да се погрижа.

И излезе.

Елизабет остана будна през цялата нощ, като се въртеше в леглото, изпълнена с противоречиви чувства, повтаряйки си колко е благодарна, че Рийс спазва уговорката им, чувствайки се като глупачка, че е очаквала нещо друго, и беснеейки, че той не бе я пожелал.

На разсъмване Елизабет чу, че Рийс се прибира. Стъпките му се приближиха към спалнята, а Елизабет затвори очи и се престори на заспала. Усети дъха му, когато той пристъпи към леглото. Остана прав, загледан дълго в нея. После се обърна и отиде в другата стая.

След няколко минути Елизабет вече спеше.

Късно сутринта седнаха да закусят на терасата. Рийс не спираше да говори, разказвайки ѝ как изглежда градът по време на карнавала. Но не пожела да ѝ каже къде е прекарал нощта, а тя не го попита. Поръчката за закуската бе взета от един сервитьор, но Елизабет забеляза, че им сервира друг. Престана да обръща внимание на това кой им сервира, нито пък на непрекъснатото появяващите се и изчезващи камериерки.

Елизабет и Рийс отидоха до фабриката на „Рофи и синове“ в покрайнините на Рио и влязоха в кабинета на директора сеньор Тумаш, човек на средна възраст с подобно на жаба лице, който обилно се потеше.

Той се обърна към Рийс:

— Трябва да разберете как стоят нещата. „Рофи и синове“ ми е по-мила и от собствения ми живот. Тя е моето семейство. Когато си тръгна оттук, все едно, че ще напусна дома си. Частица от сърцето ми ще остане тук. Искам да остана тук повече от всичко на света. — Той спря, за да обърше челото си. — Но получих по-добро предложение от една друга компания, а имам жена, деца и тъща, за които трябва да се погрижа. Нали ме разбирате?

Рийс седеше облегнат назад, със свободно опънати напред крака.

— Разбира се, Роберто. Знам какво означава компанията за тебе. Прекарал си толкова много години тук. Но пък човек трябва да мисли и за семейството си.

— Благодаря ти — зарадва се Роберто. — Знаех си, че мога да разчитам на тебе, Рийс.

— А какво ще стане с договора ти с нас?

Тумаш сви рамене.

— Лист хартия. Ще го скъсаме, нали? Каква стойност може да има един договор, ако човек се чувства с разбито сърце?

Рийс кимна с глава.

— Ах — въздъхна Тумаш, — само да не беше толкова късно. Аз вече дадох съгласието си да отида в оная компания.

— Те знаят ли, че ще влизаш в затвора? — попита непряко Рийс.

— В затвора ли? — зяпна го Тумаш.

— Правителството на Съединените щати — започна Рийс — е издало нареждане за всяка компания, която работи с чужбина, да представи списък с имената на лицата, които са давали подкупи през последните десет години. За съжаление ти си много вътре в играта, Роберто. Вече си нарушил няколко от тукашните закони. Смятахме да те защитим като верен сътрудник на компанията, но ако не си при нас, няма никакъв смисъл да го правим, нали така?

Лицето на Роберто бе станало като платно.

— Но... но аз съм го правил заради компанията — запротестира той. — Просто изпълнявах това, което ми нареждаха.

Рийс кимна съчувствено.

— Разбира се. Можеш да кажеш това пред властите по време на делото. — Той стана и се обърна към Елизабет:

— Трябва да тръгваме.

— Почакайте малко! — извика Роберто. — Не можете да си тръгнете просто така и да ме оставите в такова положение.

— Струва ми се, че си се объркал — отговори Рийс. — Ти си този, който си тръгва.

Тумаш се зае да бърше отново лицето си, а устата му трепереше силно. Той отиде до прозореца и погледна навън. В стаята настана пълна тишина. Най-после той попита, без да се обръща:

— А ако остана в компанията... ще бъда ли защитен?

— Безусловно — увери го Рийс.

Седнаха отново в мерцедеса с мургавия шофьор на волана и потеглиха обратно към града.

— Ти го изнуди — обади се Елизабет. Рийс кимна.

— Не можем да си позволим да го загубим. Отива при конкуренцията. Знае прекалено много за работата ни. Щеше да ни продаде.

Елизабет погледна към Рийс и помисли: „Колко малко знам за него.“

Вечерта отидоха на вечеря в „Мирандер“ и Рийс беше внимателен, забавен и непринуден. На Елизабет ѝ се струваше, че той се крие зад фасадата от думи, пускайки облак от словесни излияния, за да прикрива чувствата си. Беше почти полунощ, когато свършиха с вечерята. Елизабет искаше да остане насаме с Рийс. Надяваше се, че ще се приберат в хотела. Но вместо това той каза:

— Сега ще ти покажа малко от нощния живот на Рио.

Обиколиха няколко нощни заведения, в които всички като че ли го познаваха. Където и да влезеха, той ставаше център на вниманието и всички бяха във възторг от него. Канеха ги да седат на други маси или цели групи идваха на тяхната маса. Не останаха сами нито за минута. Елизабет започваше да си мисли, че той умишлено поставя преграда от хора помежду им. Преди бяха приятели, а сега — какво са? Тя усещаше ясно, че помежду им съществува някаква невидима бариера. От какво се боеше той и защо?

В четвъртия бар, в който бяха седнали на една маса с половин дузина приятели на Рийс, Елизабет реши, че достатъчно е търпяла. Тя се намеси в разговора на Рийс с една хубава испанка и каза:

— Досега не успях да потанцувам със съпруга си. Сигурна съм, че ще ни, извините.

Рийс я погледна изненадано, а после бързо се изправи на крака.

— Боя се, че не обръщам достатъчно внимание на жена си — подхвърли непринудено той към останалите. Хвана ръката на Елизабет и я поведе към дансинга. Тя се държеше вдървено, а той я погледна в очите и каза:

— Сърдита си.

Беше прав, но тя се сърдеше на себе си. Сама беше установила правилата, а сега се ядосваше, че Рийс не желае да ги наруши. Но, разбира се, имаше и още нещо. Не знаеше какво чувства Рийс. Дали се придържаше към уговорката им от гордост, или просто не се интересуваше от нея? Трябваше да разбере това.

Рийс каза:

— Съжалявам, че тия хора са тук, Лиз, но те са в играта и по един или друг начин могат да ни бъдат от полза.

Значи той бе наясно как се чувства тя. Усещаше ръцете му около тялото си, притиснат плътно до нея. Беше приятно усещане. Всичко у Рийс бе както трябва. Двамата си принадлежаха. Тя знаеше, че е така. Но дали той знаеше колко много го желае тя? Гордостта не й позволяваше да му го каже. И все пак той сигурно усеща нещо. Тя затвори очи и се притисна още по-плътно до него. Времето бе спряло и не съществуваше нищо друго, освен това, че двамата са заедно, заслушани в приятната музика в този изпълнен с магнетизъм миг. Можеше да танцува безкрайно в прегръдките на Рийс. Тя се отпусна, чувствайки с бедрата си мъжествеността му. Отвори очи и го погледна, забелязвайки в очите му нещо, което не бе виждала досега — настойчиво желание, което бе обзело и нея самата.

Гласът му бе дрезгав, когато проговори:

— Да се прибираме в хотела.

А тя не можеше да проговори.

Докато ѝ помагаше да се облече, пръстите му сякаш изгаряха кожата ѝ. Седнаха далеч един от друг на задната седалка, страхувайки се да се докоснат. Елизабет имаше чувството, че е пламнала. Стори ѝ се, че измина цяла вечност докато се приберат в апартамента. Знаеше, че повече не може да издържи нито миг. Вратата се затвори и те се притиснаха един към друг, изпълнени с диво желание да бъдат заедно и тя усети у него такава страст, каквата не бе срещала досега. Той я взе на ръце и я занесе в спалнята. Не можеха да смогнат да се съблекат. „Ние сме като деца“ — мислеше си Елизабет и не можеше да си обясни защо Рийс бе чакал толкова дълго. Но вече нямаше значение. Нищо друго не я интересуваше, освен това, че бяха голи и че усещаше тялото му до себе си. Лежаха в леглото и се наслаждаваха един на друг, а после Елизабет внимателно се измъкна от прегръдките му и започна да го целува, докосвайки с език гладкото му възбудено тяло. Той бе поставил ръцете си върху бедрата ѝ, обърна я настрани, а устата му се спусна между бедрата ѝ, разтвори ги и той заби езика си в ухаещата бездна, а когато вече и двамата не можеха да издържат повече, той бавно проникна в тялото ѝ, навлизайки все по-дълбоко, а тя започна да се движи в неговия такт, техния такт, ритъма на вселената, като всичко започна да се движи все по-бързо и по-бързо. Тя не можеше да се въздържа повече и се остави да бъде отнесена от избухналото огромно удоволствие, след което светът отново стана тих и спокоен.

Останаха да лежат, притиснати плътно един в друг ѝ Елизабет радостно си помисли: „Мисис Рийс Уйлямс“.

ГЛАВА 46

— Извинете, мисис Уйлямс — прозвуча гласът на Анриет по вътрешния телефон, — но тук е инспектор Хорнунг и иска да се види с вас. Каза, че е спешно.

Елизабет погледна озадачено към Рийс. Те се бяха върнали в Цюрих от Рио предишната вечер, а на работа бяха само от няколко минути. Рийс сви рамене и каза:

— Кажи ѝ да го покани. Нека видим каква е тая неотложна работа.

Няколко минути по-късно тримата вече седяха в кабинета на Елизабет.

— За какво искахте да ме видите? — попита Елизабет.

Макс Хорнунг отговори без заобикалки:

— Някой иска да ви убие. — Докато наблюдаваше как лицето на Елизабет пребледнява, Макс искрено съжали, че не е намерил по-тактичен начин да ѝ съобщи откритието си.

— Какви ги говорите, по дяволите? — намеси се Рийс Уйлямс.

Макс продължаваше да се обръща към Елизабет.

— Вече направиха два опита да ви убият. Вероятно ще се опитат отново.

Елизабет заекна развълнувано.

— Аз... вие вероятно грешите.

— Не, мадам. Злополуката с асансьора имаше за цел да ви убие.

Тя го гледаше мълчаливо с тъмните си, изпълнени със смущение очи, а Макс усещаше, че я вълнува и нещо друго, което не можеше да определи точно.

— Катастрофата с джипа също е била преднамерена.

— Грешите — окопите се Елизабет. — Това беше катастрофа. На джипа му нямаше нищо. Полицията в Сардиния го провери.

— Не.

— Но аз ги видях — настоя Елизабет.

— Не, мадам. Видели сте, че проверяват някакъв джип, но не е бил вашият.

Елизабет и Рийс го зяпнаха изненадани.

— Вашият джип изобщо не е бил вкарван в гаража на полицията — продължи Макс. — Аз го открих в едно автомобилно гробище в Олбия. Развили са болта на главния цилиндър и спирачната течност е изтекла. Затова спирачките ви не са задействали. Левият преден калник бе все още смачкан и върху него имаше зелени петна от сока на дърветата, в които сте се ударили. В лабораторията направиха проверка. Всичко съвпада.

Елизабет усети, че преживеният кошмар отново я обзема, сякаш скритите и страхове се отрициха и я обзе ужасът, който я съпътстваше по време на спускането по планинския път.

— Не разбирам — обади се Рийс. — Как е възможно някой...

Макс се обърна към Рийс и обясни:

— Всички джипове си приличат. На това са разчитали. След като е катастрофирала, вместо да падне от планината, трябвало е да направят нещо колкото може по-бързо. Не можели да позволят на някого да прегледа джипа, защото всичко трябвало да изглежда като катастрофа. Очаквали са колата да е вече на дъното на морето. Вероятно щели да я убият още на мястото на катастрофата, но се появил екипът на пътната помощ, който закарал мис Рофи в болницата. Онези намерили друг джип и го посмачкали малко преди да дойде полицията.

— Вие непрекъснато повтаряте „те“ — забеляза Рийс.

— Този, който е организиран всичко, е имал помощници.

— Но кой... кой би искал да ме убие? — попита Елизабет.

— Същият човек, който е убил и баща ви.

Елизабет изведнъж усети, че я обзема някакво чувство, като че ли това, за което говореха, не се бе случило в действителност. Всичко бе някакъв кошмар, който скоро щеше да изчезне.

— Баща ви е бил убит — продължи Макс. — Изпратили му някакъв водач, който го е убил. Баща ви не е отишъл сам в Шамони. С него е имало и друг човек.

Когато Елизабет проговори, гласът ѝ приличаше повече на глух шепот:

— Кой е бил този човек?

Макс погледна към Рийс Уйлямс и отговори:

— Вашият съпруг.

Думите му отекнаха в ушите ѝ. Струваше ѝ се, че идват отдалече, засилват се и отслабват и тя започна да си мисли, че ще полудее.

— Лиз — намеси се Рийс, — аз не бях със Сам, когато е загинал.

— Вие сте били с него в Шамони, мистър Уйлямс — настоя Макс.

— Това е вярно. — Рийс говореше вече само на Елизабет. — Тръгнах си преди Сам да започне да се катери.

Тя се обърна към него.

— Защо не си ми казал досега?

Той се подвоуми за миг, а после като че ли се престраши.

— Това е нещо, което не мога да кажа на никого. През изминалата година някой непрекъснато саботира „Рофи и синове“. Всичко се върши много умело, така че да изглежда като поредица от злополуки. Но аз започнах да забелязвам, че има някаква закономерност. Отидох при Сам по този повод и решихме с него да наемем независима агенция, която да проведе разследване.

Елизабет вече знаеше какво ще последва, като едновременно я изпълваше чувство на дълбоко облекчение и на вина. Рийс е знаел за доклада от самото начало. Трябваше да му се довери и да сподели с него страховете си, вместо да ги крие в себе си.

Рийс се обърна към Макс Хорнунг и продължи:

— Сам Рофи получи доклад, който потвърди съмненията ми. Помоли ме да отида до Шамони, за да го обсъдим заедно. И аз отидох. Решихме да запазим тайната само между нас двамата, докато не открием кой е отговорен за това, което става. — Рийс замълча, а после продължи с горчивина. — Явно тайната не е останала съвсем скрита. Сам бе убит, защото някой е разбрал, че се готвим да го открием. Докладът изчезна.

— Аз го видях — обади се Елизабет, а Рийс я погледна изненадано. — Беше сложен при личните вещи на Сам...

После Елизабет е обърна към Макс.

— В доклада се посочва, че този човек е от Управителния съвет на „Рофи и синове“, но те всички притежават акции на компанията. Защо ще искат да я унищожат?

— Те не се опитват да унищожат компанията, мисис Уйлямс — обясни Макс. — Искат да създадат достатъчно неприятности, които да накарат банките да започнат да си искат заемите. Те са искали да

заставят баща ви да продава акциите и да ги пусне на борсата. Който и да стои зад всичко, той все още не е получил това, което иска. Животът ви все още в опасност.

— Тогава ще трябва да й осигурите полицейска охрана — настоя Рийс.

Макс примигна с очи и тихо добави:

— Не бих се притеснявал за подобно нещо, мистър Уйлямс. Не я изпускаме от погледа си откакто се омъжи за вас.

ГЛАВА 47

Берлин

Понеделник, 1 декември

10:00 часа

Болката беше непоносима, а той я търпеше от четири седмици.

Лекарят му бе оставил някакви хапчета, но Валтер Гаснер се боеше да ги взема. Трябваше да бъде постоянно нащрек, за да следи дали Ана няма да се опита пак да го убие или да избяга.

— Трябва веднага да постъпите в болница — бе го посъветвал лекарят. — Загубили сте много кръв.

— Не! — Валтер за нищо на света не искаше това.

Прободните рани ставаха достояние на полицията. Ето защо Валтер повика лекаря на компанията, знаейки, че той няма да съобщи на полицията. Валтер не можеше да допусне ченгетата да душат из къщата му. Не сега. Лекарят мълчаливо бе зашил зейналата рана и в погледа му се четеше любопитство. Когато свърши, той го попита:

— Искате ли да ви изпратя сестра, за да ви обслужва, хер Гаснер?

— Не. Жена ми... жена ми ще се грижи за мене.

Всичко това се бе случило преди месец. Валтер бе позвънил на секретарката и ѝ бе казал, че е катастрофирал и ще си остане вкъщи.

Замисли се за ужасния миг, в който Ана се бе опитала да го убие с ножицата. Той се бе обърнал точно навреме и острието се заби в рамото му, вместо в сърцето. За малко не припадна от болката и шока, но запази съзнание достатъчно дълго, за да завлече Ана в стаята ѝ и да я заключи. А тя през цялото време крещеше: „Какво направи с децата? Какво направи с децата?“

Оттогава Валтер я държеше заключена в спалнята. Той ѝ приготвяше храната. Качваше таблата до стаята ѝ, отключваше вратата и влизаше вътре. Тя седеше свита от страх в ъгъла и шепнеше: „Какво направи с децата?“

Понякога той отваряше вратата и я сварваше да стои с опряно на стената уху, опитвайки се да долови някакъв шум от децата. В къщата не се чуваше нищо, освен гласовете на Ана и Валтер. Той знаеше, че му остава съвсем малко време. Мислите му бяха прекъснати от някакъв слаб шум. Заслуша се. Чу същия шум. Някой се движеше по коридора на горния етаж. А в къщата не трябваше да има никой. Той самият бе заключил вратата.

Фрау Мендлер бършеше праха на горния етаж. Тя чистеше по домовете и идваше в тази къща за втори път. Но не ѝ харесваше. Миналата сряда хер Гаснер беше вървял през цялото време след нея, сякаш се боеше, че ще открадне нещо. Когато се опита да се качи на горния етаж, той я спря сърдито, плати ѝ надницата и я отпрати. В държанието му имаше нещо, което я плашеше.

Слава Богу, днес го нямаше. Фрау Мендлер си отключи вратата с ключа, който бе взела миналата седмица, и се качи на горния етаж. В къщата бе необичайно тихо и тя реши, че няма никой. Бе почистила едната спалня, където намери разпилени дребни пари и една златна кутийка за лекарства. Тръгна по коридора към следващата стая и се опита да отвори вратата, но тя бе заключена. Странно. реши, че сигурно държат там някакви ценности. Тя натисна още веднъж дръжката и чу, че зад вратата нечий женски глас прошепна:

— Кой е?

Фрау Мендлер дръпна изплашено ръката си.

— Кой е? Кой стои пред вратата?

— Фрау Мендлер, чистачката. Искате ли да ви почистя стаята?

— Няма да можете. Аз съм заключена. — Гласът ѝ се повиши, изпълнен с ужас. — Помогнете ми! Моля ви! Извикайте полицията. Кажете им, че мъжът ми уби децата. Ще убие и мен. Побързайте! Бягайте оттук, преди да е...

Нечия ръка завъртя фрау Мендлер и тя се оказа очи в очи с хер Гаснер. Беше блед като мъртвец.

— Защо се въртите тук? — попита той.

Ръцете му я стискаха болезнено.

— Аз... аз не се въртя — възрази тя. — Днес е денят за чистене. От агенцията...

— Казах на агенцията, че не искам никой да идва тук. Аз... — Той млъкна.

Беше ли се обадил в агенцията? Искаше да се обади, но болките му бяха толкова силни, че вече не можеше да си спомни. Фрау Мендлер направо бе ужасена от това, което забеляза в погледа му.

— Нищо не ми казаха — увери го тя.

Той остана неподвижен, заслушвайки се към заключената врата. Вътре бе тихо.

— Махайте се оттук! — извика Валтер на фрау Мендлер. — И не се връщайте повече.

Тя се втурна навън. Не ѝ бяха платили, но беше взела златната кутийка и монетите, които намери върху шкафчето. Жал ѝ беше за нещастната жена, заключена в стаята. Искаше ѝ се да ѝ помогне, но не можеше да е намесва. Имаше досие в полицията.

В Цюрих инспектор Макс Хорнунг четеше телеграмата, получена от главната квартира на Интерпол в Париж:

„Фактура, издадена на «Рофи и синове» за закупена филмова лента на сметката на президента. Купувачът вече не е в компанията. Издирваме го. Ще ви държим в течение. Край.“

В Париж полицаите извадиха голото тяло на момиче от Сена. Тя бе руса, на около двадесет години. Около шията ѝ имаше червена панделка.

В Цюрих Елизабет Уйлямс бе поставена под денонощна полицейска охрана.

ГЛАВА 48

Бялата лампичка на прекия телефон на Рийс светна, давайки сигнал, че го търсят. Само няколко души знаеха прекия му телефонен номер. Вдигна слушалката.

— Ало?

— Добро утро, мили. — Не можеше да сбърка дрезгавия характерен глас.

— Не трябва да ми се обаждаш.

Тя се изсмя.

— Никога не си се тревожил за подобни неща. Да не искаш да кажеш, че Елизабет вече те е опитомила?

— Какво искаш? — попита Рийс.

— Искам да те видя днес следобед.

— Невъзможно е.

— Не ме ядосвай, Рийс. Аз ли да дойда до Цюрих или...

— Не. Тук не можем да се срещнем. — Той се подвоуми. — Аз ще дойда при тебе.

— Така е по-добре. Знаеш къде, мили.

Рийс бавно остави слушалката и постоя замислен. Що се отнасяше до него, това бе само една кратка връзка с красива жена, която бе приключил отдавна. Но Елен не бе жена, от която човек можеше да се откачи лесно. Тя се отегчаваше с Шарл и искаше да бъде с Рийс. „Ние с теб можем да бъдем чудесен отбор“ — бе казала тя, а Елен Рофи-Мартел можеше да бъде много решителна. И много опасна. Рийс реши, че ще се наложи да прескочи до Париж. Трябваше да я накара да разбере веднъж завинаги, че между тях двамата не може да има нищо повече.

Малко по-късно той влезе в кабинета на Елизабет и очите ѝ заблестяха радостно. Тя го прегърна и прошепна:

— Мислех си за тебе. Хайде да се приберем и да се любим целия следобед.

— Станала си сексуална маниачка — засмя се той.
Тя го притегли към себе си.
— Знам. Нали е чудесно?
— За съжаление трябва да отлетя за Париж, Лиз.
Тя се опита да прикрие разочарованието си.
— Да дойда ли и аз с тебе?
— Няма смисъл. Става въпрос за някаква дребна неуредица. Ще се върна довечера. Ще вечеряме късно.

Когато Рийс влезе в познатия малък хотел на левия бряг на Сена, Елен бе вече там, седеше в ресторанта и го чакаше. Рийс не си спомняше някога да е закъснявала. Тя беше организирана и делова, изключително хубава, интелигентна и чудесна любовница, но нещо все пак ѝ липсваше. Елен бе жена без никаква милост. У нея имаше някаква жестокост като на убиец. Рийс бе виждал мнозина, които бяха станали нейни жертви. Но той нямаше намерение същото да се случи и с него. Седна на масата до нея.

— Изглеждаш добре, скъпи — подхвърли тя. — Бракът ти се отразява добре. Елизабет добра ли е в леглото?

Той се усмихна, за да не прозвучи отговорът му грубо:

— Не е твоя работа.

Елен се наведе напред и взе ръката му.

— А, моя работа е, скъпи. Това засяга и двама ни.

Тя започна да гали ръката му и той си я представи в леглото. Една дива, опитна и ненаситна тигрица. Отдръпна ръката си.

Погледът ѝ стана студен.

— Каж ми, Рийс — започна тя. — Как се чувстваш като президент на „Рофи и синове“?

Той почти бе забравил колко амбициозна и алчна бе тя. Спомни си за дългите разговори, които бяха водили някога. Тя бе обсебена от манията да стане президент на компанията. „Ние с тебе, Рийс. Ако Сам го няма, ние ще я ръководим.“

Дори и по време на любовния акт шепнеше: „Компанията е моя, скъпи. Аз съм от кръвта на Самуел Рофи. Тя е моя. Искам я. По-бързо, Рийс.“

Властта я възбуждаше сексуално. И я правеше опасна.

— За какво искаше да ме видиш? — попита Рийс.

— Смятам, че е време ние с тебе да решим някои неща.

— Не разбирам за какво говориш.

— Прекалено добре те познавам, мили — злобно каза тя. — Ти си толкова амбициозен, колкото и аз. Защо ходеше като сянка след Сам, след като те канеха за шеф от толкова много други фирми? Защото си знаел, че един ден ти ще си начело на „Рофи и синове“.

— Останах, защото обичах Сам.

— Разбира се, мили — засмя се тя. — А сега вече си женен за хубавата му дъщеричка. — Тя извади от чантата си тънка черна пура и я запали с платинена запалка. — Шарл ми каза, че Елизабет така е уредила нещата, че запазва контролния пакет в ръцете си и че отказва да продава акциите.

— Точно така, Елен.

— Тогава сигурно ти е минало през ума, че ако с нея се случи нещо непредвидено, ти ще наследиш богатството ѝ.

Рийс остана дълго загледан в нея.

ГЛАВА 49

Иво Палаци погледна случайно през прозореца на хола в дома си в Олгиата и остана потресен от това, което видя. По алеята пристигаше Донатела с тримата им синове. Симонета бе на горния етаж и спеше. Иво изтича през входната врата и тръгна да посрещне второто си семейство. Беше толкова ядосан, че можеше да убие човек. Толкова много бе дал на тая жена, държеше се с нея толкова мило и любвеобилно, а ето че тя съвсем съзнателно искаш да съсипе кариерата, брака и живота му. Стоеше и гледаше как Донатела слиза от ланчията, която бе ѝ подарил в изблик на щедрост. Струваше му се, че е по-хубава от всякога. Момчетата изскочиха от колата и се втурнаха да го целуват и прегръщат. О, колко ги обичаше той! И как се надяваше, че Симонета няма да се събуди!

— Дойдох да се видя с жена ти — решително каза Донатела и повика децата. — Хайде, момчета.

— Не! — заповяда Иво.

— Как ще ми попречиш? Ако не я видя днес, ще я видя утре.

Иво бе поставен натясно. Нямаше никакво измъкване. И все пак бе сигурен, че няма да позволи нито на нея, нито на когото и да било, да разруши всичко, което бе изградил с толкова много труд. Иво се смяташе за почтен човек и не искаше да постъпва по недостоеен начин, макар че бе принуден. Не заради самия себе си, а заради Симонета, Донатела и всичките си деца.

— Ще си получиш парите — обеща Иво. — Само след пет дни.

Донатела го погледна твърдо.

— След пет дни — съгласи се тя.

В Лондон сър Алек Никълс участваше в заседание на Камарата на общините. Бяха го избрали да направи основното изказване относно политиката на партията по съдбоносния въпрос за стачките, парализиращи британската икономика. Но сър Алек не можеше да се съсредоточи. Мислеше си за поредицата от телефонни обаждания през

последните няколко седмици. Те успяваха да го намират, където и да отидеше — в клуба, при бръснаря, в ресторанти и на делови срещи. Той всеки път им затваряше телефона. Знаеше, че това, което искат от него, е само началото. Ако успееш веднъж да го поставят под свое подчинение, щяха да се доберат до акциите му и щяха да станат притежатели на част от гигантската фармацевтична компания, произвеждаща всякакъв вид лекарства. Не можеше да им позволи подобно нещо. Бяха започнали да му звънят по четири-пет пъти на ден, докато нервите му се опънаха до краен предел. Но сега Алек бе разтревожен не за друго, а защото още не му се обаждаха. Очакваше да му позвънят по време на закуската, а после и по време на обяда в „Уайт“. Но никой не се обади и той не можеше да се отърве от мисълта, че мълчанието им е по-страшно от заплахите. Опита се да прогони всички тия мисли от главата си и се изправи с речта си пред Камарата.

— Никой не е по-голям приятел на трудовите хора от мене. Нашите работници направиха страната ни велика. Хората на труда създават благата в нашите фабрики и заводи. Те са истинският елит на страната ни, гръбнакът, който държи Англия изправена и мощна сред останалите народи. — Той се спря за малко. — Но в развитието на всички общества настъпват съдбовни времена, когато трябва да се пожертва по нещо...

Говореше без да чете. Мислеше си дали ги е стреснал, като не обръщаше внимание на мнимите им заплахи. Все пак те бяха само едни дребни мошеници. А той бе сър Алек Никълс, баронет, член на парламента. Какво, като му се обаждат. Отсега нататък сигурно ще го оставят на мира. Сър Алек Никълс завърши речта си сред гръмки овации, идващи откъм задните редици.

Той се готвеше да излезе от залата, когато към него се приближи един от служителите и каза:

— Обадиха се от дома ви, сър Алек.

Алек се спря:

— Да?

— Трябва да се приберете вкъщи колкото е възможно по-скоро. Случило се е нещо неприятно.

Когато Алек пристигна пред дома си, вече качваха Вивиан в линейката. До нея вървеше лекарят. Алек блъсна колата в бордюра и изскочи тичешком преди още да е спряла напълно. Погледна към преbledнялото лице на изпадналата в безсъзнание Вивиан и се обърна към лекаря:

— Какво се е случило?

Докторът повдигна безпомощно рамене.

— Не зная, сър Алек. Някой ми се обади по телефона без да си каже името и ми съобщи, че се е случило нещастие. Когато дойдох, намерих лейди Никълс да лежи в спалнята си. Колената й... бяха заковани с пирони за пода.

Алек затвори очи, мъчейки се да не повърне. Усещаше, че ще се задуши от гняв.

— Ние, разбира се, ще направим всичко възможно, но мисля, че трябва да бъдете подготвен. Няма никаква вероятност тя да проходи отново.

Алек усещаше, че не му стига въздух. Тръгна към линейката.

— Тя е под силна упойка — каза лекарят. — Мисля, че няма да ви познае.

Алек дори не го чуваше. Качи се в линейката, седна на подвижното столче, загледан в жена си, чу, че затварят задната врата, разнесе се вой на сирена и колата се понеса. Взе ръката и. Тя отвори очи и прошепна:

— Алек.

Очите му се напълниха със сълзи.

— О, скъпа моя, скъпа моя...

— Двама души... носеха маски... Те ме натиснаха на пода... счупиха ми краката... Никога вече няма да мога да танцувам... Ще остана саката, Алек... Ще искаш ли да бъдеш с мене?

Той зарови глава в гърдите й и заплака. Това бяха сълзи от болка и отчаяние, но все пак имаше и нещо друго, нещо, което не смееше да си признае. Бе го обзело чувство на облекчение. Ако Вивиан останеше саката, той щеше да може да се грижи за нея й тя никога нямаше да може да го изостави заради някой друг.

Но Алек осъзнаваше, че не всичко е свършило. Те нямаше да го оставят. Това бе само предупреждение. Единственият начин да се отърве от тях завинаги бе да им даде това, което искаха. И то бързо.

ГЛАВА 50

Цюрих

Четвъртък, 4 декември

Точно в дванайсет часа на обяд телефонът в Главната дирекция на криминалната полиция в Цюрих иззвъня. Разговорът бе прехвърлен в кабинета на старши-инспектор Шмид и когато приключи с телефона, той тръгна да търси инспектор Макс Хорнунг.

— Край — каза той на Макс. — Случаят „Рофи“ е приключен. Заловили са убиеца. Тръгвай веднага за летището. Имаш достатъчно време да хванеш самолета.

Макс замига с очи насреща му.

— Закъде трябва да замина?

— За Берлин.

Старши-инспектор Шмид позвъни на Елизабет Уйлямс.

— Обаждам ви се с добри новини — започна той. — Повече няма да имате нужда от телохранител. Убиецът е задържан.

Елизабет усети, че стисна силно слушалката. Най-после щеше да научи името на своя незнаен враг.

— Кой е той? — попита тя.

— Валтер Гаснер.

Колата се движеше бързо по аутобана по посока на Ванзее. Макс бе седнал на задната седалка до майор Вагеман, а отпред седяха още двама детективи. Те бяха посрещнали Макс на летището и докато пътуваха, майор Вагеман набързо му обясняваше положението.

— Къщата е обградена, но трябва да внимаваме, когато атакуваме. Той държи жена си като заложница.

— Как се добрахте до Валтер Гаснер? — попита Макс.

— Чрез вас. Затова реших, че ще поискате да дойдете.

— Чрез мен ли? — озадачено попита Макс.

— Вие ми казахте за психиатъра, при който е ходил. Предположих, че е посетил и други, така че изпратих описанието на Гаснер и открих, че е ходил при още шестима психиатри и искал да го лекуват. Всеки път използвал различно име, а после изчезвал. Знаел е, че е много болен. Жена му ни се обади с молба за помощ преди няколко месеца, но когато един от нашите хора отиде да провери, тя го отпрати. — Вече излизаха от аутобана и бяха само на няколко минути път от къщата. — Тази сутрин ни се обади чистачката, фрау Мендлер. Съобщи, че е работила в дома на Гаснер в понеделник и че е говорила с фрау Гаснер през заключената врата на стаята. Фрау Гаснер ѝ каза, че мъжът ѝ убил двете им деца и че се готви да убие и нея.

Макс примигна с очи.

— Това е било в понеделник? И жената ви се е обадила чак тази сутрин, така ли?

— Фрау Мендлер има отдавна досие в полицията. Страхувала се да ни се обади. Снощи разказала на приятеля си какво се е случило, а днес сутринта решили да ни се обадят.

Вече бяха стигнали до Ванзее. Колата спря през една пряка от входа за имението на Гаснер и шофьорът паркира зад някакъв седан без номер. От седана изскочи мъж и се приближи тичешком към майора и Макс.

— Той е още в къщата, господин майор. Поставил съм хора навсякъде наоколо.

— Знаете ли дали жената е още жива?

— Не, господин майор — колебливо отговори детективът. — Всички щори са спуснати.

— Добре. Действайте бързо и тихо. Всеки да бъде на мястото си. След пет минути започваме.

Детективът изтича обратно. Майор Вагеман се пресегна и извади портативна радиостанция. Започна да дава бързи команди. Макс не го слушаше. Мислеше си за това, което му каза преди малко майор Вагеман. То бе нещо, което нямаше никакъв смисъл. Но сега не беше време да го разпитва. Полицаяте започнаха да настъпват към къщата, като се прикриваха зад дърветата и храстите. Майор Вагеман се обърна към Макс:

— Идвате ли, Хорнунг?

На Макс му се стори, че в градината има цяла армия. Някои от тях носеха снайперистки пушки и предпазни жилетки, а други държаха карабини с къса цев за сълзотворен газ. Операцията се провеждаше с математическа точност. По сигнал, даден от майор Вагеман, излетяха няколко гранати със сълзотворен газ, които попаднаха едновременно в прозорците на долния и на горния етаж, а в същото време няколко души с противогази избиха входната и задната врата. След тях дотичаха още детективи с извадени пистолети.

Когато Макс и майор Вагеман се втурнаха през входната врата, коридорът на къщата вече бе изпълнен с парлив дим, но течението откъм отворените прозорци и врати бързо го разнасяше. Двама детективи въведоха в коридора Валтер Гаснер с белезници на ръцете. Той бе облечен в халат и пижама, лицето му бе брадясало и повехнало, а очите му бяха подути.

Макс го огледа внимателно, виждайки го за първи път. Стори му се някак недействителен. Истинският Валтер Гаснер бе друг, онзи човек от компютъра, чийто живот беше изписан с цифрови данни. Кой беше сянката на човека и кой бе истинският?

Майор Вагеман извика:

— Вие сте арестуван, хер Гаснер. Къде е съпругата ви?

— Тя не е тук — глухо отвърна Валтер Гаснер. — Избягала е!
Аз...

От горния етаж се чу шум, когато някой разби вратата на стаята, а след малко един от детективите се провикна надолу:

— Намерих я. Беше заключена в спалнята.

Той се появи на стълбите, подкрепяйки треперещата Ана Гаснер. Косата ѝ бе сплъстена, лицето ѝ бе разстроено и изпъстрено с червени петна, а тя не спираше да хлипа.

— О, слава Богу — въздъхна тя. — Слава Богу, че дойдохте!

Детективът я поведе внимателно надолу по стълбите към насъбралите се в обширния хол полицаи. Когато Ана Гаснер вдигна очи и видя съпруга си, тя започна да крещи.

— Успокойте се, фрау Гаснер — утешително каза майор Вагеман. — Той вече не може да ви стори нищо лошо.

— Децата ми! — викаше тя. — Той уби децата ми!

Макс следеше лицето на Валтер Гаснер. Той бе зяпнал жена си с израз на пълно отчаяние.

— Ана — прошепна той. — О, Ана...

Майор Вагеман каза:

— Имате право да не казвате нищо или да извикате адвокат. Но аз се надявам, че за свое собствено добро ще ни сътрудничите.

Валтер не го чуваше.

— Защо трябваше да ги викаш, Ана? — настояваше той. — Защо? Не бяхме ли щастливи с теб?

— Децата са мъртви! — изпищя Ана Гаснер. — Те са мъртви!

Майор Вагеман се обърна към Валтер Гаснер и попита:

— Вярно ли е това?

Валтер кимна с глава, а погледът му бе повяхнал и пуст.

— Да... Те са мъртви.

— Убиец! Убиец! — пищеше жена му.

— Искаме да ни покажете телата им — реши майор Вагеман. — Ще го направите ли?

Валтер Гаснер започна да плаче, а сълзите се стичаха по лицето му. Не можеше да каже нито дума.

— Къде са? — настоя майор Вагеман.

Вместо Валтер отговори Макс.

— Децата са погребани в гробището „Санкт Паул“.

Всички се извърнаха към него и го зяпнаха изненадано.

— Починали са при раждането преди пет години — обясни Макс.

— Убиец! — крещеше Ана Гаснер срещу съпруга си.

Обърнаха се към нея и видяха безумството в погледа ѝ.

ГЛАВА 51

Цюрих

Четвъртък, 4 декември

20:00 часа

Краткотрайният здрач отстъпи пред студената зимна нощ. Започнал бе да вали сняг, а понесеният от вятъра мек бял прашец засипваше града. Лампите в опустелите кабинети в административната сграда на „Рофи и синове“ блещукаха на тъмния фон на мрака като бледи жълти луни.

Елизабет бе останала да поработи до късно сама в кабинета си и очакваше Рийс да се върне от Женева, където бе отишъл по работа. Искаше ѝ се той да се върне по-бързо. Всички други отдавна бяха си отишли. Тя се чувстваше неспокойна и не можеше да се съсредоточи. Валтер и Ана не излизаха от ума ѝ. Спомни си как изглеждаше Валтер, когато го видя за първи път — млад, хубав и лудо влюбен в Ана. Или се е преструвал на влюбен. Много трудно ѝ бе да повярва, че Валтер е бил способен да извърши всички ония ужасни деяния. Беше ѝ мъчно за Ана. Беше се опитала няколко пъти да ѝ позвъни и да я успокои, доколкото е възможно.

Стресна се от телефонното позвъняване. Вдигна слушалката. Обаждаше се Алек и Елизабет се зарадва, че чува гласа му.

— Чу ли за Валтер? — попита Алек.

— Да. Какъв ужас. Не мога да повярвам.

— Недей да вярваш, Елизабет.

Стори ѝ се, че не го е разбрала.

— Какво?

— Недей да им вярваш. Валтер не е виновен.

— От полицията казаха...

— Направили са грешка. Валтер бе първият, когото двамата със Сам проверихме. Той е чист. Не е човекът, когото търсехме.

Елизабет се загледа в телефона, чувствайки се обърквана. „Той не е човекът, когото търсехме.“ Каза:

— Аз... не разбирам за какво говориш.

Алек отговори нерешително:

— Това не е разговор за телефон, Елизабет, но досега все не намирах възможност да поговоря с теб насаме.

— За какво да поговорим? — настоя Елизабет.

— През изминалата година — започна Алек — някой непрекъснато саботира компанията. В една от южноамериканските ни фабрики избухна пожар, откраднаха ни патенти, някои опасни лекарства бяха погрешно етикирани. Нямам време да ти изброявам всичко. Отидох при Сам и му предложих да наемем независима агенция, която да се опита да открие кой стои зад всичко това. Договорихме се да не го обсъждаме с никой друг.

Сякаш изведнъж земята спря да се върти и времето се закова неподвижно. Елизабет имаше смътното усещане, че слуша нещо познато. По телефона чуваше думите, на Алек, но все едно, че слушаше гласа на Рийс. Рийс, който казва: „Някой се опитва да саботира «Рофи и синове». Всичко се върши много умело, така че да изглежда като, поредица от злополуки. Но аз започнах да забелязвам, че има някаква закономерност. Отидох при Сам и решихме да наемем независима агенция, която да проведе разследване.“

Гласът на Алек продължаваше:

— Те изготвиха доклада си и Сам го взе в Шамони. Разговоряхме за доклада по телефона.

Елизабет сякаш чуваше гласа на Рийс да казва: „Сам ме помоли да отида до Шамони, за да го обсъдим заедно... Решихме да запазим тайната само между нас двамата, докато не открием кой е отговорен за всичко.“

Елизабет изведнъж усети, че ѝ е трудно да диша. Когато проговори отново, се опита гласът ѝ да звучи както обикновено.

— Алек, кой... кой друг знаеше за доклада, освен тебе и Сам?

— Никой. Точно в това беше смисълът. Според Сам в доклада се посочвало, че който и да е виновникът, той е бил човек по върховете на компанията.

„Най-висшият ешелон. А Рийс не бе споменавал, че е бил в Шамони, докато детективът не ми каза, че е бил там.“

Тя попита бавно, като едва процеждаше думите си:

— Възможно ли е Сам да е казал на Рийс за доклада?

— Не. Защо?

„Има само един начин, по който Рийс е могъл да узнае какво се казва в доклада. Откраднал го е. Има само една причина, поради която е ходил в Шамони. За да убие Сам.“ Елизабет не чуваше вече какво ѝ говори Алек. Шумът в ушите ѝ заглушаваше думите му. Тя изпусна слушалката, главата ѝ се въртеше и тя се мъчеше да се пребори с ужаса, който започваше да я обзема. Мислите ѝ се изпълниха с объркани и размесени образи. По времето на катастрофата с джипа тя бе оставила съобщение за Рийс, че ще бъде в Сардиния. През нощта, когато се разби асансьорът, Рийс не бе идвал на заседанието на Управителния съвет, но се бе появил по-късно, когато тя бе с Кати. „Помислих се, че мога да ти помогна.“ И малко след това бе напуснал сградата. А дали бе я напуснал? Цялото ѝ тяло трепереше. Сигурно ставаше въпрос за някаква ужасна грешка. Не и Рийс. Не! Идваше ѝ да изкрещи.

Елизабет стана от бюрото и пристъпи с разтреперани крака към вратата, водеща към кабинета на Рийс. Стаята беше тъмна. Тя запали лампите и започна да се оглежда несигурно наоколо, без да знае какво очаква да намери. Не търсеше доказателства за вината на Рийс, а искаше да открие потвърждение, че той е невинен. Невъзможно ѝ бе да си представи, че човекът, когото обича, мъжът, който я бе държал в прегръдките си и бе я любил, е един хладнокръвен убиец.

Върху бюрото на Рийс лежеше настолен календар.

Елизабет го разлисти, прехвърляйки назад листовете до месец септември и стигна до неделята, в която стана катастрофата с джипа. На календара бе отбелязано „Найроби“. Трябваше да провери паспорта му, за да види дали е ходил там. Започна да рови из бюрото, търсейки паспорта, като се чувстваше виновна и знаеше, че сигурно има някакво невинно обяснение на всичко това.

Най-долното чекмедже беше заключено. Знаеше, че няма право да го разбива. Това щеше да бъде престъпление спрямо доверието помежду им, преминаване на една забранена линия, от която нямаше връщане. Рийс щеше да открие, че тя го е направила, а на нея щеше да ѝ се наложи да му обясни защо. Но въпреки всичко Елизабет трябваше да научи истината. Взе един нож за разрязване на писма и разби ключалката, като сцеди дървото около нея.

В чекмеджето имаше куп бележки и сведения. Тя ги извади. Отдолу имаше адресиран с женски почерк плик за Рийс Уйлямс. Пощенското клеймо показваше, че е изпратен преди няколко дни от Париж. Елизабет се подвоуми за миг, а после го отвори. Писмото беше от Елен. Започваше със „Скъпи, опитах се да се свържа с теб по телефона. Налага се да се видим пак в близките дни, за да решим какво ще правим...“ Елизабет не го дочете.

Тя се бе втренчила в чекмеджето, където лежеше откраднатият доклад.

До мистър Сам Рофи
Строго поверително
Екземпляр: единствен.

Почувства, че стаята започва да се върти и се хвана за ръба на бюрото, за да не падне. Остана дълго така, със затворени очи, за да отминне замайването. Вече знаеше кой е нейният убиец. Не друг, а собственият ѝ съпруг.

Тишината бе нарушена от настойчивия звън на далечен телефон. Трябваше ѝ доста време, преди да разбере откъде идва звукът. Тя бавно се върна в кабинета си и вдигна слушалката.

Обаждаше се дежурният във фойето, който каза бодро:

— Просто проверявам дали сте още горе мисис Уйлямс. Мистър Уйлямс тръгна към вас.

„За да нагласи някоя нова злополука.“

Единствено нейният живот се препречваше между Рийс и ръководството на „Рофи и синове“. Тя не можеше да застане лице в лице с него, не можеше да се преструва, че не се е случило нищо. В момента, в който той я видеше, всичко щеше да му стане ясно. Тя трябваше да избяга. Обзета от истинска паника, Елизабе грабна чантата и палтото си и тръгна да излиза от кабинета. Спря се. Беше забравила нещо. Паспортът! Трябваше да се махне далече от Рийс, да отиде някъде, където нямаше да може да я намери. Изтича обратно до бюрото си, намери паспорта и побягна по коридора, а сърцето ѝ биеше така, че щеше да се пръсне. Таблото над експресния асансьор показваше, че е тръгнал нагоре. Осем... Девет... десет...

Елизабет се спусна надолу по стълбите, за да спаси живота си.

ГЛАВА 52

Между Чивитавекия и Сардиния имаше фериботна връзка за превоз на пътници и автомобили. Елизабет се качи на борда е взетата под наем кола, която не правеше впечатление сред останалите дванадесет коли. По летищата пазеха списъците на пътниците, но на огромния кораб тя оставаше незабележима. Елизабет бе просто една от стотиците пътници, тръгнали към острова през свободните дни. Сигурна бе, че не може да я проследят, но въпреки това бе обзета от безпричинен страх. Рийс бе стигнал твърде далече, за да може да бъде спрял. Само тя можеше да го разобличи. И той трябваше да се отърве от нея.

Когато избяга от сградата на компанията, Елизабет нямаше никаква представа къде отива. Знаеше само, че трябва да се махне от Цюрих, че трябва да се скрие някъде и че няма да бъде в безопасност, докато Рийс е на свобода. „Сардиния“. Островът бе първото място, за което си помисли. Нае една малка кола и по пътя през Италия спря пред крайпътен телефон, откъдето се опита да се свърже с Алек. Той не отговори. Остави му съобщение да ѝ позвъни в Сардиния. Не успя да се свържи и с инспектор Макс Хорнунг, на когото остави същото съобщение.

Реши да отиде на вилата в Сардиния, Но този път нямаше да бъде сама. Полицията щеше да я охранява.

Когато фериботът стигна в Олбия, Елизабет разбра, че няма да е необходимо да ходи до полицията. На пристанището я очакваше лично Бруно Кампаня, детективът, с когото се бе срещала заедно с полицейския началник Фераро. Самият Кампаня я бе придружил при огледа на джипа след катастрофата. Инспекторът се приближи бързо към колата и каза:

— Вече започнахме да се безпокоим за вас, мисис Уйлямс.

Елизабет го погледна с недоумение.

— Обадиха ни се от Швейцарската полиция — обясни Кампаня — с молба да ви осигурим охрана. Обезпечихме всички кораби и летища.

Елизабет бе изпълнена с чувство за благодарност. Макс Хорнунг! Получил е съобщението ѝ. Инспектор Кампаня огледа измореното и изпито лице на Елизабет.

— Искате ли да карам аз?

— Да, ако обичате — с благодарност отвърна тя, и се отпусна на седалката до шофьора, а високият детектив се намести зад волана.

— Къде бихте искали да изчакате — в полицейския участък или на вашата вила?

— На вилата, ако някой може да остане при мене. Аз... аз бих предпочела да не оставам там сама.

Кампаня кимна с разбиране.

— Не се безпокойте. Наредено ни е да ви пазим добре. Аз ще остана при вас през нощта, а освен това ще има и радиокола, която ще стои в началото на алеята зад вилата. Никой няма да може да се приближи до вас.

Елизабет се почувства успокоена от увереността му. Инспектор Кампаня караше бързо и ловко, криволичейки из тесните улички на Олбия, а после по стръмния планински път, водещ към Коста Смералда. Всичко по пътя ѝ напомняше за Рийс.

— Има ли някакви... новини от съпруга ми? — попита Елизабет.

Инспектор Кампаня ѝ хвърли бърз съчувствен поглед, а после продължи да гледа напред към шосето.

— Избягал е, но няма да стигне далече. Предполагат, че ще го хванат до сутринта.

Елизабет осъзнаваше, че това, което чу, би трябвало да я успокои, но вместо това усети, че думите му ѝ причиняват ужасна, дълбока болка. Ставаше дума за Рийс, когото преследваха като някакъв звяр. Бе ѝ причинил всичките тия кошмари, а сега самият той бе изпаднал в същото положение, борейки се за живота си така, както бе принудил нея да се бори. А как бе повярвала на вниманието, нежността и любовта му! Тя потръпна. Инспектор Кампаня попита:

— Студено ли ви е?

— Не. Не ми е студено. — Усети, че започва да я тресе.

През прозорците на колата нахлуваше топъл вятър, от който ѝ се стори, че нервите ѝ се изопват. В началото си помисли, че това е плод на въображението ѝ, но инспектор Кампаня се обади:

— Боя се, че ще задуха сирокото. Нощта няма да е лека.

Елизабет знаеше какво означава това. Сирокото можеше да подлуди хора и животни. Горещият и сух вятър носеше пясък от Сахара, а страховитият му и пронизителен звук действаше по поразителен и особен начин на нервите. Щом задухаше сирокото, броят на престъпленията рязко се увеличаваше, но съдиите се отнасяха снизходително към извършителите им.

След около час вилата изведнъж изникна сред мрака. Инспектор Кампаня зави по алеята, паркира под празния навес и изключи двигателя. Той заобиколи колата и отвори вратата откъм страната на Елизабет.

— Ще ви помоля да вървите плътно зад мен, мисис Уйлямс — каза той. — За всеки случай.

— Добре — отвърна Елизабет.

Те се приближиха към входната врата на тъмната вила.

— Сигурен съм, че не е тук — каза инспектор Кампаня, — но няма да рискуваме. Бихте ли ми дали ключа си?

Елизабет му подаде ключа. Той внимателно я бутна встрани от вратата, пхна ключа в ключалката и отвори вратата, като със свободната си ръка държеше пистолета. Пресегна се навътре и запали осветлението, след което целият коридор блесна в ослепителна светлина.

— Искам да ми покажете къщата — разпореди се инспектор Кампаня. — Ще трябва да проверим всички стаи. Нали разбирате?

— Да.

Започнаха да обикалят къщата и навсякъде, където влизаха, високият детектив палеше лампите. Той надничаше във всички гардероби и ъгли, като не пропускаше да се увери, че прозорците и вратите са затворени. В къщата нямаше никой друг освен тях. Когато се върнаха в хола на долния етаж, инспектор Кампаня помоли:

— Ако не възразявате, ще позвъня в полицията.

— Разбира се — отговори Елизабет, повеждайки го към кабинета.

Той вдигна слушалката и набра номера. После заговори с някого:

— Тук е инспектор Кампаня. Ние сме във вилата. Ще остана тук през нощта. Можете да изпратите колата и да паркирате в началото на алеята. — Изслуша отговора им, а после добави: — Тя е добре. Малко е изморена. Ще се обадя по-късно. — И сложи обратно слушалката.

Елизабет се отпусна на един стол. Чувстваше се напрегната и нервна, но знаеше, че на следващия ден ще бъде по-зле. Много по-зле. Щеше да бъде в безопасност, но Рийс или щеше да бъде мъртъв, или щеше да е в затвора. Въпреки всичко, което бе сторил, тя някак не можеше да понесе мисълта за това.

Инспектор Кампаня я наблюдаваше загрижено.

— Бих пийнал едно кафе — обади се той. — А вие?

— Аз ще го направя — каза тя и понечи да стане.

— Вие си стойте на мястото, Мисис Уйлямс. Жена ми твърди, че правя най-хубавото кафе на света.

Елизабет се опита да се усмихне.

— Благодаря ви — каза тя и се отпусна облекчено на стола.

Не бе усетила колко е изтощена психически. Елизабет чак сега за първи път признаваше пред себе си, че дори по време на разговора с Алек все още смяташе, че може да има някаква грешка, някакво обяснение и че Рийс сигурно е невинен. Дори когато бягаше, тя все още си мислеше, че той не е могъл да убие баща ѝ, че не е могъл да извърши всичките ужасни деяния, а после да прави любов с нея и да иска да я убие. Само един изверг би могъл да постъпи така. Хранила бе плаха надежда в себе си. Но бе покрусена, когато чу инспектор Кампаня да казва: „Избягал е, но няма да стигне далече. Предполагам, че ще го хванат до сутринта.“

Не искаше да мисли повече за това, но не можеше да спре. Откога ли Рийс се е готвел да завземе компанията? Може би от момента, в който се бе срещнал с невзрачното петнайсетгодишно момиче, което се чувстваше толкова самотно и изоставено в швейцарския пансион. Сигурно за първи път тогава е решил как да надхитри Сам — чрез дъщеря му. И колко лесно бе това за него. Вечерята в „Максим“, дългите приятелски разговори през последвалите години и чарът му — о, какъв невероятен чар! Имал е достатъчно търпение. Изчакал е, докато тя бе станала жена, а най-смешното от всичко бе, че на Рийс дори не му бе необходимо да я ухажва. Тя го беше ухажвала. Кой знае колко ѝ се е смял. Заедно с Елен. Елизабет се питаше дали двамата не са замислили всичко, питаше се къде ли е Рийс сега и дали полицаите ще го убият, когато го хванат. Не можа да се овладее и започна да плаче.

— Мисис Уйлямс... — Над нея се бе надвесил инспектор Кампаня и ѝ поднасяше чаша с кафе.

— Изпийте това — предложи той. — Ще ви подейства добре.

— Аз... се извинявам — изрече Елизабет. — Обикновено се владеея.

— Според мен вие се държите съвсем добре — успокои я внимателно той.

Елизабет отпи от горещото кафе. Той бе сложил нещо в кафето. Тя вдигна очи към него, а той се усмихна.

— Реших, че глътка уиски няма да ви навреди.

Той седеше срещу нея и мълчеше, без да ѝ досажда. Елизабет му бе благодарна за това, че не я оставя сама. Тя никога не би могла да остане тук сама. Поне докато не узнаеше какво се е случило с Рийс — дали е жив или умрял. Изпи последната капка кафе.

Инспектор Кампаня погледна часовника си.

— Патрулната кола вече ще дойде. С нея ще дойдат двама души, които ще останат на пост през цялата нощ. Аз ще остана на долния етаж. Съветвам ви да си легнете и да се опитате да поспите.

Елизабет потръпна.

— Няма да мога да заспя. — Но в момента, в който изрече това, усети колко е изтощена. Дългото пътуване и огромното нервно напрежение, на което бе подложена от толкова време, си казваха думата.

— Може би ще полегна за малко — реши тя. Говореше с усилие.

Елизабет лежеше в леглото и се мъчеше да не заспива. Струваше ѝ се някак нечестно да спи, докато преследват Рийс. Представи си, че го застрелват на някаква тъмна и студена улица и мисълта за това я накара да потрепери. Опитваше се да не затваря очите си, но те бяха натезали и в мига, в който ги затвори, усети, че започва да потъва някъде, в нежната пелена на небитието.

По някое време Елизабет се събуди от писъци.

ГЛАВА 53

Елизабет седна в леглото с лудо разтуптяно сърце и не можеше да разбере какво бе това, което я събуди. После го чу пак. Някакъв зловещ пронизителен писък, който сякаш идваше изпод прозореца, подобен на звука, издаван от човек в предсмъртна агония. Тя стана и се запрепъва към прозореца, загледана в нощния мрак. Нощта приличаше на пейзаж от Домие, осветяван от студената зимна луна. Дърветата бяха черни и голи, а вятърът брулеше клоните им. Далече в ниското морето приличаше на връщ казан.

Писъкът се разнесе отново. После още веднъж. И Елизабет разбра какво беше това. Пеещите камъни. Сирокото се бе засилил и духаше през тях, издавайки ужасния пронизителен звук отново и отново. Стори ѝ се че чува гласа на Рийс, който плаче и я моли да му помогне. Не можейки да издържа повече, тя запуши с ръце ушите си, но звукът не изчезваше.

Елизабет тръгна към вратата на спалнята и с изненада установи, че е много отпаднала. Мозъкът ѝ бе замъглен от изтощение. Излезе в коридора и тръгна надолу по стъпалата. Усещаше се замаяна, сякаш е била упоена с лекарства. Опита се да извика инспектор Кампаня, но гласът ѝ се бе превърнал в дрезгав шепот. Продължи да слиза по стъпалата, опитвайки се да запази равновесие. Извика високо: „Инспектор Кампаня!“

Не получи никакъв отговор. Елизабет се повлече към хола. Нямаше го там. Тръгна от стая в стая, като се придържаше за мебелите, за да не падне.

Инспектор Кампаня бе изчезнал от къщата.

Тя бе сама.

Елизабет застана объркана в коридора, опитвайки се да размисли. Инспекторът сигурно беше излязъл да поговори с полицаите в патрулната кола. Разбира се, че така е направил. Отиде до входната врата, отвори я и надникна навън.

Там нямаше никой. Само черната нощ и виещият вятър. Обзета от все по-нарастваща уплаха, Елизабет се обърна и тръгна към

кабинета. Реши да се обади в полицията и да разбере какво се е случило. Вдигна слушалката, но линията бе прекъсната. И в този миг осветлението угасна.

ГЛАВА 54

Вивиан Никълс дойде в съзнание, когато я изкараха от операционната зала в дългия пуст коридор на лондонската болница „Уестминстър“. Операцията бе продължила осем часа. Въпреки всичките усилия на опитните хирурзи, тя никога вече нямаше да може да ходи. Вивиан се събуди в мъчителни болки, шепнейки непрекъснато името на Алек. Имаше нужда от него, да бъде до нея и да ѝ обещае, че винаги ще я обича.

Но служителите в болницата не можеха да открият Алек.

В информационния център на цюрихската криминална полиция се получи телеграма от Австралия, изпратена от Интерпол. Човекът, който бе купувал филмова лента за „Рофи и синове“, бил починал от сърдечен удар преди три дни в Сидней. В момента тленните му останки бяха изпратени по море за Европа. От Интерпол не могли да се сдобият с никаква информация относно филма. Очаквали допълнителни инструкции.

В Берлин Валтер Гаснер седеше в уютната чакалня на един скъп частен санаториум, разположен в гористите околности на града. Седеше неподвижно почти от десет часа. От време на време някоя сестра или санитарка се спираше при него, за да си поговорят и да му предложи нещо за хапване или пийване. Валтер не им обръщаше внимание. Той чакаше своята Ана.

Щеше да я чака дълго.

В Олгиата Симонета Палаци слушаше нечий женски глас, който ѝ се обади по телефона:

— Казвам се Донатела Сполини — съобщи гласът. — Ние не сме се срещали с вас, сеньора Палаци, но доста неща ни свързват.

Предлагам да се срещнем на обяд в „Болонезе“ на „Пиаца дел Пополо“. Какво ще кажете за един часа утре?

Симонета имаше определен час при фризьорката си по същото време, но обичаше загадъчните неща.

— Ще дойда — реши тя. — Но как да ви позная?

— Ще водя със себе си тримата си сина.

Елен Рофи-Мартел бе във вилата си в Ле Весине и четеше бележката, която бе намерила върху полицата на камината в хола. Бележката бе оставена от Шарл. Той я бе напуснал и изчезнал. „Ти никога няма да ме видиш вече, се казваше в бележката. Не се и опитвай да ме намериш.“ Елен я накъса на парченца. Щеше да го види пак. Щеше да го открие.

Макс Хорнунг чакаше на летище „Леонардо да Винчи“ в Рим. Опитваше се от два часа насам да изпрати телеграма до Сардиния, но поради бурята всички връзки бяха прекъснати. Макс пак отиде до центъра за управление на полетите, за да разговаря отново с диспечера.

— Трябва да ме качите на някакъв самолет за Сардиния — настояваше Макс. — Повярвайте ми, въпросът е от жизнено значение.

— Вярвам ви, сеньор — отговори диспечерът, — но не мога да направя нищо. Сардиния е закрыта за полети. Летищата не работят. Даже и корабите не се движат. Нищо не може да влезе или излезе от острова, докато не премине сирокото.

— И кога ще стане това? — попита Макс.

Служителят се обърна и се загледа в голямата метеорологична карта зад себе си.

— Изглежда, че ще продължи поне още дванайсет часа.

След дванайсет часа Елизабет Уйлямс нямаше да бъде между живите.

ГЛАВА 55

Мракът наоколо бе изпълнен с невидими неприятели, готови да я нападнат. И Елизабет бе вече наясно, че е оставена напълно сама на тяхното милосърдие. Инспектор Кампаня я бе довел тук, за да бъде убита. Той бе човек на Рийс. Елизабет си спомни как Макс Хорнунг обясняваше подмяната на джиповете. „Имало е някой, който е помогнал. Някой, който познава острова.“ А колко убедителен бе инспектор Кампаня. „Ние сме осигурили всички кораби и летища.“ Защото Рийс е бил уверен, че тя ще дойде да се скрие именно тук. „Къде бихте искали да изчакате — в полицейския участък или във вашата вила?“ Инспектор Кампаня не е имал никакво намерение да я води в полицията. И не се е обаждал в участъка. Звънял е на Рийс. „Ние сме във вилата.“

Елизабет бе наясно, че трябва да бяга, но вече нямаше сили. Мъчеше се да държи очите си отворени, ръцете и краката ѝ бяха натезали. Изведнъж разбра причината. Той бе сложил някакъв опиат в кафето и. Елизабет се обърна и тръгна към тъмната кухня. Отвори един от шкафовете и затършува из него, докато най-после напипа това, което ѝ трябваше. Измъкна бутилка с оцет и сипа малко от съдържанието ѝ в чаша с вода, а после я изпи с усилие. Веднага след това започна да повръща в умивалника. Изминаха няколко минути и се почувства по-добре. Мозъкът ѝ отказваше да работи. Сякаш всичките ѝ органи бяха изключили и се подготвяха за мрака на смъртта.

„Не — твърдо си каза тя. — Ти няма да умреш толкова лесно. Ще се бориш. Ще трябва доста да се поозорят, преди да те убият.“ Тя направи усилие да извика високо: „Рийс, ела да ме убиеш“, но гласът ѝ се бе превърнал в шепот. Тръгна назад по коридора, като инстинктивно напипваше пътя. Спря се под портрета на стария Самуел, а навън виещият враждебен вятър се блъскаше в къщата, крещеше срещу нея, присмиваше ѝ се и я предупреждаваше. Стоеше сама в тъмното, изпълнена с ужас. Можеше да излезе навън, в неизвестното, и да се опита да избяга от Рийс, или да остане тук и да се опита да му се противопостави. Но как?

Умът ѝ трескаво се опитваше да подскаже нещо, но бе все още замаяна от опиата. Не можеше да се съсредоточи. Мина ѝ някаква мисъл за нещастен случай.

После изведнъж се осъзна и извика на глас:

— Той трябва да го направи така, че да изглежда като нещастен случай!

„Ти трябва да го спреш, Елизабет.“ Самуел ли говореше? Или това бяха собствените ѝ мисли?

— Не мога. Много е късно. — Очите ѝ се затваряха, а лицето ѝ се притискаше към студения портрет. Колко хубаво щеше да бъде, ако може да заспи. Но имаше нещо, което трябваше на направи. Тя се опитваше да си припомни какво бе то, но нещото непрекъснато ѝ се изплъзваше от ума.

„Недей да оставяш нещата така, че да изглежда като нещастен случай. Трябва да бъде ясно, че е била убийство. После компанията никога няма да може да бъде негова.“

Елизабет разбра какво трябва да направи. Отиде в кабинета. Остана неподвижна за миг, а после взе настолната лампа и я запрати в огледалото. Разнесе се шум от счупени стъкла. Тя вдигна едно столче и започна да го удря в стената, докато стана на парчета. Приблужи се до етажерката и започна да къса страници от книгите, разпръсквайки ги из цялата стая. Измъкна ненужния кабел на телефона от стената. „Нека Рийс да обясни на полицаите — каза си тя. — Недей да бъдеш послушна тази нощ.“ Е, тя нямаше да бъде послушна. Ще трябва да я надвият със сила.

В стаята нахлу внезапен порив на вятъра, разхвърляйки във въздуха листове хартия, а после утихна. Елизабет мигновено разбра какво се е случило.

В къщата имаше още някой.

Инспектор Макс Хорнунг стоеше на летище „Леонардо да Винчи“ близо до багажното отделение и наблюдаваше кацането на един хеликоптер. Когато пилотът отвори вратата, Макс вече стоеше до хеликоптера.

— Можете ли да ме закарате до Сардиния? — попита той.

Пилотът го зяпна учудено.

— Какво става? Току-що закарах един човек до Сардиния. Има много силна буря.

— Ще ме вземете ли?

— Ако платите тройно.

Макс изобщо не се поколеба. Покатери се в хеликоптера. Докато машината се издигаше, Макс се обърна към пилота и попита:

— Кой беше пътникът, когото сте закарали до Сардиния?

— Казваше се Уйлямс.

Мракът вече бе станал закрилник на Елизабет, скривайки я от убиеца. Много късно бе да бяга. Трябваше да се опита да намери някое местенце в къщата, където да се скрие. Тръгна нагоре по стълбите, опитвайки се да стои на разстояние от Рийс. Когато стигна горната площадка, тя се спря нерешително, а после тръгна към стаята на Сам. Усети, че нещо подскочи към нея в тъмното, и изпищя, но се оказа, че това е само сянката на разлюляното от вятъра дърво пред прозореца. Сърцето ѝ биеше силно. Беше сигурна, че Рийс го чува от долния етаж.

„Забави го“ — шепнеше ѝ вътрешният глас.

Но как? Главата ѝ беше натежала. Всичко бе като в мъгла.

„Мисли!“ — заповяда си тя.

Какво би направил старият Самуел? Тя отиде до спалнята в дъното на коридора, извади ключа от вътрешната страна и заключи вратата отвън. После заключи и другите врати, които ѝ изглеждаха като портите на гетото в Краков. Елизабет не знаеше защо прави всичко това, но после си спомни, че е убила Арам, и че те не трябва да я хванат. Тя видя светлината на фенерче, която започна да се движи нагоре по стъпалата, и сърцето ѝ замря. Рийс идваше да я убие. Елизабет започна да се катери по стъпалата за кулата, но някъде по средата колената ѝ се подгънаха. Смъкна се на пода и запълзя на четири крака към върха на стъпалата. Стигна до най-горната площадка и се изправи с усилие. Отвори вратата на горната стая и влезе. „Вратата — прошепна Самуел. Заключи вратата.“

Елизабет заключи вратата, но знаеше, че това няма да спре Рийс. „Той ще трябва — помисли си тя — поне да разбие вратата. И ще трябва да обяснява защо е разбита.“ Щеше да стане ясно, че е убийство. Тя примъкна мебелите до вратата, като се движеше бавно,

сякаш тъмнината бе някакво мътно море, което я теглеше надолу, избута една маса до вратата, после един фотьойл и още една маса, вършейки всичко това като автомат, печелеше време, издигайки жалката си крепост срещу смъртта. От долния етаж се чу трясък, последван след малко от втори и от трети. Рийс чупеше вратите и я търсеше. Оставяше следи, нещо, което полицията сигурно щеше да установи. Тя го бе вкарала в капан, така, както и той бе направил с нея. Но имаше нещо неясно, което я безпокоеше. Ако Рийс бе решил да направи всичко така, че смъртта ѝ да изглежда като следствие от нещастен случай, защо му трябваше да разбива вратите? Тя отиде до стъклените врати на балкона и погледна навън, заслушана в лудия вятър, запял погребална песен. Под балкона скалата се спускаше към морето. Нямаше никакъв изход от тази стая. Ето къде трябваше да дойде Рийс и да я довърши. Елизабет се огледа за някакво оръжие, но нямаше нищо, което можеше да послужи за защита.

Тя стоеше в тъмното и очакваше да дойде убиецът.

Какво чакаше Рийс? Защо не разбиеше вратата и да приключи с всичко? „Да разбие вратата.“ Нещо не беше наред. Дори и да отнесеше тялото ѝ и да го скрие някъде, Рийс все пак не би могъл да обясни всичко изпочупено в къщата — натрошеното огледало, разбитите врати. Елизабет се опита да се постави на мястото на Рийс, да разбере какво е замислил, което би обяснило всичко станало на полицията, без да бъде заподозрян за смъртта ѝ. Имаше само един начин.

И още докато Елизабет си мислеше за това, тя усети миризмата на пушек.

ГЛАВА 56

Макс гледаше от борда на хеликоптера брега на Сардиния, закриван плътно от завихрен червен прах. Пилотът изкрещя, като се мъчеше да надвика грохота на въртящите се перки:

— Става все по-лошо. Не знам дали ще можем да кацнем.

— Трябва да кацнем! — извика Макс. — Карай за Полто Черво.

Пилотът се извърна и изгледа Макс.

— Но това е на върха на проклетата планина.

— Знам — отвърна Макс. — Можеш ли да кацнеш там?

— Шансовете ни са седемдесет на трийсет.

— В какъв смисъл?

— Че няма да можем.

Пушекът се промъкваше под вратата, надигаше се нагоре и към виенето на вятъра започна да се наслаждава още един шум. Пукотът на огъня. Елизабет вече знаеше, че това е отговорът на догадките ѝ, но бе много късно да се спаси. Попаднала бе в капан. Естествено, че нямаше да има значение дали са изпочупени вратите, огледалата и мебелите, защото след няколко минути нищо нямаше да остане нито от къщата, нито от нея. Всичко щеше да бъде унищожено от огъня, така, както бяха унищожени Емил Йопли и неговата лаборатория, а Рийс сигурно щеше да има алиби и нямаше да бъде заподозрян. Той я бе победил. Победил бе всички тях.

Пушекът бе започнал вече да се стеле на талази в стаята — жълти, задушливи пари, от които Елизабет се закашля. Виждаше как върховете на пламъците започват да ближат рамката на вратата и усещаше топлината на огъня.

И именно гневът даде сили на Елизабет да се раздвижи.

Тя се промъкна през заслепяващата я пушилка към остъклените балконски врати. Разтвори ги широко и излезе на балкона. В момента, в който вратите се разтвориха, пламъците откъм хола нахлуха в стаята и заоблизваха стените. Елизабет стоеше на балкона и с благодарност

поемаше на дълбоки глътки свежия въздух, докато вятърът се нахвърляше върху дрехите ѝ. Балконът стърчеше встрани от сградата и приличаше на малко островче, увиснало над пропастта. Нямаше никаква надежда, никакво избавление.

Освен ако...

Елизабет вдигна поглед към спускащия се над главата ѝ покрив, покрит с плочи. Ако успееше по някакъв начин да се добере до покрива и да се прехвърли на другата страна на къщата, която още не бе засегната от пламъците, може би щеше да се спаси. Тя протегна ръце колкото може по-високо, но стряхата на покрива остана далече от нея. Пламъците се приближаваха все повече, като вече бяха обхванали, цялата стая. Все още имаше някаква слаба надежда. Елизабет реши да опита за последен път. Решително се втурна обратно в горящата и изпълнена с дим стая, като се задавяше от парливите пушеци. Сграбчи стола до бюрото на баща си и го замъкна на балкона. Стъпи върху него, като се мъчеше да запази равновесие. Пръстите ѝ достигаха покрива, но не можеше да намери нещо, за което да се задържи. Тя заопипва напосоки, мъчейки се напразно да открие някаква опорна точка.

Пламъците в стаята бяха достигнали до пердетата и танцуваха наоколо, обхващайки книгите, килима и мебелите, напирайки към балкона. Пръстите на Елизабет изведнъж напипаха някаква опора върху издадена плоча. Ръцете ѝ бяха натежали, сякаш бяха от олово, и не беше сигурна дали ще може да се задържи. Започна да се протяга нагоре, а столът вече се изплъзваше изпод краката ѝ. Изпъна се с последния остатък от сили нагоре и успя да се хване. Сякаш се катереше по стените на гетото и се бореше за живота си. Тя продължаваше да се напруга и да се дърпа нагоре, докато усети, че лежи запъхтяна на стръмния покрив. Придвижи се на сантиметри нагоре, като притискаше силно тялото си върху стръмния покрив, съзнавайки, че ако се подхлъзне, тялото ѝ ще полети надолу в тъмната бездна. Тя се добра до върха на покрива и се спря да си поеме дъх, като се мъчеше да се ориентира. Балконът, от който току-що се бе измъкнала, вече гореше. Не можеше да има никакво връщане назад.

Елизабет погледна надолу, към балкона на една от стаите в другия край на къщата. Пламъците още не бяха стигнали дотам. Но тя не знаеше дали ще може да се добере до него. Покривът се спускаше

стръмно надолу, плочите бяха се разместили, а вятърът яростно се нахвърляше върху ѝ. Ако се подхлъзнеше, нямаше нищо, което да я спре. Остана неподвижно на мястото си, страхувайки се да предприеме каквото и да било. И в този миг, подобно на някакво неочаквано чудо, на балкона под нея се появи фигурата на човек и това бе Алек, който вдигна глава нагоре и извика успокоително:

— Ще успееш, момичето ми. Давай внимателно.

Сърцето на Елизабет подскочи от радост.

— Съвсем бавно — насочваше я Алек. — Само с по едно движение. Много е лесно.

И Елизабет започна да се придвижва към него, плъзгайки се сантиметър по сантиметър, като не изпускаше плочата, за която се държеше, докато не се захванеше за следващата. Струваше ѝ се, че е изминала цяла вечност. А през цялото време до нея достигаха окуражителните викове на Алек, който я подканяше да продължава. Почти бе стигнала до спускащия се над балкона край на покрива. Една от плочите се измести и тя започна да пада.

— Дръж се! — извика Алек.

Елизабет напипа нещо и го сграбчи яростно. Стигнала бе края на покрива, а под нея нямаше нищо друго освен тъмната бездна. Трябваше да скочи на балкона, където я чакаше Алек. Но ако не го уцелеше...

Алек гледаше нагоре към нея и погледът му излъчваше спокойствие.

— Недей да гледаш надолу! — извика той. — Затвори си очите и се пусни. Аз ще те хвана.

Реши да опита. Пое дълбоко дъх, а после още веднъж. Знаеше, че трябва да се пусне, но не можеше да реши да го направи. Пръстите ѝ бяха здраво вкопчени в плочите на покрива.

— Хайде — изкомандва Алек и Елизабет се пусна. Започна да пада във въздуха, след което изведнъж усети, че попада в ръцете на Алек, който я дръпна на безопасно място. Затвори очи с облекчение.

— Браво — каза Алек.

И в този момент тя усети опряното в главата ѝ дуло на пистолет.

ГЛАВА 57

Пилотът на хеликоптера летеше възможно най-ниско над острова, като се плъзгаше над върховете на дърветата и се опитваше да избягва опасните ветрове. Но дори на тази височина въздухът бе изпълнен с вихрени течения, Пилотът забеляза в далечината отпред планинския връх Порто Черво. Макс го видя едновременно с него.

— Ето го! — извика Макс. — И вилата се вижда. — Но после той видя и нещо друго, което накара сърцето му да се свие. — Вилата гори!

Елизабет чу звука на приближаващия се хеликоптер, въпреки шума на вятъра, и вдигна глава нагоре. Алек не обръщаше внимание. Той гледаше Елизабет, а в погледа му се четеше болка.

— Всичко е заради Вивиан. Трябваше да го направя заради Вивиан. Нали ме разбираш? Трябва да те намерят изгоряла.

Елизабет не го слушаше. Мислеше си само: „Не е бил Рийс. Не е бил Рийс.“ Бил е Алек. Алек е убил баща ѝ и се бе опитал да убие и нея. Той е откраднал доклада, а после е решил да обвини Рийс. Той я бе принудил да избяга ужасена от Рийс, защото е знаел, че тя ще дойде тук.

Хеликоптерът се бе скрил от погледа ѝ зад няколкото дървета наблизо.

— Затвори си очите, Елизабет — каза Алек.

— Не! — извика яростно тя.

И изведнъж се чу гласът на Рийс:

— Хвърли пистолета, Алек!

Двамата погледнаха надолу и видяха на светлината на ярките пламъци Рийс, полицейският началник Фераро и пет-шест полицаи, въоръжени с карабини.

— Всичко е свършено, Алек! — извика Рийс. — Пусни я!

Единият от полицаите, който държеше снайпериска пушка в ръце, каза:

— Не мога да стрелям по него, докато тя не се отдръпне встрани.
„Дръпни се — молеше се тихо Рийс. — Дръпни се!“

Изад дърветата около поляната се появи Макс Хорнунг и се затича към Рийс. Щом видя какво става на балкона, той се спря. Рийс каза:

— Получих известието ви. Много закъснях.

Двамата следяха с поглед застаналите на балкона Алек и Елизабет, които приличаха на две кукли, осветявани от надигащите се пламъци откъм другия край на вилата. Вятърът превръщаше къщата в гигантска факла, която осветяваше планините наоколо и превръщаше нощта в пламтящ пъкъл.

Елизабет се обърна и срещна погледа на Алек, но лицето му се бе превърнало в маска на смъртта, а очите му не виждаха нищо. Той се отдръпна към вратата на балкона.

— Сега го хванах на мушка — обади се полицаят до Рийс и вдигна пушката си. Той стреля веднъж. Алек залитна, а после изчезна през вратата към къщата.

Само преди миг на балкона имаше двама души, а сега бе останала само Елизабет, Елизабет изпищя:

— Рийс!

Но той вече тичаше към нея.

Всичко, което стана след това, приличаше на забързаното движение на калейдоскоп. Рийс я държеше в ръцете си и я отнасяше на безопасно място, а тя се притискаше към него и не можеше да го прегърне толкова силно, колкото ѝ се искаше.

Тя лежеше на тревата със затворени очи, а Рийс я притискаше до себе си и шепнеше:

— Обичам те, Лиз. Обичам те, скъпа моя.

Лежеше заслушана в нежния му, гальовен глас. Не можеше да каже нито дума. Погледна го в очите, почувства цялата му любов и мъка, а имаше да му казва толкова много неща. Тя бе изпълнена от чувството за вина заради всичките си ужасни подозрения. Реши да прекара остатъка от живота си, правейки всичко възможно да изтрие онова, което бе мислила за него.

Прекалено изтощена бе да мисли за това сега, прекалено уморена бе да мисли за каквото и да е. Сякаш всичко се бе случило с някой друг, на някое друго място и по друго време.

Единственото, което имаше значение, бе това, че тя и Рийс са заедно. Елизабет усещаше силните му ръце, притискащи я завинаги в обятията си, и това ѝ бе достатъчно.

ГЛАВА 58

Струваше му се, че е влязъл в пламъците на ада. Пушекът бе станал по-гъст и изпълваше стаята с танцуващи призраци. Пламъците обгръщаха Алек, галеа косата му, а пращането на огъня му приличаше на гласа на Вивиан, която го зовеше като покоряващата песен на сирените.

Изведнъж стана по-светло и той я видя. Тя лежеше на леглото, тялото ѝ бе голо, с изключение на червената панделка около шията ѝ — същата панделка, която бе носила, когато правиха любов за първи път. Тя го зовеше по име, а гласът ѝ бе изпълнен с копнеж. И този път искаше него, а не някой друг. Той се приближи по-близо, а тя шепнеше: „Ти си единственият, когото някога съм обичала.“

И Алек ѝ вярваше. Той бе длъжен да я накаже за всичко, което му бе сторила. Но той бе постъпил хитро — накарал бе други да плащат за греховете ѝ. Ужасните неща, които бе извършил, бяха само заради нея. Докато се приближаваше към нея, Вивиан прошепна отново: „Ти си единственият, когото някога съм обичала, Алек“ — и той знаеше, че това е така.

Тя го обгърна с ръце и той се отпусна до нея. Държеше я в прегръдките си и телата им се сляха в едно цяло. Той проникваше в нея и бе станал част от нея. И този път бе способен да я задоволи. Усещаше удоволствие, което се превръщаше в трудно поносима и жестока болка. Чувстваше, че топлината на тялото ѝ го изгаря, а докато гледаше с учудване панделката около шията на Вивиан, тя се превърна в оживял огнен език, който започна да го гали. Миг по-късно една от пламтящите греди на тавана се сгромоляса с трясък върху него и го превърна в горяща маса.

Алек умря, както бяха умирали другите. В любовен захлас.

Издание:

ИК „Бард“, 1998

Оформление на корица: Петър Христов, „Megachrom“

Warner Books edition, 1977

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.